

Πρόλογος στην πρώτη έκδοση

Όσο μπλεγμένοι κι αν είμαστε στα γρανάζια της καθημερινότητας, πάντα μας κατατρώνει ο πόθος να βρούμε μια απάντηση σ' εκείνα τα έσχατα ερωτήματα που δίκαια τα θεωρούμε σαν την υπαρξιακή αιτία του είναι μας. Ο Θεός, η Δημιουργία, ο άνθρωπος, το νόημα της ζωής, η ζωή μετά το θάνατο, είναι οι τομείς όπου ακόμα ψηλαφίζουμε στο σκοτάδι.

Τους δυο τελευταίους αιώνες ο ανθρώπινος νους μπόρεσε να διεισδύσει σε πολλά από τα μυστικά της φύσης. Πάνω σε αυτό το υπόβαθρο άνθισε η τεχνολογία και η οικονομική ανάπτυξη. Μήπως όμως ο άνθρωπος έγινε σοφότερος, καλύτερος ή πιο ευτυχισμένος χάρη σ' αυτό; Προφανώς όχι. Οι γνώσεις μας περιορίστηκαν στο επιστητό, στην εξωτερική διάσταση των πραγμάτων. Στη συνείδηση των επιστημόνων, η Πλάση εκφυλίστηκε κατεβαίνοντας στο επίπεδο ενός άψυχου, άλογου και άσκοπου μηχανισμού. Ο ανεξέλεγκτος ατομικισμός συνοδεύει με την ολοκληρωτική έλλειψη πνευματικότητας και πίστης, υπέσκαψαν τα θεμέλια της ανθρωπότητας. Κι έτσι οδηγήθηκε – και κατέρρευσε – σε δύο παγκόσμιους πολέμους. Η νόηση, αυτή η επιφανειακή και αποσπασματική γνωστική ικανότητα, οδήγησε τον πολιτισμό σε αδιέξοδο.

Όταν όμως η «εξέλιξη» καταλήγει σε μία φανερή παράνοια, σε πολέμους όπου όλοι είναι εναντίον όλων, είναι προφανές ότι κάπου γίνεται ένα βασικό λάθος. Ωστόσο ο άνθρωπος, όπως κάθε ζωντανό πλάσμα, διαθέτει εκτός από τη νοημοσύνη, ένα δεύτερο εσωτερικό φως. Πρόκειται για μια πνευματική ικανότητα γνώσης, που την αισθάνεται ενδόμυχα σαν μια ανώτερη παρόρμηση. Ποητές, καλλιτέχνες, εφευρέτες, ιδιοφυείς στοχαστές, την ονομάζουν έμπνευση. Μύστες και προφήτες την αντιλαμβάνονται σαν τη Φωνή του θεού που μιλάει μέσα τους. Ακόμη και στα ζώα κάνει πολλές φορές Θαύματα, εκδηλωνόμενη σαν ένστικτο.

Αυτή η ενδόμυχη, αδιόρατη γνώση ενέπνευσε τελευταία κάποιους διαισθαντικούς στοχαστές και επιστημονικούς ερευνητές, που έστρεψαν τις αναζητήσεις τους προς τον εσωτερικό τους κόσμο, όπως οι αρχαίοι... Το αποτέλεσμα ήταν να χαράξει ένα φως στον επιστημονικό ορίζοντα. Οι πιο προχωρημένοι κατάλαβαν πως η μηχανική-υλιστική ερμηνεία του κόσμου είναι μυωπική και ανεπαρκής· πως μέσα σε όλα ζουν και κυβερνούν πνευματικές δυνάμεις. Πολλοί συνειδητοποίησαν πως στο βάθος τους όλα είναι πνεύμα.

Αυτές οι νέες αντιλήψεις διαμφισβήτησαν την αξιοπιστία της προπολεμικής επιστήμης. Αυτό που συμβαίνει στις μέρες μας είναι μια παγκόσμια πνευματική στροφή που δεν έχει ξαναγίνει στην ανθρώπινη ιστορία. Πάρα πολλοί άνθρωποι άρχισαν να καταλαβαίνουν πως η ζωή έχει ένα βαθύτερο νόημα, που η καθημερινότητα προσπαθεί να το κρύψει. Πως υπάρχει μια τάξη, ένας νόμος αγάπης που διέπει το σύμπαν για να συμβιώσει αρμονικά. Πως υπάρχει ένας υπέρτατος Νομοθέτης και Νομοτηρητής που οδηγεί βήμα το βήμα όλα τα πλάσματα στο Νόμο του.

Η πανάρχαιη, παντοτινή θρησκεία αποκαλύφθηκε εκ νέου στην ανθρωπότητα. Ο Ιάκωβος Λόρμπερ ήταν ένα απλό «εργαλείο» που κατέγραψε αυτή την αποκάλυψη. Ήταν ένας απλός άνθρωπος που ζούσε με την καρδιά, με πράο αλλά ακέραιο χαρακτήρα. Γεννημένος στην Αυστρία (1800) σ' ένα μικρό χωριό, έδειξε από μικρός πολλά διαφορετικά πνευματικά χαρίσματα. Για ένα διάστημα σκεφτόταν να γίνει παπάς, όμως σπούδασε δάσκαλος και στο τέλος αφιερώθηκε στη μεγάλη του αγάπη, τη μουσική. Στα σαράντα του χρόνια του προτάθηκε μια ισόβια θέση σαν διευθυντής ορχήστρας στην Τριέστη. Ωστόσο, το πρωινό της αναχώρησης γι' αυτόν τον πολυπόθητο στόχο, ξύπνησε ξαφνικά μέσα του το προφητικό πνεύμα με τα λόγια: «Πάρε την πέννα σου και γράψε!»

Κι αυτές ήταν οι πρώτες λέξεις που του υπαγόρευσε αυτή η παράξενη φωνή:

«Έτσι μιλάει ο Κύριος για τον καθένα και αυτό είναι αληθινό και αξιόπιστο και όποιος θέλει να μιλήσει μαζί Μου, ας έρθει σ' Εμέ να, και Εγώ θα του απαντήσω μέσα απ' την καρδιά του. Τον τόνο της φωνής Μου όμως θα τον ακούσουν μόνο όσοι είναι καθαροί, αυτοί που έχουν ταπεινοφροσύνη στην καρδιά τους.

Κι όποιος Με προτιμάει περισσότερο από τον κόσμο, όποιος Με αγαπάει όπως η τρυφερή νυφούλα το γαμπρό, θα Με έχει πλάι του να βαδίζουμε χέρι με χέρι. Θα Με βλέπει δίπλα του κάθε στιγμή όπως το ένα αδέρφι το άλλο και όπως τον έβλεπα Εγώ ανέκαθεν, πριν καν υπάρξει».

Λέξη τη λέξη, το ένα κεφάλαιο μετά το άλλο συνεχίστηκε αυτή η εσωτερική υπαγόρευση γεμάτη σκέψεις αγάπης και σοφίας. Ο Λόρμπερ άκουγε σιωπηλός και τα δάκρυα κατρακυλούσαν στα μαγουλά του. Συγκλονισμένος, παράτησε σταδιοδρομία, όνομα, χρήματα και λατρεία για τη μουσική και αφιερώθηκε στην υπηρεσία αυτής της μυστήριας φωνής. Από κει και μπρος ζούσε για να καταγράφει όσα του υπαγόρευε η φωνή, η οποία του αποκαλύφθηκε ως φωνή του Ιησού, του αέναου ζωντανού Λόγου. Έμεινε πάμπτωχος, επιβιώνοντας με κόπο από κάποια ιδιαίτερα μαθήματα μουσικής και μοιράζοντας το λιγοστό έχει του με τους ακόμη φτωχότερους.

Ο βιογράφος του, ο φον Λάιτνερ, τον περιγράφει έτσι: «Ο Λόρμπερ άρχισε το γράψιμο, που 'χε γίνει πια το κυρίως έργο της ζωής του, σχεδόν κάθε πρωί πριν το πρωινό του. Καθόταν σ' ένα τραπεζάκι, το χειμώνα κολλητά δίπλα στη σόμπα και εντελώς απορροφημένος, έγραφε με μέτρια ταχύτητα, αλλά χωρίς να σταματήσει μια στιγμή για να σκεφθεί ή να διορθώσει τα γραπτά, σαν κάποιον που ακούει μια υπαγόρευση. Πολλές φορές ανέφερε σχετικά ότι είχε ταυτόχρονα και την οπτική εικόνα αυτών που άκουγε.

Απ' ό,τι έλεγε όμως, του ήταν πιο εύκολο να μεταφέρει αυτό που άκουγε μέσα του, όταν το υπαγόρευε ο ίδιος σε κάποιον άλλα. Και πραγματικά, υπαγόρευσε σε φίλους του εκατοντάδες σελίδες. Καθόταν δίπλα στον εκάστοτε γράφοντα και υπαγόρευε ήρεμος και απορροφημένος, χωρίς να κομπιάζει στιγμή στη ροή του λόγου του και χωρίς να αλλάξει ποτέ έστω μια πρόταση ή καν μια λέξη».

Ο ίδιος ο Λόρμπερ έγραψε σ' ένα φίλο του σχετικά με την εσωτερική φωνή του: «Όσον αφορά το πώς αντιλαμβάνεται κανείς τον Εσωτερικό Λόγο, εκείνο που μπορώ να πω, μιλώντας από τη δική μου εμπειρία, είναι ότι αντιλαμβάνομαι τον ιερότατο Λόγο του Κυρίου σαν δυνατά λόγια στο μέρος της καρδιάς, σαν μια πεντακάθαρη, διαυγή, κρυστάλλινη σκέψη. Κανένας, όσο κοντά μου και να βρίσκεται, δεν μπορεί ν' ακούσει τη φωνή. Εγώ όμως ακούω αυτή τη φωνή τής θείας Χάρης πιο καθαρά από κάθε εξωτερικό ήχο, όσο δυνατός κι αν είναι».

Μ' αυτό τον τρόπο κατέγραψε ως το τέλος της ζωής του 25 εκτενείς τόμους. Το κύριο έργο του και αποκορύφωμα της αποκάλυψης, είναι το δεκάτομο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (Μ.Ε.Ι.). Ονομάστηκε έτσι, γιατί μας μιλάει με το βαθύ πνεύμα αγάπης που ενέπνεε το μαθητή Ιωάννη και το Ευαγγέλιο του. Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη (14,26), ο Ιησούς υποσχέθηκε πως το Άγιο Πνεύμα θα δίδασκε όλη την Αλήθεια και θα θύμιζε όλα όσα είχε πει.

Στο «Μ.Ε.Ι.» έχουμε μια λεπτομερειακή και βαθύπνευστη περιγραφή των τριών χρόνων της διδασκαλίας του Χριστού στη γη. Εδώ μέσα βρίσκουμε στην αρχική, αμιγή μορφή της, την αιώνια θρησκεία της Αγάπης, όπως την είχε παραδώσει ο Ιησούς πριν 2.000 χρόνια. Αυτή η αποκάλυψη βασίζεται και εξηγεί την κοσμογονία και τη διδασκαλία της εξέλιξης πολύ πριν επαληθευτεί από τη σύγχρονη επιστήμη. Παρουσιάζει επίσης μια συνεπή διδασκαλία για τη ζωή, την επίγεια και τη μεταθανάτια.

Μπρος στα μάτια μας ξεδιπλώνεται μία πνευματική κοσμοθεωρία με πρωτοφανέρωτη ευρύτητα, ενάργεια και ζεστασιά. Δεν πρόκειται για διανοουμενίστικες αναλύσεις, αλλά για συναρπαστικές περιγραφές της ζωής, του σύμπαντος, της ιστορίας του ανθρώπου.

Στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, επιχειρήθηκε να συλλεχθεί και να ταξινομηθεί ένα μέρος απ' αυτό το πλούσιο υλικό. Η επιδίωξη μου ήταν να παραθέσω τις απαντήσεις της επονομαζόμενης Νέας Αποκάλυψης στα μεγάλα ερωτήματα της ζωής, ώστε να μπορεί ο αναζητητής της Αλήθειας να διαμορφώσει μια εικόνα. Παρ' όλο που η επιλογή έγινε με κάθε δυνατή επιμέλεια, γνωρίζω πολύ καλά τις αδυναμίες της εργασίας μου. Γι' αυτό τούτο το βιβλίο δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη μελέτη του

αυθεντικού έργου. Τούτο το βιβλίο ελπίζει απλά να δώσει μια ιδέα απ' αυτή την τεράστια πηγή του Πνεύματος και από την υπέρτατη Αγάπη και Σοφία που αποπνέει.

Δρ. Βάλτερ Λουτς

I
ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ;
1

Σε αναζήτηση του Θεού

Το ερώτημα αν υπάρχει Θεός ή όχι, δονούσε ανέκαθεν την ανθρώπινη καρδιά. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν πάντα μέσα από πολλούς διαφορετικούς δρόμους να βρουν μια χειροπιαστή και ακαταμάχητη απόδειξη της ύπαρξης του Θεού. Ιδιαίτερο στο μεσαίωνα, θεολόγοι και φιλόσοφοι επιχείρησαν επανειλημμένα να αποδείξουν την ύπαρξη του Θεού, ακολουθώντας κάποιους λογικούς ειρμούς. Έτσι προέκυψαν βουνά από βιβλία αλλά καμιά ακράδαντη απόδειξη. Ο μεγάλος στοχαστής *Ιμμάνουελ Καντ*, γύρω στα τέλη του 18ου αιώνα, έβαλε τέλος σε όλες αυτές τις εικασίες, τεκμηριώνοντας με λογική καθαρότητα πως η ύπαρξη του Θεού δεν μπορεί ποτέ να αποδειχθεί με απόλυτη βεβαιότητα με βάση την ανθρώπινη νόηση και μόνο (βλ. *Ιμ. Καντ. «Κριτική του καθαρού λόγου»*, β' μέρος)- Μόνο μέσα από το βιβλίο της φύσης, δηλαδή από την τάξη και τη λειτουργική τελεολογική σκοπιμότητα που χαρακτηρίζουν ολόκληρη τη δημιουργία, μπορεί να καταλήξει κανείς με αρκετά μεγάλη βεβαιότητα σε μία πιθανή αληθινή απόδειξη.

Η άποψη του στοχαστή

«Ο κόσμος», λέει ο Καντ, «μας παρουσιάζει ένα καταπληκτικό θέατρο με ασύγκριτη ποικιλία, τάξη, σκοπιμότητα και ομορφιά. Ακόμη κι αν κατακτούσαμε όλες τις δυνατές γνώσεις που μας επιτρέπει η περιορισμένη νοημοσύνη μας, τα λόγια μας θα ήταν ανέκφραστα, οι αριθμοί ανεπαρκείς και ακόμη και οι σκέψεις μας θα έμεναν ανίκανες να το συλλάβουν. Παντού διακρίνουμε μια αλυσίδα από αίτιο και αιτιατό, από σκοπούς και μέσα, μια κανονικότητα στη γένεση και στη φθορά. Δεδομένου ότι τίποτα δεν βρέθηκε στην κατάσταση που είναι από μόνο του, κάθε κατάσταση ανάγεται σε μια αιτία για να υπάρξει, και αυτή με τη σειρά της ανάγει σε κάποιο άλλο πράγμα, κ.ο.κ. αδιάκοπα προς τα πίσω. Με αυτό τον τρόπο, σε κάποιο σημείο το σύμπαν θα κατέληγε στο μηδέν, αν δεν δεχθούμε κάτι το οποίο υπήρχε ανέκαθεν από μόνο του, έξω από αυτή την ατέλειωτη αλυσίδα του τυχαίου. Αυτό το κάτι είναι που εγγυάται την ύπαρξη των πάντων, σαν μια γενική αιτία. Πόσο μεγάλη να τη διανοηθούμε, άραγε, αυτή την *Υπέρτατη Αιτία*; Η τελειότητα του μας

υποχρεώνει να τοποθετήσουμε το Υπέρτατο Ον πάνω από κάθε άλλο πράγμα.

...Αυτή η απόδειξη της ύπαρξης του Θεού, (από την τάξη και την τελεολογική σκοπιμότητα στη φύση), αξίζει όλο το σεβασμό μας. Είναι η πιο παλιά, η πιο σαφής και η πιο αρμόζουσα στην ανθρώπινη λογική».

Η άποψη του Καντ είναι σαφής. Ωστόσο, τονίζει ο μεγάλος στοχαστής, ότι η απόδειξη της ύπαρξης του Θεού μέσα από το βιβλίο της φύσης, είναι απλά ένα πιθανό αποδεικτικό στοιχείο και δεν αποτελεί ένα ακράδαντο πειστήριο. Ένα τέτοιο πειστήριο βλέπει ο Καντ στο λεγόμενο "*ηθικό νόμο*": αυτός ο έμφυτος νόμος υπαγορεύει στον άνθρωπο ποιο είναι το καλό ή το κακό. Αυτή η κατηγορηματική προσταγή (πράττε όπως θα ήθελες λογικά να πράττουν όλοι), προϋποθέτει έναν ανώτερο νομοθέτη και κυβερνήτη, ο οποίος μπορεί να θέσει έναν τέτοιο στόχο (αρετής και μακαριότητας) για τους ανθρώπους.

«Με τις πνευματικές δυνάμεις που διαθέτουμε, δεν μπορούμε να καταλάβουμε τον κόσμο, αν δεν δεχτούμε ένα *Δημιουργό* και Κύριο, ο οποίος είναι ηθικός νομοθέτης ταυτόχρονα. Αυτός είναι που δημιούργησε σκόπιμα τον κόσμο για να πραγματώνονται εκεί ο ηθικός νόμος και τα ύψιστα αγαθά (αρετή και ευτυχία)». (Καντ, «Κριτική του Πρακτικού Λόγου»).

Αλλά και αυτό το συμπέρασμα μας πείθει πιο πολύ συναισθηματικά παρά λογικά για την ύπαρξη του Θεού, λέει ο Καντ. Τις ιδιότητες του και τη σχέση του με τον κόσμο δεν μπορούμε να τις σκεφτούμε παρά με το μέτρο των διανοητικών μας δυνατοτήτων και, συνεπώς, τον εξανθρωπίζουμε.

Η γνώση που πηγάζει από την καρδιά

Με τις σκέψεις αυτού του φωτισμένου διανοητή, συμφωνούν απόλυτα οι αποκαλύψεις μέσα στο έργο του *Γιάκομπ Λόρμπερ*.

«Μόνο με την ψυχρή *εγκεφαλική λογική* δεν μπορεί ποτέ κανείς να συλλάβει και να κατανοήσει την ουσία του Θεού», τονίζεται εδώ. «Τι μπορεί να Βρει έτσι κι

αλλιώς η ψυχή μέσα στον εγκέφαλο; Δεν θα βρει παρά εικόνες που πάνω τους έχει αποτυπωθεί αυτός εδώ ο κόσμος. Αυτές οι εικόνες όμως απέχουν ακόμη μακρύτερα από το πνεύμα και την αληθινή ζωή, απ' όσο η ίδια η ψυχή».

Παρ' όλα αυτά ο άνθρωπος οφείλει «να καλλιεργήσει ολόπλευρα τη νοημοσύνη του και να μάθει να χρησιμοποιεί σωστά τη λογική του, όχι όμως με τον τρόπο που συνηθίζεται ανάμεσα στον κόσμο, παρά όπως κάνουν τα αληθινά παιδιά του Θεού!» Πράγμα που σημαίνει πως ο άνθρωπος αφήνεται να τον διδάξει και να τον φωτίσει το Πνεύμα.

Στο μεγάλο Ευαγγέλιο που έλαβε και κατέγραψε ο Γιάκομπ Λόρμπερ, ο Ιησούς μιλάει μ' έναν επικεφαλής του τάγματος των Εσσαίων, ο οποίος μέχρι τότε προσπαθούσε μάταια να συλλάβει το Θεό και τα μυστικά του με το μυαλό του: «Η *εσωτερική* ζωή του Πνεύματος είναι καθαρή Αγάπη, δηλαδή μια φωτιά όλο φλόγα... Καταλαβαίνεις λοιπόν πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει ό,τι είναι πνευματικό με τη σκέψη, την ψυχρή *λογική* και με τη *νοημοσύνη* του, όσο διανγής και οξυδερκής κι αν είναι αυτή. Δεν είναι ικανός να συλλάβει την αρχική αιτία της ζωής, ούτε και τον τελικό σκοπό της. Κι αυτό, γιατί η λογική και η νοημοσύνη έχουν την έδρα τους στον εγκέφαλο και στο αίμα. Αυτό τους προσδίνει, βέβαια, την ικανότητα να συλλαμβάνουν τις εντυπώσεις και τις εικόνες από τον *υλικό* εξωτερικό κόσμο, να τις συγκρίνουν ως προς τις μορφές και τα αποτελέσματα τους, για να καταλήξουν τελικά σ' ένα σύνολο από διαφορετικά συμπεράσματα. Όλα αυτά όμως είναι προϊόντα και απεικονίσματα της ύλης, όπου οι αισθήσεις του εγκεφάλου δεν πρόκειται ποτέ να ανακαλύψουν κάτι το πνευματικό.

Η ζωή όμως στην πιο μύχια ουσία της δεν μπορεί να είναι άλλο από πνεύμα, γι' αυτό μονάχα σαν πνεύμα και με μέσον το πνεύμα μπορεί να γίνει κατανοητή. Συνεπώς πρέπει να υπάρχουν κι άλλες αισθήσεις μέσα στον άνθρωπο με τις οποίες να μπορεί να διαισθανθεί, να διακρίνει και να συλλάβει σταδιακά το πνευματικό στοιχείο της ζωής σ' όλο του το βάθος και τις διαπλοκές.

Ποιες είναι ωστόσο αυτές οι εσωτερικές αισθήσεις; Στην πραγματικότητα υπάρχει μία και μόνο αίσθηση και αυτή ονομάζεται *αγάπη*, αυτή η αγάπη που εδρεύει μέσα στην καρδιά. Χρέος του κάθε ανθρώπου είναι πάνω απ' όλα να δυναμώσει, να καλλιεργήσει και να καθαρίσει αυτή την αίσθηση! Η φωτιά της καθαρής αγάπης

βγάξει μια φωτεινή φλόγα που πάλλεται από ζωή. Και το καθετί που σκέπτεται, θέλει και κάνει ο άνθρωπος, πρέπει να το φέξει και να το διαπεράσει με το φως της, ώστε να ζυπνήσουν όλα τα πνεύματα όταν θα ξημερώσει η μέρα της αληθινής ζωής.

Γι' αυτό μπορείς να το πάρεις σαν βασικό κανόνα πως ο νους που είναι στραμμένος προς τον κόσμο της ύλης, δεν μπορεί ποτέ να εξιχνιάσει και να διακρίνει τι κρύβει μέσα του ο άνθρωπος· μόνο το πνεύμα που υπάρχει μέσα στον άνθρωπο είναι σε θέση να το κάνει αυτό. Για τον ίδιο λόγο λοιπόν κανένας δεν μπορεί να γνωρίσει το Θεό. Αυτό το μπορεί μόνον το θεϊκό πνεύμα που είναι μέσα στην ανθρώπινη καρδιά, όταν αυτό αφυπνισθεί και δραστηριοποιηθεί πέρα για πέρα. Κι αυτό, γιατί τούτο το πνεύμα είναι στην ουσία του η πεντακάθαρη αγάπη, όπως και ο Θεός ο ίδιος.

Αυτό το τρισεύγενο κομμάτι στην καρδιά σου λοιπόν δεν το καλλιέργησες ποτέ και ούτε είχες την παραμικρή υποψία· ίσα είναι η αληθινή του αξία. Γι' αυτό είναι κατανοητό πως έφθασες να αρνιέσαι πεισματικά την ύπαρξη του Θεού σου και πως παρ' όλες τις αναζητήσεις σου, ποτέ δεν αξιώθηκες να βρεις τα ίχνη της αιώνιας Θεότητας που δημιουργεί, διαποτίζει και τροφοδοτεί τα πάντα!»

Ο Θεός μέσα από το βιβλίο της φύσης

Στα γραπτά του Λόρμπερ, η αληθινή γνώση της φύσης περιγράφεται σαν ένας καλός δρόμος για να βρει κανείς το θεό.

«Ό,τι υπάρχει στο φυσικά κόσμο, όλα όσα περιλαμβάνουν τα τρία βασίλεια του, αντιπροσωπεύουν μια γραφή και μια γλώσσα που για την ψυχή του φωτισμένου ανθρώπου αποτελούν ορθάνοιχτο βιβλίο! Ο κάθε άνθρωπος έχει μάτια για να βλέπει, αυτιά για να ακούει, την όσφρηση, τη γεύση, το συναίσθημα και επιπλέον τη λογική και τη νοημοσύνη. Προικισμένος με όλα αυτά τα εφόδια, βλέπει τον ήλιο και τη σελήνη να ανατέλλουν και να δύουν, βλέπει τα άστρα, βλέπει πάνω στη γη αμέτρητα είδη και ποικιλίες πλασμάτων μέσα από τα οποία μπορεί όλο και πιο πολύ να

γνωρίσει το Θεό. Κάθε βουνό και πεδιάδα, κάθε ποτάμι, τα λογής-λογής πανέμορφα φυτά και ολόκληρος ο ζωικός κόσμος του δίνουν με το παραπάνω ερέθισμα και ευκαιρία να σκεφθεί για το πώς έγιναν και πώς κρατιούνται στη ζωή.

Όταν λοιπόν ο άνθρωπος διαλογισθεί πάνω σε αυτά τα πράγματα, του λέει τότε μια εσωτερική φωνή πως όλα τούτα δεν μπορεί να έγιναν από μόνα τους, αλλά πρέπει να υπάρχει ένας αληθινά σοφός, στοργικότατος και παντοδύναμος δημιουργός, που τα έφτιαξε και τα έβαλε σε τάξη. Εκείνος τα διατηρεί ακόμα τώρα στη ζωή και θα τα διατηρεί παντοτινά όλο και πιο τέλεια, αφού αυτό έχει κάνει από αμνημόνευτους καιρούς μέχρι σήμερα.

Όποιος λοιπόν βάλει με το νου του έναν τέτοιο θεό και Δημιουργό, θα πρέπει να ζυπνήσουν σιγά-σιγά μέσα του ένας βαθύς σεβασμός και αγάπη για Εκείνον. Με αυτό το ζύπνημα της αγάπης όμως, αρχίζει να ζωντανεύει εσωτερικά και η ψυχή και όσο μεγαλώνει η αγάπη, μεγαλώνει και αυτή. Κι αυτό γιατί το πνεύμα της αγάπης φωτίζει όλο και πιο πολύ την ψυχή και της χαρίζει διαρκώς μεγαλύτερη διαύγεια σχετικά με την ουσία του Θεού. Όταν κάποιος λοιπόν βρει μ' αυτό τον τρόπο το δρόμο για το Θεό και συνάμα το δρόμο για την αληθινή αιώνια ζωή, τότε πια μπορεί να καθοδηγεί σωστά και τους άλλους, εμπνεόμενος από αληθινή αγάπη για τα αδέρφια του. Και ο Θεός θα του χαρίσει γι' αυτό το λόγο ακόμη περισσότερο φως και σοφία».

Το Ευαγγέλιο του σπόρου

Για το Θεό που είναι παρών τόσο μέσα στο σύμπαν, όσο κι μέσα σ' ένα σπυρί σιτάρι, διαβάζουμε τα παρακάτω λόγια: «Πες μου αδελφέ, έχει δει ποτέ να φυτρώνει εντελώς τυχαία ένα σπίτι με ολόκληρο τον εξοπλισμό του; Μου λες πως, όχι, κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί ποτέ! Σύμφωνοι! Αν λοιπόν από σύμπτωση δεν μπορεί να γίνει ούτε ένα απλό σπίτι, πώς μπορεί να γίνει μία ολόκληρη γη; Μία γη όπου συναντάμε έναν ωκεανό από τα πιο θαυμαστά πράγματα, τέλεια υπολογισμένα ως το παραμικρό, που το καθένα τους, ακόμη και το πιο απλό, έχει να παρουσιάσει έναν τόσο σοφό σχεδιασμό και οργάνωση, που κανένας δεν μπορεί να φανταστεί πως είναι γέννημα βουβής και τυφλής σύμπτωσης μόνο.

Πρόσεξε, για παράδειγμα, τη θαυμαστή οργάνωση των φυτών. Εδώ και χιλιάδες χρόνια δεν άλλαξαν στο παραμικρό στην ιδιομορφία και στη χρησιμότητα που τους δόθηκε εξ αρχής! Για σκέψου πόσο περίτεχνα πρέπει να είναι φτιαγμένο από *μηχανική* άποψη μόνο ένα σπυρί σιτάρι, ώστε να μπορεί να απορροφάει από το χώμα αποκλειστικά τα στοιχεία εκείνα που το ευνοούν στην ανάπτυξη του και χάρη στα οποία πολλαπλασιάζεται και αναπαράγεται! Δεν θέλω καν να μιλήσω για την *υπεραισθητή* υπόσταση του σπόρου. Ποιος μπορεί να συλλάβει πώς τα έχει υπολογίσει ο Θεός ώστε ένας και μοναδικός σπόρος να περιέχει εν δυνάμει μυριάδες μυριάδων ολόιδιους σπόρους; Και μάλιστα όχι μόνο με τη μορφή του σπόρου, αλλά μέσα του κλείνει και τη μορφή του μελλοντικού φυτού πάνω στο οποίο ωριμάζει ο σπόρος. Πάρε για παράδειγμα ένα βελανίδι, βάλ' το στο χώμα, και δεν θα αργήσει να ξεπεταχθεί μια ολόκληρη βελανιδιά, που για πολλά χρόνια θα παράγει αμέτρητα βελανίδια. Αν ία βάλεις πάλι όλα στο χώμα, θα φυτρώσει ένα δάσος με εκατομμύρια βελανιδιές που κι αυτές με τη σειρά τους θα παράγουν τους ίδιους καρπούς σε ανυπολόγιστες πια ποσότητες. Όλες αυτές οι δυνατότητες περιέχονται, λοιπόν, στο κάθε ένα βελανίδι, κρυμμένες μεν από το βλέμμα μας, αλλά είναι αδιάψευστα εκεί!

Αν έτσι λοιπόν έχουν τα πράγματα, εξήγησε μου εσύ κατά πόσον είναι ικανή η τύχη που ναι τυφλή, να διαμορφώσει έτσι καταπληκτικά έστω και ένα βελανίδι; Πραγματικά, είναι αδύνατο άρα πρέπει να υπάρχει ένας Θεός που έχει απεριόριστη Δύναμη και Σοφία! Γι' αυτό το γεγονός δεν αμφιβάλλει πια η καρδιά μου *ούτε* και η νοημοσύνη μου!»

Ο αποκρυφισμός και ο πνευματισμός σαν πηγές εμπειρικής γνώσης του θεού

Τόσο ο *αποκρυφισμός*, δηλαδή η επιστήμη των κρυμμένων ψυχικών δυνάμεων, όσο και ο *πνευματισμός*, δηλαδή η θεωρία σχετικά με το είναι και τη δράση υπερκόσμιων πνευματικών όντων και η πρακτική πνευματική επικοινωνία μαζί τους, προσφέρουν εδώ πάνω σημαντικές γνώσεις και εμπειρίες. Ειδικά στην εποχή μας έχουν αποκτήσει ιδιαίτερη σημασία αυτά τα μονοπάτια της γνώσης. Μέσα στην παγκόσμια πνευματική στροφή των ημερών μας, όπου η ανθρωπότητα βγαίνει από το πνευματικό σκοτάδι του υλισμού και της αθεΐας, παίζουν ένα σημαντικό ρόλο. Μπορεί να πει κανείς χωρίς υπερβολή πως στις τελευταίες δεκαετίες ο αποκρυφισμός και ο πνευματισμός με τις επιτυχίες που έχουν να επιδείξουν, οδήγησαν εκατομμύρια ανθρώπων από όλα τα μήκη κύματος σε μία νέα πίστη σ' έναν πνευματικό κόσμο, στην αθανασία της ψυχής και σ' έναν παντοκράτορα Θεό. Κι αυτό, γιατί πιθανόν τούτες οι έρευνες να ώθησαν πιο πολύ τους άθεους ανθρώπους να σκεφθούν και να αναθεωρήσουν τις παλιές, κοντόφθαλμες απόψεις τους απ' όσο ορισμένες χριστιανικές εκκλησίες.

Ο πνευματισμός βέβαια ενέχει τους κινδύνους του, όπως γνωρίζει ο κάθε ειδήμονας, και μεγάλες πιθανότητες απάτης. Γι' αυτό δεν πρέπει να μένουμε στάσιμοι σ' αυτόν, αλλά να προχωρούμε από τον πνευματισμό στη θεοσοφία. Πάνω σ' αυτό το σημείο, ένα διαφωτιστικό μήνυμα στο Γιάκομπ Λόρμπερ μας λέει συνοψίζοντας τα εξής: «Μόνο ένας που έχει σπουδάσει φαρμακοποιός καταλαβαίνει τι φάρμακο πρέπει να παρασκευάσει για τον άρρωστο, σύμφωνα με τη συνταγή του γιατρού που έχει μπροστά του. Έτσι και σ' αυτό το σημαντικότερο θέμα, όπου υπάρχει η πρόθεση να δημιουργηθεί μια γέφυρα ανάμεσα στον αισθητό και στον πνευματικό κόσμο, ένας ερασιτέχνης δεν επιτρέπεται να προβαίνει από περιέργεια και θαυματομανία σε πειράματα των οποίων αγνοεί τις θεμελιώδεις αρχές. Όμως οι *ειδήμονες* και όσοι ξεκινούν από καλές προθέσεις, μπορούν να επιδίδονται με σοβαρότητα σ' αυτά τα πειράματα και να μην ησυχάζουν ώσπου να διεισδύσουν όχι μόνο στο προαύλιο αλλά και σε ολόκληρο το ναό του φωτός».

Η αλήθεια είναι πως τόσο ο αποκρυφισμός και ο πνευματισμός, όσο και η έρευνα των φυσικών επιστημών δεν είναι απόλυτα κατάλληλα εργαλείο για να ανασηκώσουν ολότελα το πέπλο πάνω από το μυστήριο του Θεού. Στα γραφτά του Λόρμπερ, σε πλήρη ομοφωνία με τον Καντ, αναφέρεται σχετικά με τη *φυσιογνωμία*: «Με τη βοήθεια της οι άνθρωποι μπορούν μόνο να υποθέσουν πως υπάρχει Θεός, αλλά δεν πρόκειται ποτέ να αποκτήσουν απόλυτη επίγνωση». Και με παρόμοιο πνεύμα, αξιολογείται και η αποτελεσματικότητα διαφόρων φαινομένων από τον κόσμο των πνευμάτων.

Η εσωτερική γνωστική ικανότητα

Γι' αυτό το λόγο τα κείμενα του Λόρμπερ συνιστούν στον άνθρωπο, αντί για την αναζήτηση στον εξωτερικό κόσμο και στις κατά τα άλλα χρήσιμες έρευνες των επιστημών, να στραφεί προς το δικό του εσωτερικό κόσμο. Εκεί, χάρη σε μια αυθεντική πίστη και μια ζωή έμπρακτης αγάπης, μπορεί να βρει το πνευματικό βασίλειο που είναι μέσα μας. Με άλλα λόγια, θα βρει το θεϊκό πνευματικό σπινθήρα που έχει φυτευθεί μέσα μας και μέσα από αυτόν τον ίδιο τον Θεό, Δημιουργό και Πατέρα.

«Να μεταδώσετε τη διδασκαλία Μου στ αδέρφια σας καθαρή και ανόθευτη, όπως την έχετε πάρει από Εμένα», λέει ο Ιησούς στο Μεγάλο Ευαγγέλιο, μιλώντας στους μαθητές Του. «Αν αυτοί σας ακούσουν και δεχθούν να ζήσουν σύμφωνα με αυτά που λέω, τα λόγια Μου θα έχουν εντελώς άλλο αποτέλεσμα στην καρδιά και στο νου τους απ' ό,τι όλες μαζί οι αποδείξεις που μπορούν να βρεθούν μέσα στον κόσμο της ύλης! Κι αυτό, γιατί τα λόγια Μου κρύβουν μέσα τους Δύναμη, Ισχύ και Ζωή. Αν με πιστέψουν τότε οι άνθρωποι, αν ζουν και ενεργούν σύμφωνα με τη διδασκαλία και με το θέλημα Μου, θα βρουν από μόνοι τους τον αληθινό δάσκαλο που θα τους οδηγήσει σε όλες τις άλλες αλήθειες, μέσα στον ίδιο τους τον εαυτό (θα βρουν δηλαδή το θεϊκό πνευματικό σπινθήρα που έβαλε ο Θεός μέσα στην καρδιά τους).

Όποιος λοιπόν επιθυμεί να βρει το Θεό και το βασίλειο του, όπου είναι η ζωή αιώνια, πρέπει ν' αρχίσει να ψάχνει μέσα στο ήσυχο καμαράκι της καρδιάς τον. Μέσα στην αγάπη για το Θεό και το συνάνθρωπο του, θα βρει και τον ίδιο το Θεό. Όποιος ψάχνει στα σοβαρά και δεν το βάζει κάτω, θα βρει σίγουρα αυτό που λαχταράει. Όποιος όμως χάσει τον ενθουσιασμό του πάνω στο ψάξιμο, θα δυσκολευθεί ή και αποκλείεται να βρει αυτό που θα ήθελε μεν να αποκτήσει, αλλά δίχως να παιδευθεί πολύ. Κι αυτό είναι κάτι που ισχύει τόσο για τούτον, όσο και για τον άλλο κόσμο. Γι' αυτό πρώτα-πρώτα δώστε στους ανθρώπους το *Λόγο Μου* ζωντανό. Σ' αυτούς που δέχθηκαν το χαρμόσυνο μήνυμα Μου, μπορείτε μετά να επιστήσετε την προσοχή

στην αρχική αιτία και στα φαινόμενα της φύσης, καθώς και στους νόμους που διέπουν αυτό τον κόσμο. Με αυτό τον τρόπο θα πετύχετε τα πιο καλά αποτελέσματα μαζί τους!»

Η πνευματική ατραπός

Σε πάρα πολλά σημεία τα κείμενα του Λόρμπερ αναφέρονται αναλυτικά στον πνευματικό δρόμο για να βρει κανείς το Θεό. Μπορεί να πει κανείς μάλιστα πως η περιγραφή αυτού του δρόμου προς το Θεό είναι ένας από τους κύριους σκοπούς ολόκληρης αυτής της νέας Αποκάλυψης και το πραγματικό βαθύτερο νόημα της.

«Όταν θα εφαρμόσεις τη διδασκαλία στην πράξη, η πίστη σου θα γίνει ζωντανή. Το αποτέλεσμα θα είναι πως χάρη σ' αυτή τη ζωντανή πίστη θα φθάσεις σιγά-σιγά να έχεις ο ίδιος πνευματική ενόραση και συναίσθηση των πραγμάτων. Έτσι θα είσαι απόλυτα πεισμένος γι' αυτά που ξέρεις. Κι αυτό είναι χίλιες φορές προτιμότερο για την ανθρώπινη ψυχή από το να ψάχνει και να ερευνάει με κόπο μόνη της, ώσπου μια ημέρα των ημερών να πεισθεί από τις εμπειρίες που μάζεψε καθ' οδόν πως αυτή είναι η αλήθεια και να την κάνει πια κτήμα της. Βέβαια και μια τέτοια ψυχή ανταμείβεται για τους κόπους της και το ζήλο της. Το καλύτερο είναι όμως όταν η ψυχή έχει πάρει την αλήθεια από το στόμα του Θεού, να πιστεύει και να ενεργεί ανάλογα. Γιατί με αυτό τον τρόπο η αγάπη την φέρνει να ενωθεί με το πνεύμα Μου. Και τούτο εδώ σε μία ώρα μέσα θα της δώσει πολύ περισσότερη και φαινότερη σοφία απ' όση θα αποκτούσε αν έψαχνε εκατό χρόνια μόνη της.

Αυτός δεν είναι λόγος όμως για μια ψυχή που πιστεύει να παραμελήσει τη σωστή αναζήτηση και έρευνα! Γιατί ο κάθε άνθρωπος οφείλει να εξετάζει τα πάντα, όσα μαθαίνει από ανθρώπου στόμα, και να κρατάει το καλύτερο που είναι και πάντα αλήθεια. Αντίθετα, αυτά που είναι φανερό πως τα έχω αποκαλύψει *Εγώ ο Ίδιος* δεν χρειάζεται να τα παραελέγχει κανείς· φθάνει να τα πιστεύει και να τα κάνει πράξη, και γρήγορα θα δει τα αποτελέσματα ζωντανά στον εαυτό του. Όποιος Με πιστεύει, κάνει το θέλημα Μου και Με αγαπάει πάνω απ' όλα, τον δε διπλανό του σαν τον

εαυτό του σ' αυτόν θα έρθω Εγώ ο Ίδιος και θα του αποκαλυφθώ όπως είμαι!»

Μέσα σε αυτό τον εσωτερικό δρόμο κατά κύριο λόγο βρήκε το Θεό και ο φιλόσοφος *Καντ* και σε αυτόν το δρόμο παρέμεινε με επιμονή σε όλη του τη ζωή. Ο αιώνιος ηθικός νομός που ανακάλυψε μέσα στον άνθρωπο το πνεύμα της θεϊκής και αδελφικής αγάπης (η «πρακτική λογική») τον έπεισε πως υπάρχει ένας θεϊκός νομοθέτης που είναι ταυτόχρονα αγαθός, μα και σοφός εκτελεστής του νόμου.

Ο αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού

Σ' ένα από τα έργα του Λόρμπερ, την «Θεία Οικονομία», ο *Κύριος* εξηγεί πως χρησιμοποιεί πάντα τρεις τρόπους για να αποκαλύψει το είναι και το θέλημα του στους ανθρώπους: μέσα από την τάξη και ευνομία που επικρατεί στη *φύση*, μέσα στην ίδια την πνευματική *καρδιά του* ανθρώπου, και τέλος μέσα από τα θειικά μηνύματα, το θείο *Λόγο*. Για το θείο Λόγο διαβάζουμε τα εξής: «Από τον πρώτο άνθρωπο της γης ως αυτήν εδώ την ώρα, δεν πέρασε χρόνος χωρίς να λάβουν οι άνθρωποι μια αποκάλυψη του Θεού».

«Και θα σας πω κάτι άλλο ακόμα: προφήτες θα υπάρχουν πάντα, μέχρι το τέλος του κόσμου, σε *όλους* τους λαούς της γης, σ' ό,τι και να πιστεύουν! Γιατί όταν θα έχουν κοπεί όλα τα *άλλα* νήματα ανάμεσα σε ουρανό και γη, *χάρη* στους προφήτες θα μείνει ένας μυστικός δεσμός, που καμιά σκοτεινή δύναμη δεν θα μπορεί να τον καταστρέψει».

Τούτο επιβεβαιώνεται εξάλλου τόσο από την πολιτική, όσο και από τη θρησκευτική ιστορία όλων των λαών και όλων των εποχών. Όχι μόνο οι Ισραηλίτες αλλά και οι αρχαίοι Κινέζοι, Ινδοί, Πέρσες, Αιγύπτιοι και οι υπόλοιποι λαοί της αρχαιότητας *έλαβαν* μεγάλες αποκάλυψεις, όπως τις γνωρίζουμε σήμερα ακόμη από τα ιερά τους βιβλία. Και μέχρι τα νεώτατα χρόνια ακόμη δόθηκαν επανειλημμένα μεγάλα φωτεινά μηνύματα από τους *μεγάλους* προφήτες στις σημαδιακές στιγμές της ιστορίας και από τους *μικρότερους* προφήτες στα μεσοδιαστήματα. Οι τελευταίοι είχαν κάθε φορά την αποστολή να κρατήσουν ζωντανό το πνεύμα που είχαν μεταδώσει οι μεγάλοι προφήτες.

Στα σύννεφα του ουρανού

Μέσα από τα λόγια των προφητών όμως ο Θεός μας μιλάει *καλυμμένα* για τον ίδιο λόγο που στο βιβλίο της φύσης η ύπαρξη του Θεού δεν μπορεί να αποδειχθεί μαθηματικά. Για την ίδια αιτία ο εσωτερικός λόγος της καρδιάς δεν εκδηλώνεται σαν θύελλα αλλά σαν μια σιγανή φωνή. «Να ξέρετε λοιπόν», λέει ο Δημιουργός στον «Πνευματικό Ήλιο», το Λόρμπερ, «πως η γνώση που κατεβαίνει από τον ουρανό στη *ό γη* δεν μπορεί ποτέ να φθάσει εντελώς γυμνή στους ανθρώπους. Πάντα ντύνεται με ένα γήινο ρούχο, με ένα περίβλημα. Χωρίς ένα τέτοιο περίβλημα, οι άνθρωποι δεν μπορούν να αφομοιώσουν την ουράνια γνώση, γιατί η γνώση αυτή είναι από τη φύση της καθαρά πνευματική. Για τον ίδιο λόγο, για να πάρει κανείς από το ψωμί τις αιθέριες θρεπτικές ύλες που είναι κατάλληλες για τον οργανισμό του, πρέπει να βάλει στο στόμα του ταυτόχρονα και μια ύλη πολύ πιο χονδροειδή, καθότι το ψωμί που τρώτε αποτελείται αποκλειστικά από πολλά τέτοια *περιβλήματα* ή *φλοιούς*, που είναι οι φορείς της αληθινής θρεπτικής ουσίας».

Όπως με το ψωμί για το κορμί, το ίδιο συμβαίνει με την τροφή για το πνεύμα· αυτήν τη «θρεπτική ουσία» μπορούμε να την αφομοιώσουμε μόνο όταν περιβάλλεται από «χονδροειδέστερη ύλη».

Γιατί μέσα σε περίβλημα;

Γιατί όμως αυτή η περιπλοκή, το κρύψιμο της θεικής Αλήθειας μέσα σε μια χονδροειδή γήινη φλούδα; Δεν θα ήταν πολύ καλύτερα αν ο Θεός μάς αποκάλυπτε την υπόσταση και τη θέληση του κατηγορηματικά, καθαρά, και ξάστερα, ώστε κανένας άνθρωπος να μην μπορεί να αντισταθεί στο ουράνιο πνευματικό φως;

Ο *Ιμμάνουελ Καντ*, που προφανώς είχε σκεφθεί διεξοδικά πάνω σε αυτό το θέμα, κατέληξε στο εξής συμπέρασμα: αν υποθέσουμε πως θα μπορούσαμε να αποδείξουμε θεωρητικά, αλλά πέρα από κάθε αμφιβολία, την ύπαρξη του Θεού, την αιώνια ζωή της ψυχής μας, καθώς και όλα τα άλλα μυστικά της Θεότητας μέσα από τις αποκάλυψεις του Θεού, ποια θα ήταν η συνέπεια; «Θα είχαμε αδιάκοπα μπροστά στα μάτια μας το Θεό και την αιωνιότητα σαν φόβητρο. Δεδομένης της ισχυρής εγωιστικής τάσης στον άνθρωπο, το αποτέλεσμα θα ήταν βέβαια πως θα αποφεύγαμε την παραβίαση του ηθικού νόμου. Οι περισσότερες έννομες πράξεις όμως θα γίνονταν από *φόβο*, ελάχιστες από ελπίδα και σχεδόν καμία από καθήκον (αγάπης).

Ως εκ τούτου, η πράξη δεν θα είχε καμιά ηθική αξία. Αυτή όμως είναι η μόνη που μετράει μπροστά στην ύψιστη θεϊκή Σοφία».

Αυτή την άποψη του στοχαστή επιβεβαιώνει ο Ιησούς στο Μεγάλο Ευαγγέλιο» «Θα σας πω μία μεγάλη αλήθεια: με την ίδια ευκολία θα μπορούσα να είχα έρθει στη γη σαν άνθρωπος τεραστίων διαστάσεων, με κουστωδία από αμέτρητες στρατιές αγγέλων, να Με συνοδεύουν φωτιές, αστραπές, βροντές και θύελλες, για να σας εξαγγείλω το λόγο του ελέους με μία βροντερή φωνή που θα τράνταζε τα βουνά συθέμελα. Χωρίς άλλο δεν θα έμενε κανένας σας τότε με την παραμικρή αμφιβολία για το ποιος είμαι. Γιατί θα του κοβόταν από την αρχή η λαλιά από το φόβο και θα ήταν ανίκανος να σκεφθεί το παραμικρό. Σε τι θα ωφελοούσε όμως αυτό στην ουσία στην εσωτερική *απελευθέρωση* του ατόμου; Σε τίποτα απολύτως! Θα σήμαινε καταδίκη για την ψυχή και καταναγκασμό για το μυαλό του κάθε ανθρώπου». Γι' αυτό το λόγο ακριβώς ήρθα ταπεινός και αγνώριστος σ' αυτό τον κόσμο, ώστε να μην εξαναγκασθεί καμιά ανθρώπινη καρδιά να Με πιστέψει.

Ήρθα για να Με αναγνωρίσουν και να Με αγαπήσουν χάρη στην ευλογημένη δύναμη που έχει η αλήθεια των λόγων Μου και των διδαχών Μου. Και τότε να διαλέξουν εντελώς ελεύθερα την πορεία της ζωής τους!»

Επίσης καταλαβαίνουμε έναν άλλο λόγο γιατί ο Θεός και τα Λόγια του μας προσφέρονται σφραγισμένα με εφτά σφραγίδες. Εμείς οι άνθρωποι οφείλουμε να γίνουμε όμοιοι με το θεό τόσο στην ανεξάρτητη σκέψη και κρίση, όσο και στη δραστηριότητα, στην ακαταπόνητη θέληση και πράξη. Μ' αυτή την έννοια, όλα όσα μας προσφέρουν η θεϊκή Αγάπη και Σοφία, συμπεριλαμβανομένου του θεϊκού Λόγου, στοχεύουν σε τελευταία ανάλυση να μας παρακινήσουν προς αυτή την κατεύθυνση.

«Το γεγονός ότι κανείς δεν μπορεί να βρει το Θεό τόσο εύκολα και γρήγορα, όπως θα το επιθυμούσαν μερικοί, έχει μία σοφή αιτία: αν οι άνθρωποι έβρισκαν χωρίς κόπο αυτό που αναζητούσαν, πριν περάσει πολύς καιρός, το εύρημά τους θα έχανε εντελώς την αξία του στα μάτια τους και δεν θα σκοτίζονταν πια ιδιαίτερα για να ψάξουν παραπέρα. Θα εγκατέλειπαν από τεμπελιά την προσπάθεια, με αποτέλεσμα να μην τους ωφελήσει και πολύ ο πνευματικός θησαυρός που θα είχαν αποκτήσει δίχως να πολυκοπιάσουν. Ενώ η αλήθεια είναι πως όταν δεινοπαθήσουν για να τον βρουν, τον εκτιμούν τότε ανάλογα. Γι' αυτό σπάνια συμβαίνουν μεγάλες αποκαλύψεις, ώστε οι άνθρωποι, φοβισμένοι απ' το σκοτάδι της ψυχής τους, να ενδιαφερθούν από μόνοι τους και να, ψάξουν ακούραστα να βρουν την αιώνια Αλήθεια και Εμένα!

Και σ' αυτή την περίπτωση», λέει ο Καντ, «ισχύει αυτό που μας διδάσκει η μελέτη της φύσης και του ανθρώπου: ότι δηλαδή αυτή η ανεξερεύνητη Σοφία η οποία μας έχει δημιουργήσει είναι εξίσου αξιοσέβαστη σε όλα όσα μας φανερώνει, όσο και σ' αυτά που μας κρατάει κρυφά» («Η θρησκεία μέσα στα πλαίσια της απλής λογικής»).

Γιατί από ανθρώπου

και όχι από αγγέλου στόμα;

Ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους, ο Θεός δεν μιλάει στους ανθρώπους μέσα από αιθέριους αγγελικούς απεσταλμένους αλλά μέσα από προφήτες, δηλαδή ανθρώπους αυτής της γης. Αυτή η επιλογή προσφέρει τη δυνατότητα στην καθαρή αλήθεια που πηγάζει από το Θεό ν' αναμιχθεί και να «καλύψει» το καθαρά πνευματικό περιεχόμενο της με «χονδροειδέστερη», δηλαδή γήινη και ανθρώπινη ύλη.

Πώς γίνεται λοιπόν αυτή η επικοινωνία ανάμεσα σε ουρανό και γη σύμφωνα με τον Λόρμπερ; Πολύ απλά, μέσα από τον αμιγή πνευματικό σπινθήρα που βρίσκεται σε κάθε ανθρώπινη καρδιά. Συγκεκριμένα, ο Θεός εμφυσεί στα αισθητήρια όργανα της ψυχής του προφήτη, εντελώς απαλά και υπόκωφα, εικόνες, σκέψεις και συναισθήματα, τα οποία είναι λίγο ως πολύ διαυγή και σαφή. Αυτά αναδύονται από τη Θεϊκή πηγή του πνεύματος, τη βαθιά μας συνείδηση. Περνούν μέσα από το

υποσυνείδητο, όπου είναι αποθηκευμένες οι μυστικές μας μνήμες και παραστάσεις, και καταλήγουν στο φως της μέρας, στη διαυγή συνείδηση του εγκεφάλου. Κάθε πηγή που αναβλύζει μέσα από ένα μαλακό, αμμώδες έδαφος, παρασύρει αρκετά από τα στοιχεία του στο ανέβασμα της. Απ' αυτό το παράδειγμα ο καθένας μπορεί να καταλάβει πως και στον άνθρωπο μπορούν εύκολα ν' αναμιχθούν στοιχεία από το υποσυνείδητο ή από άλλες ξένες πνευματικές επιρροές σ' αυτή τη διαδρομή, δίχως να το συνειδητοποιήσει ο ίδιος ο προφήτης.

Ο Ιωάννης, ο μαθητής του Ιησού, ο οποίος ήταν αναμφίβολα φωτισμένος πνευματικά, λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» σχετικά με την θείκη έμπνευση: «Καμιά φορά φοβάμαι, Κύριε, πως η καρδιά μου μπορεί να μην προλάβει να συλλάβει ή να μην καταλάβει σωστά κάτι που προέρχεται από Εσένα και εύκολα να εμφανίσει δικές μου σκέψεις για δικές Σου».

Πίσω από την πολυμορφία κρύβεται η θείκη Σοφία

Για τον ίδιο λόγο, ο αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού παρουσιάζει μία τεράστια ποικιλία, τόσο στη μορφή, όσο και στο περιεχόμενο, για να ικανοποιήσει τις διαφορετικές ανάγκες και ικανότητες αντίληψης των ανθρώπων σχετικά μ' αυτό το αξιοσημείωτο γεγονός, διαβάζουμε στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» την εξής παρατήρηση:

«Με τη διδασκαλία του Θεού (στ' αυθεντικά κείμενα), τα πράγματα έχουν όπως και με την υπόλοιπη δημιουργία: κοιτάζοντάς την με τη σκέτη ανθρώπινη λογική, δίνει την εντύπωση μιας εντελώς χασοτικής ασυναρτησίας. Το γήινο μυαλό ψάχνει μάταια ν' ανακαλύψει εκεί μέσα μια κάποια συστηματοποίηση, μία σαφή τάξη, αυτό που για εκείνο αποτελεί μία φυσική λογική. Παράδοξα περιστατικά και ηθικά διδάγματα, συνήθως κρυμμένα μέσα σε μυστικιστικές εικόνες, φτιάχνουν ένα αξεχώριστο συνονθύλευμα. Εδώ διαβάζει κανείς ένα παραμύθι όλο θαύματα, εκεί μία επίπληξη σε μία σελίδα παρακάτω ξεπροβάλλει μία ανώτερη ηθική. Τις πιο πολλές φορές όμως, για το ανθρώπινο μυαλό αυτή η ηθική έχει λιγότερη συνάφεια με τις άλλες διηγήσεις, παρομοιώσεις και καταστάσεις, απ' όση ομοιογένεια εμφανίζει η πληθωρική χλωρίδα σ' ένα εύφορο χωράφι, όπου ένας καλός βοτανολόγος μπορεί να βρει κοντά-κοντά τα πιο ετερόκλητα είδη για τη συλλογή του. Ωστόσο αυτό δεν αντιφάσκει στο παραμικρό με την τάξη που διακρίνει τη θείκη διδασκαλία: ίσα – ίσα την επιβεβαιώνει. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο ακριβώς η Θεότητα εξαναγκάζει τον άνθρωπο να υπερβεί τη νωθρότητα που έχει από φυσικού του. Τον υποχρεώνει να σκέφτεται αδιάκοπα και να ανασκαλεύει εδώ κι εκεί, για να βρει το δρόμο του ανάμεσα σε όλα αυτά που με την πρώτη ματιά του φαίνονται σαν “πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμμένοι”... Επίσης η φύση της θείας διδασκαλίας είναι τέτοια, που κάθε πνεύμα μπορεί να αφομοιώνει από εκεί μέσα και να τρέφεται όπως το φυτό από το χώμα, με τα θρεπτικά στοιχεία που είναι κατάλληλα για τη δική του ιδιοσυγκρασία κι έτσι να εξελίσσεται ώσπου να φθάσει την τελειότητα».

Ο αμιγής πυρήνας της Αλήθειας

Το γεγονός είναι πως η θεία Πρόνοια φροντίζει ώστε στις αποκαλύψεις της ο πυρήνας της Αλήθειας, παρόλο το λεκτικό του περίβλημα που εξαρτάται από τις ανάγκες και το βαθμό ωριμότητας των ανθρώπων, να μένει αλώβητος και να βρίσκει ακέραια το στόχο του. Λέει σχετικά ο Κύριος στο «Φυσικό Ήλιο» του Λόρμπερ:

«Το πνεύμα είναι μία δύναμη αυτόνομη, με απόλυτη αρμονία και τάξη μέσα του. Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν, όταν Εγώ, που είμαι η προαιώνια Αρχή, απευθύνομαι στον εξωτερικό κόσμο από την ακατάλυτη πνευματική σφαίρα, προσέχω να μην πάει τίποτα χαμένο από το καθαρά θεϊκό στοιχείο. Αντίθετα, φροντίζω πάντοτε ώστε το θεϊκό Πνεύμα να διαπερνάει ολότελα ολόκληρη την αποκάλυψη. Όσον αφορά όμως την εξωτερική μορφή της αποκάλυψης, υποχρεωτικά κάθε φορά προσαρμόζεται στις δεδομένες συνθήκες. Ως εκ τούτου εμφανίζεται αναγκαστικά αντιφατικό σε πάρα πολλά σημεία ως προς την εξωτερική μορφή, ενώ, στο εσωτερικό της, επικρατεί η μεγαλύτερη δυνατή τάξη και αρμονία...»

Πάρτε για παράδειγμα τα γραπτά κείμενα τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης. Πόσες χιλιάδες κλάδους, παρακλάδια και ρίζες μπορείτε να ξεχωρίσετε εκεί μέσα; Εξωτερικά φαίνονται όλα ν' αντιφάσκουν μεταξύ τους. Διδαχές γύρω από το ίδιο θέμα είναι γραμμένες σε διαφορετικές εκδοχές. Οι διάφοροι

προφήτες προαναγγέλλουν το ίδιο γεγονός εντελώς αλλιώς. Ακόμη και οι τέσσερις ευαγγελιστές διηγούνται το ίδιο πράγμα με άλλα λόγια. Συχνά μάλιστα οι τοποθεσίες όπου έχουν εξελιχθεί τα γεγονότα δεν συμφωνούν πλήρως μεταξύ τους- επίσης, πολλές φορές ποικίλλουν και τα χρονικά δεδομένα. Όποιος λοιπόν ξεκινάει από την εξωτερική παρουσίαση των γεγονότων και θέλει να βρει την εσωτερική συνάφεια των αποκαλύψεων, με πάσα βεβαιότητα θα χάσει το δρόμο και δύσκολα θα καταλήξει στο κέντρο».

Με άλλα λόγια, το γήινο-ανθρώπινο και γι' αυτό εφήμερο στοιχείο που είναι γεμάτο ασυμφωνίες και αντιφάσεις, στις αυθεντικές προφητείες βρίσκεται μόνο μέσα στο εξωτερικό και δευτερεύον τμήμα, στο περίβλημα ή στο φλοιό ας πούμε. Το ίδιο συμβαίνει σε κάθε δένδρο όπου ο φλοιός που χάσκει νεκρός και ετοιμόρροπος αποτελεί μονάχα ένα χονδροειδές κάλυμμα για την ουσιαστική ζωή που κρύβεται μέσα την καρδιά. Όποιος λοιπόν δεν μένει στάσιμος στην εξωτερική εμφάνιση, αλλά παραμερίζει τη φλούδα με τον κατάλληλο τρόπο, βρίσκει εύκολα τον ακέραιο πυρήνα μέσα στην καρδιά. Κι από εκεί πια μπορεί να καταλάβει επίσης το ρόλο και τη σύσταση του εξωτερικού φλοιού.

Το κλειδί της Αγάπης

Το δρόμο για να διεισδύσει κανείς ως την αλήθεια, στον πυρήνα της κάθε προφητείας, μας τον δείχνει ξεκάθαρα ο Εμπνευστής τους στα μηνύματα του.

Ξέρουμε πως η ουσία του Θεού είναι η Αγάπη και συνεπώς η Αγάπη είναι επίσης η ουσία που διαπνέει τα λόγια του! Ο Ιησούς είπε στο Φαρισαίο πως ο Νόμος και οι προφήτες στηρίζονται πάνω στη διπλή εντολή του «αγάπα το Θεό πάνω απ' όλα και τον πλησίον σαν τον εαυτό σου!» Με άλλα λόγια, κάθε προφητεία αποβλέπει σ' αυτή την εντολή. Ή, αλλιώς, ειπωμένο: «Η εκπλήρωση του Νόμου είναι η αγάπη». Ή και πάλι απ' τον Ιησού: «Όποιος έχει τις εντολές Μου της αγάπης και τις τηρεί, αυτός είναι που Μ' αγαπά, κι Εγώ θα του αποκαλυφθώ».

Άρα το κλειδί που ξεκλειδώνει την πόρτα των αποκαλύψεων είναι η άδολη αγάπη που ενσωμάτωσε ο Ιησούς! Γι' αυτόν το λόγο, στις ανώτερες φωτεινές σφαίρες μπορεί να διεισδύσει μόνο μία καθαρή καρδιά που δεν την αμαυρώνει η έπαρση και ο εγωισμός. Απ' όλες τις αμέτρητες εκδοχές, διδαχές και εντολές που υπάρχουν, οι μόνες που μπορούν να είναι αληθινά θεϊκές είναι αυτές που ανταποκρίνονται σε τούτη τη θεμελιακή ουσία του Θεού και των εντολών Του. Κάθε τι που συμφωνεί με την άδολη αγάπη, είναι γνήσιο και καλό' τα υπόλοιπα είναι ψεύτικα και περίσσια. Έτσι στη «Θεία Οικονομία», ο αληθινά ένθεος προφήτης Ενώχ διαλαλεί: «Πάνω απ' όλα θα πρέπει να αγαπάτε το Θεό, τον ιερό και στοργικό μας Πατέρα. Αν τον αγαπάτε με όλες σας τις δυνάμεις, θα σας δοθούν πιο πολλά μέσα σ' ένα λεπτό απ' όσα μπορεί να γνωρίσει το πιο κοφτερό μυαλό - και μάλιστα κάνοντας ένα σωρό λάθη - μέσα σε χίλια χρόνια! Η Σοφία βλασταίνει πάνω στην Αγάπη· γι' αυτό, αν θέλετε να γίνετε πραγματικά σοφοί, αγαπάτε με όλη σας την καρδιά!»

Ο άνθρωπος που πατάει σ' αυτή τη βάση, δεν θα χαθεί μέσα στην πληθώρα και στην πολυμορφία των αποκαλύψεων. Με αυτό ακριβώς το πνεύμα οφείλει κανείς να πλησιάσει τα *γραπτά του Λόρμπερ*, που πολλές φορές ο «φλοιός» τους μας ξενίζει.

Μιλάει ο Θεός ακόμη σήμερα;

Πολλοί άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο μπορούν ν' απαντήσουν καταφατικά σε τούτο το ερώτημα, γιατί έχουν πάρει την απάντηση μέσα στην καρδιά τους.

Είναι γεγονός πως ο καθένας που στρέφεται με όλο του το είναι προς τον ουράνιο Πατέρα, νιώθει τη ζωντανή πνοή Του μέσα στην καρδιά του. Ωστόσο, ορισμένες απ' τις χριστιανικές εκκλησίες που βασιζονται πάνω στ' αποκαλυπτικά κείμενα της Βίβλου, αρνούνται περισσότερο ή λιγότερο κατηγορηματικά πως ο Θεός μάς αποκαλύπτεται συνεχώς μέσω του Λόγου.

Θέση των εκκλησιών

Η ευαγγελική πλευρά π.χ. λέει τα εξής: «Η μόνη αυθεντική, γενική πηγή αποκάλυψης είναι η Βίβλος, στην οποία ο Θεός μας αυτοφανερώνεται σταδιακά με αποθέωση τον Ιησού Χριστό, Δεν μπορεί να υπάρξει ανώτερη και τελειότερη αποκάλυψη. Ό,τι άλλο παρουσιάζεται σαν θεϊκός Λόγος είναι παραπλανητικό και προέρχεται από το Σατανά».

Η άποψη της καθολικής εκκλησίας είναι λιγότερο απόλυτη και μονόπλευρη. Απ' αυτή την πλευρά γίνεται η εξής διαπίστωση: είναι λάθος ο ισχυρισμός πως δεν υπάρχει άλλη αποκάλυψη εκτός της Βίβλου και πως κατά συνέπεια, όλες οι υπόλοιπες αποκάλυψεις είναι απάτη ή πλάνη. Ίσα – ίσα η ίδια η Αγία Γραφή επιβεβαιώνει πως υπάρχουν ορισμένες θεϊκές Αποκαλύψεις που δεν περιλαμβάνονται στη Βίβλο (Ιωάν. Κ' 30 – ΚΑ' 25 – Α' Κορ. ια' 23 & 34 – Β' Θεσ. β' 15 – Β' Τιμ. β' 2 - Β' Ιωάν. ιβ' - Γ' Ιωάν. ιδ') και πως τέτοιες αποκάλυψεις ελάμβαναν χώρα και τον καιρό μετά το Χριστό και θα εξακολουθήσουν πάντα να συμβαίνουν (Ιωήλ β' 28 - Λουκ. ιζ' 21 -Ιωάν. στ' 45 – ιδ' 15-21 – ιστ' 12-15 – Α' Κορ. ιδ' 1,5,19 κ.ο.κ.). Εκτός απ' τον Παύλο και τις πρωτοχριστιανικές κοινότητες, μπορεί ν' αναφέρει κανείς σαν αποδέκτες αποκάλυψεων μετά το Χριστό το Θωμά τον Κεμπέσιο, τον άγιο Βερνάρδο, τον Φραγκίσκο της Ασίζης, τους μεγάλους μύστες Μάιστερ Έκχαρτ, Τάουλερ, Ζώυζε κ.ά. Επιπλέον, μπορεί κανείς να προσθέσει μία πλειάδα γνωστών ονομάτων από την εκκλησιαστική ιστορία και την ιστορία των αγίων. Πολλές αποκάλυψεις είναι τυπωμένες με την άδεια των εκκλησιαστικών αρχών και είναι πλατύτατα διαδεδομένες. Άρα πάνω από κάθε αμφιβολία, αυθεντικές αποκάλυψεις υπήρξαν και στη μετά το Χριστό εποχή και μπορεί να υπάρξουν και στο μέλλον. Αυτές τις αποκάλυψεις τις ονομάζει η καθολική εκκλησία «ιδιωτικές αποκάλυψεις, σε αντίθεση με την αποκάλυψη της Βίβλου, η οποία απευθύνεται σε ολόκληρη την ανθρωπότητα και αποτελεί το απαραίτητο υπόβαθρο για τη σωτηρία του ανθρώπου.

Ωστόσο, υποστηρίζει η καθολική πλευρά παραπέρα, αυτές οι εσωτερικές αποκάλυψεις του Σωτήρα δεν πρέπει ν' αποκαλύπτουν κάτι καινούργιο. Αυτές οι περιπτώσεις είναι σπάνιες και συνήθως δεν προορίζονται για τρίτους ή για το ευρύτερο κοινό. Κατά κανόνα αυτές οι αποκάλυψεις σκοπό έχουν να παρηγορήσουν ή να διαφοτίσουν. Έτσι τις συναντάμε π.χ. στη ζωή των μυστικών και στη μυστικιστική ένωση αγάπης με το Θεό. Πρόκειται για την ενδόμυχη συναίσθηση της ζωντανής παρουσίας του Σωτήρα και μια εννοιακή διείσδυση στην αλήθεια της πίστης. Άλλοτε πάλι οδηγούν τον αποδέκτη τους να συλλάβει στο βάθος τους ορισμένες αλήθειες της διδασκαλίας του Χριστού ή να συνειδητοποιήσει αυθόρμητα το θέλημα του Θεού μέσα από εικόνες και οράματα. Ως εκ τούτου, αποτελούν περισσότερο

προσωπική υπόθεση των ψυχών που λαμβάνουν αυτή τη χάρη. Σύμφωνα με την καθολική εκκλησία, η χριστική αποκάλυψη με αποδέκτες όλη την ανθρωπότητα, η οποία είναι απαραίτητη για τη σωτηρία της, ή ολόκληρο το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, περιέχεται διεξοδικά στη Βίβλο, η οποία ήδη στην εποχή των αποστόλων είχε συμπληρωθεί τελειωτικά. Αυτή την αποκάλυψη κηρύττουν αλάθητα ακόμη και σήμερα οι νόμιμοι διάδοχοι των αποστόλων, στους οποίους είχε υποσχεθεί ο Χριστός τη συμπαράσταση του Αγίου Πνεύματος ως στο τέλος του κόσμου (βλ. Ματθ. κη΄ 20 - Ιωάν. ιδ΄ 16 κ.ο.κ. – ιστ΄ 13).

Η αλήθεια είναι, παραδέχονται οι καθολικοί, πως η Παλαιά Διαθήκη προαναγγέλλει μια νέα, ανώτερη αποκάλυψη. Αντίθετα, στην Καινή Διαθήκη δεν υπάρχει καμία ένδειξη πως θα δοθεί και πάλι ή επανειλημμένα μια νέα αποκάλυψη η οποία να απευθύνεται σε ολόκληρη την ανθρωπότητα και να είναι θεμελιακή για τη σωτηρία της. Ίσα-ίσα τονίζεται πως ο Θεός έστειλε τον Υιό του όταν έφθασε το «πλήρωμα του χρόνου» (Γαλ. δ΄, 4 επίσης βλ. Εφεσ. α΄, 10), πως μας μίλησε μέσω του Υιού σ΄ αυτούς τους «έσχατους καιρούς» (Εβρ. α΄, 2), πως ζούμε «στα τέλη των αιώνων» (Κορ. Α΄ ι΄, 11), στις «έσχατες μέρες» (Πέτρ. Β΄ γ΄, 3ββλψ. Α΄ Πέτρ. δ, 7) ή και στην «έσχατη ώρα» (Ιω. Α΄ β΄, 18). Συνεπώς για την Καινή Διαθήκη η μεσσιανική ή χριστιανική εποχή ισοδυναμεί με τους «έσχατους καιρούς», δηλαδή την τελευταία περίοδο του κόσμου, όπου δεν έχουμε παρά να περιμένουμε το τέλος του κόσμου και την έσχατη κρίση!

Ο Λόγος ο αιώνιος

Τι λέει όμως ο Ιησούς, ο ζωντανός Λόγος σ΄ αυτές τις απόψεις των εκκλησιών μέσω του Γιάκομπ Λόρμπερ;

Και στα κείμενα του Λόρμπερ διδάσκεται πως με τον *Ιησού Χριστό* δεν ήρθε μόνο το πλήρωμα του χρόνου αλλά και το πλήρωμα της Θεότητας. Μέσα από το Χριστό έγινε η πληρέστερη αποκάλυψη για όλα τα όντα στο σύμπαν και για όλη την αιωνιότητα. Επίσης, όπως και ο Παύλος, μας λέει ότι ο Θεός μας χάρισε *τα πάντα* με το Χριστό. Και μαζί με τον Πέτρο, πως αυτός είναι ο λίθος που περιφρονήθηκε από σας τους οικοδόμους και που έγινε το πιο βασικό αγκωνάρι. Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία» (Πρ. Απ. δ', 11-12). Αλλά πρέπει να λάβουμε επίσης υπόψη μας πως στα κείμενα της Καινής Διαθήκης δεν καταγράφηκαν όλα όσα είπε και έκανε ο Ιησούς για τις επόμενες γενεές. Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη (20,30) αναφέρεται ρητά: «Ο Ιησούς έκανε βέβαια και πολλά άλλα θαύματα μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα σ΄ αυτό το βιβλίο». Και καταλήγει με τα γνωστά λόγια: «Υπάρχουν κι άλλα πολλά που έκανε ο Ιησούς, που, αν γραφτούν ένα προς ένα, ούτε ο κόσμος όλος δεν θα χωρούσε τα βιβλία που θα 'πρεπε να γραφτούν».

Ο Ιησούς λοιπόν φανέρωσε πολύ περισσότερο με τα λόγια του και με τις πράξεις του στα 33 χρόνια της επίγειας ζωής του και κυρίως στα 3 χρόνια της διδασκαλίας του. Απ' αυτόν το θησαυρό όμως στους μεταγενέστερους παραδόθηκε μόνο ένα ορισμένο ποσοστιαίο μέρος στα κείμενα της Καινής Διαθήκης, το οποίο συμπεριλαμβάνει τα πιο βασικά στοιχεία της θεϊκής διδασκαλίας. Ο Δάσκαλος έχει αναμφίβολα τους σοφούς του λόγους που το θέλησε έτσι. Προφανώς στην περίοδο εξέλιξης που ακολούθησε την εποχή του Ιησού, η ανθρωπότητα γενικά δεν ήταν αρκετά καλή και ώριμη για να δεχθεί το φως του Ιησού Χριστού χωρίς περιορισμούς. Όπως το παιδί τους πρώτους μήνες και χρόνους της ζωής του πρέπει να έχει απλή διατροφή και σιγά-σιγά όταν μεγαλώσει αρκετά να περάσει σε πιο πλούσιες, σύνθετες τροφές, κατάλληλες για έφηβους και για ενήλικες, το ίδιο συμβαίνει και με την πνευματική διατροφή του κάθε ανθρώπου, κάθε λαού και ολόκληρης της ανθρωπότητας. Ο οποιοσδήποτε γνώστης της ανθρώπινης φύσης που παρατηρεί με ανοιχτό πνεύμα τη ζωή, θα καταλήξει σ΄ αυτό το συμπέρασμα. Εξάλλου και το περιεχόμενο των κειμένων της ίδιας της Βίβλου μας δείχνει καθαρά πως το πνευματικό φως μιας ανώτερης ακατάλυτης αλήθειας φανερώνεται σταδιακά και προοδευτικά.

Κατά συνέπεια, μπορούμε να συμπεράνουμε πως αυτά που αποκάλυψε ο ουράνιος Πατέρας στους πιο ώριμους μαθητές του με τα λόγια και στην πράξη τον καιρό της ενανθρώπισής του στο πρόσωπο του Ιησού, αργότερα τα άφησε σκόπιμα να αποσιωπηθούν. Προφανώς τα άφησε να ξεχασθούν, γιατί από τη φύση της η

ανθρώπινη μετάδοση από στόμα σε στόμα και από γενιά σε γενιά υπόκειται πάντα σε διαστρεβλώσεις και λάθη. Και γι' αυτό στις επόμενες γενεές μετέδωσε μόνο τα πιο ουσιαστικά σημεία, αυτά δηλαδή που ανταποκρίνονταν στις ανάγκες εκείνων των καιρών. Στα τελευταία 2.000 χρόνια όμως με τις εμπειρίες και κυρίως με τις επιστημονικές κατακτήσεις, ο πνευματικός ορίζοντας αλλά και οι απαιτήσεις της ανθρωπότητας μεγάλωσαν. Βρίσκεται τώρα στο σημείο όπου για να υπάρξει παραπέρα πνευματική πρόοδος, χρειάζεται νέα, πλουσιότερη τροφή από ψηλά. Συνεπώς μπορεί και πρέπει να φθάσει μια μεγαλύτερη ακτινοβολία από το φως του Ιησού Χριστού στους ανθρώπους και στους λαούς του σήμερα που είναι αισθητά πιο ώριμοι. Γι' αυτό το λόγο ο Χριστός υποσχέθηκε στους μαθητές του πριν απ' την ανάληψη του από τη γη πως «το Άγιο Πνεύμα που θα στείλει ο Πατέρας Μου, θα σας

διδάξει τα πάντα και θα σας θυμίσει όλα όσα σας έχω πει!» Μ' αυτή την επαγγελία προφανώς δεν εννοούσε μόνο τους τότε αποστόλους αλλά και όλους όσους θ' ακολουθούσαν το Χριστό στο μονοπάτι της Αγάπης.

Αυτό φαίνεται εξάλλου από τα παρακάτω λόγια: «Όποιος έχει τις εντολές Μου και τις τηρεί, αυτός Με αγαπά! Όποιος όμως Με αγαπά, θ' αγαπηθεί από τον Πατέρα Μου και θα τον αγαπήσω κι Εγώ και θα του αποκαλύψω τον εαυτό Μου!»

Ο ζωντανός Λόγος του Θεού, συμπλήρωσε, ολοκλήρωσε και διασαφήνισε με πνεύμα θεϊκής Αγάπης τις παλιές περιγραφές των Ευαγγελίων, χρησιμοποιώντας σαν κατάλληλα φερέφωνα νέους προφήτες. Σ' ολόκληρη τη χριστιανοσύνη, η ερμηνεία των Ευαγγελίων καρκινοβατούσε. Κάθε εκκλησία και κάθε αίρεση, με το πέρασμα του καιρού διαμόρφωσε εντελώς διαφορετικές απόψεις πάνω σε όλα σχεδόν τα βασικά σημεία της διδασκαλίας του Χριστού, ακολουθώντας ανθρώπινα κριτήρια και συμπεράσματα. Γι' αυτές τις θεωρίες τους αλληλομάχονταν σφοδρά, αφού η κάθε πλευρά ισχυριζόταν πως αποκλειστικά και μόνο αυτή κατείχε την απόλυτη Αλήθεια. Όμως ήταν φανερό πως τα διάφορα δόγματα και οι δοξασίες απέκλιναν σημαντικά από τη μόνη αληθινή, τη διδασκαλία που είχε δώσει ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος κήρυξε την ανεκτικότητα και την Αγάπη. Έπρεπε λοιπόν να επέμβει το ίδιο το Άγιο Πνεύμα και να θυμίσει στην ανθρωπότητα, σύμφωνα με την επαγγελία, όλα όσα είπε και δίδαξε ο Ιησούς στ' αλήθεια. Το ίδιο συμβαίνει σήμερα, και το ίδιο θα συμβαίνει πάντα. Ο Ιησούς Χριστός, ο Ζωντανός Λόγος του Θεού, πρέπει να αποκαλύπτεται κάθε τόσο, για να προσφέρει στους ανθρώπους του σύμπαντος τις γνώσεις τις οποίες χρειάζονται κάθε φορά ανάλογα με το βαθμό της ωριμότητας που έχουν κατακτήσει.

Από τη σκοπιά της Βίβλου, της λογικής και της πείρας

Τα παραπάνω βασίζονται στη διαπίστωση πως ο Θεός αποκαλύπτει σταδιακά και προοδευτικά το Είναι του στους ανθρώπους. Αυτή η διαπίστωση συμφωνεί με τους νόμους εξέλιξης της πνευματικής ζωής και με το θεϊκό Σχέδιο για τη διάπλαση του ανθρώπου. Απομονωμένα αποσπάσματα της Βίβλου σχετικά με τα «τέλη των καιρών» και την εσχατολογική σημασία τους (π.χ. Α' Εβρ. 2,1 - Κορ. 10,11,1 - Πέτρ. 4,7,2 - Πέτρ. 3,3,1 - Ιω. 2,18), δεν μπορούν ν' αντικρούσουν πειστικά αυτή τη διαπίστωση. Είναι ενδεικτικό μάλιστα πως ανάμεσα στους παραπάνω βιβλικούς στίχους γύρω από τα τέλη των καιρών δεν υπάρχει ούτε μία λέξη από τον ίδιο τον Χριστό.

Είναι γνωστό πως οι απόστολοι, από τις επιστολές των οποίων προέρχονται τα παραπάνω αποσπάσματα, πίστευαν λανθασμένα πως τα «τέλη των καιρών» θα ήταν στο άμεσο μέλλον. Εξάλλου δεν αναφέρεται πουθενά πως το μόνο που μπορούσε και μπορεί να περιμένει κανείς σ' ολόκληρη αυτή τη δισχιλιετή χριστιανική περίοδο της ανθρωπότητας, είναι το τέλος του κόσμου και η έσχατη κρίση. Σ' αυτή την περίοδο η χριστιανοσύνη πολλές φορές βυθίστηκε στο σκοτάδι και χρειάστηκε επανειλημμένα νέες αποκαλύψεις και βαθύτερες γνώσεις για να ορθοποδίσει.

Σύμφωνα με τη Βίβλο, πρέπει να ανατείλει το χιλιόχρονο βασίλειο της ειρήνης στην ανθρωπότητα. Πώς όμως μπορεί να γίνει αυτό δίχως νέο φως από ψηλά; Οι προοπτικές θα ήταν πραγματικά θλιβερές αν η Θεότητα δεν βοηθούσε την ανθρωπότητα κάθε τόσο με νέες, μεγάλες, γενικές αποκαλύψεις της αιώνιας Αλήθειας! Το ζούμε εξάλλου καθημερινά, πως παρόλο που η Βίβλος είναι το πιο αγορασμένο βιβλίο στον κόσμο, ποτέ η αθεΐα και η απομάκρυνση από το Χριστό δεν ήταν τόσο διαδεδομένη όσο στις τελευταίες δεκαετίες.

Γενικές και ιδιωτικές αποκαλύψεις

Η καθολική εκκλησία δεν αρνείται κατά βάση την ύπαρξη μιας ορισμένης συνεχούς αποκάλυψης. Όμως κάνει έναν εντελώς αβάσιμο διαχωρισμό ανάμεσα στις γενικού ενδιαφέροντος αποκαλύψεις που είναι απαραίτητες για τη λύτρωση, και στις ιδιωτικές (αυτές που εκείνη αναγνωρίζει), οι οποίες αφορούν περισσότερο την καλλιέργεια της ψυχής. Προφανώς προβαίνει σ' αυτό το διαχωρισμό για να διαφυλάξει το κύρος και την ενότητα της εκκλησίας.

Πού γίνεται όμως ένας τέτοιος διαχωρισμός σ' ολόκληρη τη Βίβλο; Δεν είπε ρητά ο Ιησούς πως το Άγιο Πνεύμα που θα ερχόταν, θα δίδασκε και θα θύμιζε στους μαθητές όλα όσα είχε διδάξει και κάνει Εκείνος; Πού είναι ο διαχωρισμός ανάμεσα στις γενικές προφητείες που προορίζονται για όλη την ανθρωπότητα και είναι απαραίτητες για τη σωτηρία, και σ' εκείνες που έχουν απλά σκοπό να παρηγορήσουν και να διαφωτίσουν, όπως τις συναντάμε στη ζωή των μυστικών και στη μυστικιστική ένωση αγάπης μαζί Του; Έναν τέτοιο τεχνητό διαχωρισμό δεν βρίσκουμε ούτε στην επαγγελία του Κυρίου αλλά ούτε και στην άλλη υπόσχεση στον Ιωάννη 14,21. Η κατασκευή ενός βιβλικού διαχωρισμού σ' αυτό το σημείο είναι αυθαίρετη. Κάτι τέτοιο όμως είναι αδύνατο και ως προς την ουσία του πράγματος. Γιατί πώς γίνεται οι αποκαλύψεις που δίνονται στα πλαίσια της μυστικιστικής ζωής, στη βαθύτερη ένωση με το Χριστό, να έχουν διαφορετικό αντικείμενο από τις αλήθειες της πίστης που έχουν προορισμό όλους τους ανθρώπους και τη σωτηρία τους; Στην αληθινή μυστικιστική εμπειρία, το σπουδαιότερο και κύριο ρόλο τον παίζουν ακριβώς αυτές οι ακατάλυτες και βαθύτερες αλήθειες της χριστιανικής πίστης.

Συνεπώς αυτός ο διαχωρισμός ανάμεσα σ' «επίσημες» αποκαλύψεις και απλές «εποικοδομητικές» ιδιωτικές αποκαλύψεις δεν ευσταθεί. Η ίδια η καθολική εκκλησία χαρακτηρίζει σαν μ.Χ. γενικές αποκαλύψεις τις παπικές διακηρύξεις, για να προασπίσει την εσωτερική εκκλησιαστική εξέλιξη και το αλάθητο του Πάπα. Επιπλέον, διαδίδει τις λεγόμενες ιδιωτικές αποκαλύψεις διαφόρων καθολικών αγίων ή ευσεβών καθολικών σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Από την άλλη μεριά, μέχρι πρόσφατα απαγόρευε στην ανθρωπότητα να διαβάσει ένα μεγάλο μέρος της Βίβλου, της μεγάλης γενικής αποκάλυψης.

Οι διαφορές ανάμεσα στις αποκαλύψεις

Τις αποκαλύψεις του Θεού προς τους ανθρώπους μπορεί να τις διαχωρίσει κανείς μόνο ως προς το βαθμό της καθαρότητας. Στο έργο του Λόρμπερ βρίσκουμε σαφή κριτήρια για να κάνουμε αυτή τη διάκριση, γιατί μας εξηγεί αναλυτικά τι είναι η θεία έμπνευση και με ποιο πνεύμα μπορεί κανείς να την αποκρυπτογραφήσει.

Ό,τι πηγάζει από μία άδολη αγάπη για το θεό και το συνάνθρωπο, ό,τι διδάσκει και πραγματώνει την αγάπη, προέρχεται από τις ουράνιες σφαίρες, είναι αληθινό, καλό και θεϊκό. «Πάσα γραφή, που είναι εμπνευσμένη από το Θεό, είναι ωφέλιμη για τη διδασκαλία της Αλήθειας και τη διόρθωση των λαθών» (Τιμ. Β' 3,16). Αντίθετα, ό,τι προέρχεται από μία αγάπη που κρύβει εγωιστικά, υπολογιστικά κίνητρα, ό,τι υποθάλλει, προβάλλει ή προκαλεί μία τέτοια ιδιοτελή αγάπη, είναι ψεύτικο, βλαβερό και αντίθεο. Ο ίδιος ο Ιησούς το διατύπωσε πεντακάθαρα με τα παρακάτω λόγια: «Εκείνος που μιλάει από μόνος του (δηλαδή από την ανθρώπινη φύση του), επιδιώκει τον έπαινο των άλλων για τον εαυτό του. Όποιος όμως επιδιώκει τον έπαινο εκείνου που τον έστειλε, αυτός είναι αξιόπιστος και δεν υπάρχει τίποτα ψεύτικο σ' αυτόν» (Ιω. 7,18). Με άλλα λόγια, η προφητεία είναι ψεύτικη όταν η προσωπικότητα ή τα μηνύματα του προφήτη προδίδουν έναν άνθρωπο ματαιόδοξο και εγωιστή. Αντίθετα, είναι αυθεντική όταν επιδιώκει και διατρανώνει τη δόξα του Θεού.

Μ' αυτό λοιπόν το βιβλικό κριτήριο μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως ο Γιάκομπ Λόρμπερ ήταν ένας άνθρωπος σύμφωνα με το πνεύμα του Θεού. Ένας άνθρωπος σεμνός, ανιδιοτελής, χωρίς αξιώσεις, με καρδιά γεμάτη συμπόνια Και αγάπη.

II
ΤΙ ΕΧΕΙ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙ ΣΧΕΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ;

Η Οντότητα του Θεού

Σε πλήρη ομοφωνία με άλλα ιερά κείμενα, η Βίβλος μάς διδάσκει πως ο Θεός είναι Πνεύμα. Είναι ένα Πνεύμα αιώνιο, απέραντο, στον υπέρτατο βαθμό της τελειότητας.

Όμως η Βίβλος μάς λέει επίσης πως ο Θεός είναι άνθρωπος, γιατί όπως έγραφε ο Μωυσής, «και ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατά τη μορφή του, τον έκανε με μορφή θεϊκή».

Οι δύο προσδιορισμοί, δηλαδή ότι ο Θεός είναι ένα αιώνιο, απέραντο πνεύμα και ταυτόχρονα άνθρωπος, φαίνεται να αντιφάσκουν μεταξύ τους, μια που η έννοια «απέραντο πνεύμα» μας παραπέμπει στην απεραντοσύνη του διαστήματος, ενώ για τον άνθρωπο ισχύει ο περιορισμός στο χώρο. Αυτή η αντίφαση έχει απασχολήσει πολλούς χριστιανούς, χωρίς να φθάσουν σ' ένα αποτέλεσμα.

Απέραντο πνεύμα και αρχέτυπος Θεάνθρωπος

Στη «Θεία Οικονομία» υπάρχει μία σκηνή όπου ο Θεός εμφανίζεται σαν ένας οδοιπόρος, ο Αμπεντάμ, και διδάσκει τους πατριάρχες. Σ' έναν απ' αυτούς, τον Ιάρεδ, που φαίνεται σκεφτικός, απευθύνει τα παρακάτω λόγια:

«Φίλε Ιάρεδ, ξέρω καλά τι πιστεύεις για το Θεό. Λες πως “ο θεός είναι σε όλα του απέραντος”. Θα 'θελα όμως να Μου πεις ειλικρινά μέσα από τα βάθη της καρδιάς σου, πώς το εξηγείς εσύ ότι από τη μια είμαι απέραντος, κι από την άλλη στέκομαι εδώ μπροστά σου. ορατός και όμοιος με σένα; Διότι είμαι της γνώμης πως ό,τι είναι πεπερασμένο, περιορισμένο στο χώρο, δεν πρόκειται ποτέ να γεμίσει την απεραντοσύνη, ακόμη κι αν απλωνόταν απεριόριστα προς όλες τις μεριές. Αλλά υπάρχει και η αντίθετη πλευρά. Μπορεί ποτέ η απεραντοσύνη να συμπυκωθεί και να χωρέσει μέσα σ' ένα πεπερασμένο ον: Πού και πώς θα ήταν η αρχή της, αφού η απεραντοσύνη δεν έχει πέρας; Αφού λοιπόν αυτό είναι το πιστεύω σου, εξήγησε Μου πώς Εγώ, που είμαι απέραντος, έχω γίνει ορατός σ' εσένα και στους πάντες, και βρίσκομαι περιορισμένος μέσα σ' αυτό το σώμα και στο χώρο; Σύμφωνα με τη διδασκαλία σου, είναι αδύνατο των αδυνάτων η αγάπη και η πίστη σου όμως λένε το αντίθετο. Εξήγησε το λοιπόν σε όλους μας! Αυτό το σημείο είναι πολύ σημαντικό, γιατί, για ένα ον που έχει αρχή και τέλος, η απεραντοσύνη του Θεού είναι εντελώς αδιανόητη και άρα είναι σαν να μην υπάρχει Θεός καθόλου. Από την άλλη μεριά όμως, ένας πεπερασμένος Θεός αποκλείεται από τον ορισμό της θεϊκότητας. Γι' αυτό, άνοιξε μας την καρδιά σου και ξεκαθάρισε μας αυτή την αντίφαση!»

Ο Ιάρεδ και οι άλλοι, ακούγοντας αυτή την ερώτηση, άρχισαν να στηθοκτυπούνται και οι αμφιβολίες, η μία μετά την άλλη, έσφιγγαν την καρδιά τους. Μετά από βαθύ συλλογισμό, είπε λοιπόν ο Ιάρεδ:

«Κύριε και Πατέρα, μεγάλη είναι η αγάπη και η αγιοσύνη Σου! Καταρχήν πιστεύω πως το πιο μεγάλο, το πιο σοφό χερουβείμ είναι το ίδιο ανάξιο μ' εμένα ν' απαντήσει σε τούτη την ερώτηση. Παρόλ' αυτά, το μοναδικό κριτήριο που έχω για τη θεότητα Σου είναι η ίδια η καρδιά μου, γιατί κανέναν άλλον δεν αγαπάει όπως αγαπάει Εσένα! Όλα τ' άλλα μου φαίνονται λιγότερο σημαντικά. Όποιος μπορεί, ας καταλάβει πώς γίνεται Εσύ, ο απέραντος Θεός, να εμφανίζεσαι σ' εμάς, που είμαστε περαστικά σκουλήκια μπροστά Σου, περιορισμένος μέσα στην μορφή ενός ανθρώπου. Ωστόσο, πρέπει να παραδεχθώ πως εγώ, μόνο μ' αυτή τη μορφή μπορώ να Σ' αγαπήσω. Γιατί αλλιώς, πού να βρει μια μικρή, ανθρώπινη καρδιά τόση αγάπη για ν' αγαπήσει το Θεό στην απεραντοσύνη του; Γι' αυτό και σ' αγαπώ ασύγκριτα περισσότερο σ' αυτή Σου τη μορφή, παρά σαν έναν απέραντο Θεό που δεν μπορεί να τον χωρέσει τα μυαλό μου. Για να πω την αλήθεια το Θεό Τον φοβάμαι και Τον αγαπώ μοναχά σ' αυτή την ανθρώπινη μορφή. Γιατί μπρος στο Θεό που δεν έχει αρχή και τέλος, εγώ είτε υπάρχω είτε όχι, είναι ένα και το αυτό. Κι από την άλλη, σαν απέραντος Θεός είναι εντελώς απλησίαστος για εκείνα τα όντα που είναι μηδαμινά σε σύγκριση μαζί Του. Να λοιπόν, είπα όσα είχα να πω, κι ελπίζω να Σου ήταν αρεστά!»

«Κι ο Αμπεντάμ», αναφέρεται παρακάτω στη «Θεία Οικονομία», «έσφιξε τον Ιάρεδ στην αγκαλιά του και του είπε: “Ιάρεδ, Μου έδωσες την πιο καλή απάντηση είναι ακριβώς όπως τα λες! Το μοναδικό κριτήριο για να νιώσει κανείς τη θεότητα Μου είναι η αγάπη- δεν υπάρχει άλλο μέτρο ή ζύγι για να Με μετρήσεις. Είμαι στ'

αλήθεια ένας απέραντος Θεός! Τούτη η μορφή με την οποία Με βλέπεις τώρα, δεν είναι παρά μια πρόσκαιρη εμφάνιση. Το ότι είναι δυνατή από πνευματική άποψη, το χρωστάει στην παντοδυναμία της Θέλησης, της Αγάπης και της Σοφίας Μου. Αυτή η μορφή είναι η ίδια που δόθηκε και σε σας για να γίνετε κατ' εικόνα και ομοίωση Μου! Γι' αυτό, αγαπημένε Μου Ιάρεδ, μην αλλάξεις γνώμη και πίστεψε Με πως κανένας δεν πρόκειται ποτέ να Με δει με άλλη μορφή απ' αυτή που βλέπετε όλοι τώρα με το πνεύμα σας! Αμήν”.

Οι πιο πολλοί, μαζί με τον Ιάρεδ, χάρηκαν πολύ με αυτή την εξήγηση. Μερικοί όμως τα είχαν χάσει. Κι έσπαζαν το κεφάλι τους να καταλάβουν τις δυο οντότητες του Θεού, δηλαδή την απέραντη, κι αυτή που στεκόταν σαν μορφή με σάρκα και οστά μπροστά τους.

Τότε σηκώθηκε πάλι ο Αμπεντάμ και φώναξε τους δύσπιστους κοντά του: «Αχ εσείς ασυλλόγιστοι άνθρωποι, τι ανοησίες βάλατε πάλι στο μυαλό σας; Θα σας δώσω ένα φως για να ξεφύγετε μια και καλή από τις φαντασιοπληξίες που σκοτίζουν το νου σας. Ακούστε λοιπόν!

Αυτό που ονομάζετε απεραντοσύνη, είναι το Πνεύμα της Θέλησης Μου, το οποίο δημιούργησε το άπειρο πριν από ολόκληρες αιωνιότητες και το γέμισε με κάθε λογής όντα. Αυτό το Πνεύμα διαθέτει ένα κεντρικό σημείο όπου σαν οντότητα έχει μία μορφή. Όλη η δύναμη αυτού του άπειρου Πνεύματος ενεργεί συγκεντρωμένα και ενιαία από ένα κεντρικό σημείο. Τούτο το κέντρο δύναμης, λοιπόν, είναι η Αγάπη, που είναι η Ζωή αυτού του Πνεύματος. Κι αυτή η Αγάπη είμαι Εγώ προαιώνια!

Το Πνεύμα του Θεού είναι απεριόριστο και μπορεί να ενεργεί παντού, αλλά για να φανερωθεί σαν οντότητα με μία μορφή, χρειάζεται την Αγάπη. Όποτε ο Θεός παίρνει μορφή για να εμφανισθεί στα πεπερασμένα όντα, φανερώνεται μέσα από την Αγάπη Του, γιατί αυτή η Αγάπη είναι το ουσιαστικό Του είναι.

Παράλληλα αποτελεί το κεντρικό σημείο όπου συγκεντρώνεται όλη η δύναμη και η ιερότητα του απέραντου Πνεύματος Του. Αυτή είναι λοιπόν όλη η αλήθεια για το είναι του Θεού. Τούτο το πράγμα όμως, για να το καταλάβει κανείς, πρέπει να βάλει μπροστά την καρδιά του και όχι το μυαλό!»

Σύμφωνα μ' αυτά τα λόγια λοιπόν ο Θεός είναι τέλειος τόσο σαν Παντοδύναμο, Πανταχού παρόν Πνεύμα, όσο και σαν ο πυρήνας όπου συγκλίνουν όλες οι δυνάμεις του.

Το Κέντρο Δύναμης της Θεότητας

Η Θεότητα λοιπόν έχει ένα Κέντρο Δύναμης μέσα στο οποίο φανερώνεται σαν μορφοποιημένη οντότητα Διαβάζουμε σχετικά στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: «Ο Θεός στο βάθος του και στη συνείδηση του εαυτού του είναι άνθρωπος σαν κι εσένα. Κατοικεί μέσα σ' ένα απροσπέλαστο Φως, το οποίο στον κόσμο των πνευμάτων ονομάζεται Ήλιος του Ελέους».

Στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» του Λόρμπερ διαβάζουμε πως ο τόπος όπου βρίσκεται αυτός ο θεϊκός Ήλιος, κοιτάζοντας από τη γήινη οπτική γωνία, είναι η περιοχή του μεγάλου αστερισμού του Λέοντα. Και για την ακρίβεια, ο Θεός κατοικεί «στον πνευματικό κεντρικό ήλιο που περιβάλλει το φυσικό ήλιο με το όνομα Ρέγουλους και από εκεί και πέρα σ' ολόκληρη την απεραντοσύνη».

Εννοείται ότι δεν πρέπει να φανταζόμαστε το αρχέτυπο του ανθρώπου που βρίσκεται μέσα στο Κέντρο Δύναμης της Θεότητας σαν ένα χειροπιαστό, υλικό άνθρωπο με σάρκα και οστά σαν εμάς. Όπως ο εσωτερικός, ο αληθινός εαυτός μας είναι καθαρά πνευματικής υφής (και είναι αθέατος για τα μάτια του κορμιού μας), εννοείται πως το ίδιο είναι και ο Θεϊκός Αρχέτυπος Άνθρωπος, που κατ' εικόνα του έφτιαξε ο Θεός το γήινο άνθρωπο, όπως μας λέει η Βίβλος.

Αυτός ο Πνευματικός Αρχέτυπος Θεάνθρωπος κατέβηκε πριν δυο χιλιάδες χρόνια περίπου στο επίπεδο της ύλης. Ως Ιησούς περιβλήθηκε μία γήινη ψυχή και ένα σώμα από σάρκα, για να γίνει ορατός και προσιτός για τους ανθρώπους και για όλα τα πνεύματα.

Τα κείμενα του Λόρμπερ μάς παρουσιάζουν άγνωστες πλευρές απ' αυτό το μοναδικό γεγονός, θ' ασχοληθούμε όμως παρακάτω αναλυτικότερα μαζί του.

Κοσμική ψυχή ή πρόσωπο;

Χάρη στις πληροφορίες σχετικά με το Κέντρο Δύναμης του Θεού. παίρνουμε μία απάντηση στο παλιό ερώτημα, αν ο Θεός δηλαδή είναι ένα πρόσωπο ή μία κοσμική ψυχή που διαπερνάει σαν ομίχλη το άπειρο, όπως διδάσκουν οι Βραχμάνοι και άλλοι πανθειστές.

Τι συνιστά την ατομικότητα του ανθρώπου, πώς γίνεται ο καθένας ένα ξεχωριστό πρόσωπο; Απλούστατα, επειδή όλη η διάνοια και η ενέργεια του συγκεντρώνονται σ' ένα ορισμένο κέντρο, σ' έναν πυρήνα. Αυτό το κεντρικό σημείο του εαυτού μας δεν είναι άλλο από το εγώ μας. Εμείς μπορούμε να το δούμε, επειδή ενσαρκώνεται στο σώμα μας και φανερώνει μία ενιαία αίσθηση, σκέψη, θέληση και δράση. Με τον ίδιο τρόπο η θεότητα συγκεντρώνει όλες τις πνευματικές δυνάμεις της σ' ένα Κέντρο Δύναμης και Ζωής. Έτσι φανερώνεται κι αυτή σαν ένα πνεύμα με συγκεκριμένο πρόσωπο, παρόμοιο με το δικό μας ανθρώπινο εγώ. Όπως διδάσκει δηλαδή η Βίβλος, ο θεός, παίρνοντας αυτή τη μορφή, μας εμφανίζεται σαν ένας προσωποποιημένος θεός. Σ' αυτόν το Θεό μπορούμε ν' απευθυνθούμε νοερά, όπως μιλάμε με τους ομοίους μας. Ο μαθητής του Χριστού, ο Ιωάννης, λέει στο βιβλίο του Λόρμπερ «Επίσκοπος Μαρτίνος»: «Ο Θεός είναι άπειρος και πανταχού παρών ως προς τη θεϊκή του Ουσία και τη Θέληση. Σαν θεάνθρωπος με οντότητα, όμως, κι αληθινός πατέρας των παιδιών του, ζει αυτοπροσώπως ανάμεσα στα παιδιά του στον πιο υψηλό παράδεισο».

Όπως διαπίστωσε και ο Ιάρεδ, τη Θεότητα είναι δύσκολο να την νιώσουμε κοντά μας όταν είναι μία απρόσωπη, αφηρημένη και πανίσχυρη Αρχή. Όμως σε μία προσωποποιημένη Δύναμη, μπορούμε ν' απευθυνθούμε προσωπικά με αγάπη κι εμπιστοσύνη και να μοιραστούμε ό,τι μας απασχολεί.

Το Πνεύμα του Θεού ακτινοβολεί στο άπειρο

Στο «Μ.Ε.Ι.» πληροφορούμαστε αναλυτικά για τις πνευματικές δυνάμεις που ακτινοβολεί στο άπειρο αυτό το τρομακτικό Κέντρο Δύναμης. Αυτές οι δυνάμεις που στον Λόρμπερ ονομάζονται «αιθερική σφαίρα Ζωής». είναι με άλλα λόγια το Άγιο Πνεύμα Του: «Ο αέναος κι απέραντος χώρος της Δημιουργίας είναι πλημμυρισμένος από το Πνεύμα Μου. Και τούτο είναι η καθαρή αγάπη, ζωή, φως, σοφία, εντελώς διαυγής συνείδηση, συγκεκριμένα αισθήματα, όραση, ακοή, σκέψη, θέληση και ενέργεια. Στο πρόσωπο Μου (τον Ιησού), βρίσκεται το εστιακό σημείο όλου αυτού του μοναδικού, αιώνιου Πνεύματος. Όμως η αιθερική σφαίρα Ζωής που ακτινοβολείται από Εμένα, διαπερνάει και περικλείει οτιδήποτε υπάρχει μέσα στο αιώνιο άπειρο· αυτή η αιθέρια σφαίρα που είναι μόνιμα στενά δεμένη, μ' Εμένα, το Κέντρο της Ζωής, βλέπει, ακούει, αισθάνεται, σκέφτεται και ενεργεί παντού με τον ίδιο κι απaráλλακτο τρόπο. Έτσι εξηγείται απλά και ξάστερα, πώς κι ο Θεός είναι παντογώστης και πανταχού παρών!»

Για το ίδιο θέμα, διαβάζουμε σ' ένα άλλο σημείο του «Μεγάλου Ευαγγελίου»: «Το άσπιλο Πνεύμα του Θεού σαν ύλη ή σαν στοιχείο, είναι στο βάθος του Φωτιά και Φως ή, αλλιώςτικα ειπωμένο, είναι αυτή καθαυτή η Αγάπη και η Σοφία. Αλλά μη φανταστείτε μ' αυτό μία φυσική φωτιά ή μια αισθησιακή αγάπη, κι ούτε ένα φως σαν του ήλιου της γης, αν και υπάρχει μία αντιστοιχία ανάμεσα σ' αυτά τα δυο. Γιατί η Φωτιά του Πνεύματος είναι άχραντη Ζωή και το Φως του είναι καθαρή Σοφία... Πίσω απ' την αιθέρια ουσία που γεμίζει το άπειρο, (που ρέει μέσα της δηλαδή), υπάρχει η πνευματική Φωτιά που δεν είναι ορατή στις ανθρώπινες αισθήσεις. Είναι η κυρίαρχη Δύναμη, η οποία, πηγάζοντας από το Θεό, γεμίζει το άπειρο, ενεργεί και δημιουργεί αδιάκοπα. Ο ίδιος ο Θεός στο κέντρο του είναι το αέναο προαιώνιο Πνεύμα και αρχέτυπος Άνθρωπος. Αυτός γεμίζει την απεραντοσύνη, που και τούτη απορρέει από Εκείνον με τις μεγαλειώδεις σκέψεις και ιδέες Του. Η Αγάπη του πλημμυρίζει αυτές τις σκέψεις και ιδέες, ώσπου να γίνουν μία ζωντανή Φωτιά, όπως είναι κι αυτός ο Ίδιος η Σοφία του τους δίνει εσωτερική τάξη και μορφή χάρη στη Θέληση του,

γίνονται ξεχωριστές και σαν αυθύπαρκτες οντότητες. Αυτές οι οντότητες είναι προικισμένες με την ικανότητα να εξελίσσονται και να αναπαράγονται διαρκώς από μόνες τους. Με το πέρασμα του χρόνου, μπορούν, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της εξέλιξης, σύμφωνα με την Τάξη που έχει ορίσει ο Θεός, να ενώνονται μεταξύ τους. Και στο τέλος, (οι ανώτερες και πιο σύνθετες μορφές ζωής) μπορούν ν' αναρριχηθούν ως την ομοιότητα με το Θεό».

Η βασική ιδιότητα του Θεού είναι η Αγάπη

Η Αγάπη είναι η πρώτη και κύρια ιδιότητα του θεϊκού Όντος. Και η πεμπτουσία της Αγάπης είναι να προσφέρει με τις πράξεις της την ευτυχία. Τα γραπτά του Λόρμπερ επανειλημμένα περιγράφουν αυτή την πρωταρχική, κινητήρια δύναμη που κρύβεται πίσω από κάθε μορφή ζωής. Στη «Θεία Οικονομία» για παράδειγμα, είναι γραμμένο:

«Μέσα στο κέντρο της άπειρης Δύναμης ήμουν Εγώ ανέκαθεν η Αγάπη και η ίδια η Ζωή». Και στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» λέει ο Ιησούς: «Ο αέναος, αληθινός Θεός, είναι καθαρή Αγάπη και γι' αυτό υπέρτατη Σοφία. Χάρη στη Σοφία Του γέννησε από μέσα Του όλους τους κόσμους και τους ανθρώπους. Επειδή ο Ίδιος είναι η καθαρή Αγάπη, θέλει να Τον αγαπούν όλοι οι άνθρωποι πριν και πάνω απ' όλα. Και επειδή όλοι οι άνθρωποι είναι δημιουργήματα Του, Θέλει ν' αγαπάει ο ένας τον άλλο σαν τον εαυτό του. Εφόσον ο Θεός αγαπάει όλους τους ανθρώπους πιο πολύ κι από πατέρας, γιατί να μην Τον αγαπούν κι αυτοί απ' τη μεριά τους πάνω απ' όλα, όταν θα έχουν καταλάβει ποιος είναι στην ουσία: Χωρίς την ουσιαστική Αγάπη, δεν πρόκειται ποτέ να βρείτε το Θεό. να γνωρίσετε πραγματικά αυτό που είναι και άρα. δεν θα μπορέσετε ποτέ να έρθετε κοντά Του. Μόνον η Αγάπη σάς δείχνει αλάθητα το δρόμο που οδηγεί σ' Αυτόν».

Στο «Μ.Ε.Ι.» ένας σοφός εξηγεί αυτή τη θεϊκή Αγάπη με τους παρακάτω συλλογισμούς: «Σίγουρα η μεγαλύτερη αγαλλίαση για το Θεό, που είναι ο

Δημιουργός και ο Πατέρας για όλους τους κόσμους, τους αγγέλους και τους ανθρώπους, θα είναι να κάνει όλο και πιο ευτυχισμένους εκείνους που όλο και πιο πολύ γνωρίζουν και αγαπούν τον Ίδιο και τα έργα Του! Για τούτο το λόγο έσπειρε το απέραντο διάστημα με αμέτρητα έργα από την άπειρη Σοφία και Δύναμη του και δημιούργησε σκεπτόμενα όντα. προικισμένα και αυτά με σοφία. Αυτά τα όντα, εκστατικά μπρος στη Σοφία και τη Δύναμη του Δημιουργού τους, συνεπαίρονται από κάθε νέα αποκάλυψη της μεγαλοσύνης Του. Κι αυτό τα σπρώχνει να Τον λατρέψουν με όλο μεγαλύτερη θέρμη. Πιστεύω πως αυτό και μόνο πρέπει να είναι η μεγαλύτερη ευτυχία για το Θεό! Για να δώσει τη δυνατότητα στους ανθρώπους αυτής της γης, στους αγγέλους στους ουρανούς και στα υπόλοιπα πλάσματα του σύμπαντος να γίνουν ακόμη πιο ευτυχισμένα, κατέβηκε ο Ίδιος σαν άνθρωπος σ' αυτή τη γη. Γι' αυτό μας φανερώθηκε όπως φανερώνεται ο ένας άνθρωπος στον άλλον».

Τα επτά «πνεύματα του Θεού» και το έργο τους

Από τον Λόρμπερ μαθαίνουμε πως όλες οι άλλες ιδιότητες της Θεότητας προκύπτουν από την τάση της Αγάπης να χαρίζει στους άλλους την ευτυχία. Η Αγάπη του Θεού, που φλέγεται να δώσει ευτυχία, για να ικανοποιήσει αυτή της την ανάγκη, γεννάει αδιάκοπα σκέψεις και ιδέες. Μέσα της δηλαδή γίνεται «φως» κι έτσι από τα βάθη της αναβλύζει η θεϊκή Σοφία. Και η μία και η άλλη, η Αγάπη και η Σοφία, θέλουν να πραγματοποιήσουν τις δημιουργικές τους σκέψεις. Γι' αυτό ξυπνούν την εκτελεστική δύναμη και εξουσία που θα τις πραγματοποιήσει, αυτό που ονομάζεται Άγιο Πνεύμα. Χάρη στο Άγιο Πνεύμα, οι νοερές οντότητες γίνονται ζωντανή πραγματικότητα. Εξ ου και ονομάζουμε τα τρία κύρια ή βασικά πνεύματα του Θεού: Αγάπη, Σοφία και Δύναμη.

Απ' αυτά όμως ξεπηδούν άλλα τέσσερα «πνεύματα του Θεού»: η Τάξη, η οποία προσδίδει μορφή και σκοπιμότητα στα όντα η Σταθερότητα, η οποία τους εξασφαλίζει την υπόσταση, την εξέλιξη και τη συνέχεια η Υπομονή, η οποία επιτρέπει στα όντα να ωριμάσουν με το δικό τους γαλήνιο ρυθμό. Τέλος, σαν ύψιστη ιδιότητα είναι η Ευσπλαχνία, η οποία συμπονεί όλα τα πλάσματα, ακόμη κι εκείνα που έχουν πέσει στο πιο βαθύ σκοτάδι, και τα οδηγεί τελικά όλα στην ολοκλήρωση.

Ένας φωτισμένος άνθρωπος περιγράφει στο «Μ.Ε.Ι.» το τελικό αποτέλεσμα της κοινής δράσης όλων αυτών των θεϊκών δυνάμεων στο έργο της Δημιουργίας με τα παρακάτω λόγια: «Ο Θεός και Δημιουργός μας έχει βάλει ένα διπλό στόχο. Για να πραγματοποιηθεί λοιπόν αυτός ο στόχος, πρέπει να περάσει από τα παρακάτω στάδια: ο άνθρωπος, που είναι η κορυφή της Δημιουργίας, εξευγενίζει διαρκώς την ψυχή του ως εκείνο το βαθμό που φθάνει να γίνει αληθινό παιδί του Θεού. Όταν κατακτήσει αυτή την κορυφή πια, αναγνώριζει και ξαναβρίσκει τον προαιώνιο Πατέρα του. Το συναίσθημα είναι τότε τόσο συνταρακτικό, η αγαλλίαση τόσο απερίγραπτη, που Τον αντικρίζει εκστατικός και πλημμυρισμένος από αγάπη.

Αλλά και ο Πατέρας απ' τη μεριά του, αισθάνεται τρισευτυχισμένος, γιατί δεν είναι πια μόνος του, παρά τον έχουν βάλει στη μέση τα παιδιά Του που Τον λατρεύουν πάνω απ' όλα. Κι επιπλέον, κάθε Του έργο είναι ένα νέο θαύμα και μια αστείρευτη πηγή απόλαυσης για τα μάτια τους. Γι' αυτό Τον ευγνωμονούν, δοξολογώντας από τα βάθη της καρδιάς του, την ατέλειωτη Δύναμη και Σοφία Του».

5

Το Όνομα Του είναι Αιώνιος Πατέρας

Κοντεύουν 2.000 χρόνια από τότε που η Αγάπη κατέβηκε σ' αυτή τη γη με τη μορφή ενός παιδιού.

Κι ωστόσο, για τους περισσότερους από μας παραμένει ακόμη αδιάλυτο μυστήριο, ποιος ήταν και είναι στην πραγματικότητα αυτός ο Χριστός, που στην Παλαιστήνη έδωσε ενέχυρο στον άνθρωπο την αιώνια Αγάπη του.

Αυτός ο απεσταλμένος κι ευλογητός του Θεού, που αργότερα αυτονομαζόταν πότε Υιός του Θεού και πότε Υιός του ανθρώπου, ήταν ο ίδιος Θεός; Έχει ειπωθεί γι' αυτόν πως «μέσα του κατοικεί η Θεότητα σε όλη της την πληρότητα».

Τι σχέση έχει όμως με τον προαιώνιο Δημιουργό και Πατέρα για τον οποίο τόσο η Παλαιά, όσο και η Καινή Διαθήκη, μας διδάσκει με έμφαση πως είναι ο μοναδικός Θεός; Και τι σημαίνει αυτός ο τρίτος, το Άγιο Πνεύμα;

Μία ενιαία υπόσταση ή τριαδικότητα;

Αυτά τα σημαντικά ερωτήματα γύρω από το είναι και τη σχέση του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, της λεγόμενης Αγίας Τριάδας, απασχόλησαν επανειλημμένα τη χριστιανοσύνη σ' όλο τον κόσμο. Αμέσως μετά την ανάληψη του Χριστού, ξέσπασαν σφοδρές αντιπαραθέσεις γύρω απ' αυτό το θέμα. Οι ταραγμένες Σύνοδοι πίστης τον 4ο και 5ο αιώνα κατάφεραν μόνο επιφανειακά και με τη βία να καταπνίξουν τον αναβρασμό και τις αντιμαχόμενες απόψεις.

Στη Σύνοδο της Νίκαιας (325 μ.Χ.), επιβλήθηκε με την απειλή του αναθέματος η κοινή ομολογία πίστης: «Πιστεύω εις έναν Θεό, Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητή ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων. Και εις έναν Κύριο Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα (ου ποιηθέντα), Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού... ομοούσιον τω Πατρί... Και πιστεύω εις το Πνεύμα το Άγιον...».

Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα χαρακτηρίστηκαν σαν τα τρία ξεχωριστά πρόσωπα της μίας θεϊκής Οντότητας, τα οποία όλα μαζί συνιστούν τον ένα Θεό! Με αυτή, όπως και με άλλες επίσημες συνοδικές αποφάσεις γύρω από το πρόσωπο του Ιησού, ήλπιζαν να βρουν ένα κοινό, γενικά αποδεκτό υπόβαθρο πίστης. Τούτο όφειλε να ενώσει τη διχασμένη χριστιανοσύνη την οποία πρωτύτερα καθοδηγούσε και ενέπνεε το πνεύμα της Αγάπης... Επιπλέον, θα πρόσφερε το υπόβαθρο πίστης και ενότητας στην οργανωμένη εκκλησία, της Ανατολής και της Δύσης. Αυτά τα δόγματα ισχύουν ακόμα σήμερα, τόσο στη ρωμαιοκαθολική, όσο και τη διαμαρτυρούμενη εκκλησία. Κι επειδή κάπου υπάρχει ακόμη αμυδρή η ανάμνηση των παλιών θρησκευτικών πολέμων και έριδων, οι πιστοί μιας συγκεκριμένης ομολογίας προτιμούν να τ' αποφεύγουν σαν θέμα συζήτησης. Επειδή μέσα τους

ανασκαλεύουν ένα ανάμικτο αίσθημα αμηχανίας και φόβου, τα θεωρούν “ταμπού”.

Ωστόσο, ο κάθε άνθρωπος που σκέπτεται σε βάθος, αντιλαμβάνεται τη σύγχυση προκαλεί αυτή η διδασκαλία για ένα Θεό με τρία πρόσωπα. Έτσι που κι ένας κορυφαίος διανοούμενος της καθολικής εκκλησίας έγραψε γύρω απ’ αυτό το λεγόμενο δόγμα της Αγίας Τριάδας ή της τριαδικότητας: «Αυτή η διδασκαλία είναι πραγματικά ένα μυστήριο. Από μόνο του τα ανθρώπινο μυαλό, χωρίς μια υπερφυσική αποκάλυψη, δεν μπορεί να το συλλάβει. Αλλά και να συμβεί μια τέτοια αποκάλυψη, και πάλι δεν μπορεί να την αποδείξει ή να την κατανοήσει πλήρως». Βέβαια ο πιστός καθολικός προσθέτει στα παραπάνω πως, - παρόλο που είναι μία υπερ-συνειδητή, δηλαδή πάνω απ’ την ανθρώπινη λογική, αλήθεια η οποία έχει αποκαλυφθεί υπερφυσικά και ξεπερνάει την αντίληψη μας, παρόλ’ αυτά δεν είναι μία παράλογη διδασκαλία».

Αυτά τα περίπλοκα δόγματα γύρω από την τριαδικότητα του Θεού και το πρόσωπο του Ιησού δεν υπήρξαν ιδιαίτερα ευοίωνα για την ανθρωπότητα. Συνεισέφεραν σε τέτοιο βαθμό στη σύγχυση σχετικά με τον έναν και μοναδικό Θεό της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, που εκατομμύρια άνθρωποι δεν ήξεραν ποιον να λατρέψουν.

Το αποτέλεσμα ήταν πως τον 8ο αιώνα οι λαοί της Ανατολής προσηλυτίστηκαν μαζικά στη μονοθεϊστική θρησκεία του νεοεμφανιζόμενου προφήτη Μωάμεθ. Οι παλιές χριστιανικές κοινότητες που είχε ιδρύσει ο Παύλος στη Μ. Ασία, Παλαιστίνη και Αίγυπτο σαρώθηκαν από αυτή τη θύελλα. Κι ό,τι απόμεινε όρθιο στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία της Δύσης, δεν επαρκούσε συνήθως για να οδηγήσει κάποιον να βρει το δρόμο για τη σωστή σχέση με τον Πατέρα.

Ως εκ τούτου, ο Θεός έπρεπε ν’ αποκαλυφθεί εκ νέου στους ανθρώπους της γης, οι οποίοι είχαν αποπροσανατολισθεί μέσα στους λαβύρινθους από διάφορες ερμηνείες της Γραφής και εγκεφαλικές αποφάσεις των Συνόδων. Κι έτσι στην εποχή μας, όπου η ανθρωπότητα ωρίμασε πια μετά από δύο χιλιάδες χρόνια αναζήτησης κι αγώνα, δόθηκαν νέες αποκαλύψεις για το Είναι του Θεού μέσα από τον Γιάκομπ

Λόρμπερ κι άλλους προφήτες.

Το ενιαίο και αδιαίρετο Βασίλειο του Θεού

Σε διάφορα σημεία της Νέας Αποκάλυψης αναφέρεται καθαρά πως στο πρόσωπο του Ιησού ενσαρκώθηκε ο μοναδικός θεός και Πλάστης Ιεχωβά Σαβαώθ. Σ’ αυτόν είναι ενωμένοι Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Ένας τριπρόσωπος Θεός είναι αδύνατο να υπάρξει. Τους λόγους τους μαθαίνουμε στο «Μ.Ε.Ι.»:

«Η άναρχη Δύναμη του Θεού είναι ελεύθερη να πηγαίνει όπου θέλει. Συνεπώς, έχει κάθε δικαίωμα να μεταμορφώνεται για να φανεί με σάρκα και οστά στους ανθρώπους που έχει η ίδια πλάσει, σαν ένας αιώνιος, υπερτέλειος άνθρωπος. Αλλά παρ’ όλη την παντοδυναμία του, ο Θεός δεν έχει και δεν μπορεί να έχει τη δυνατότητα να δημιουργήσει άλλες θεότητες, εντελώς όμοιες μ’ αυτόν. Διότι αν το μπορούσε, θα ’πρεπε τότε να δημιουργήσει άλλα τόσα άπειρα, εκτός από το ένα άπειρο που υπάρχει. Ο κάθε λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος καταλαβαίνει τι παραλογισμός είναι αυτός! Διότι αφού υπάρχει ένα διάστημα που εκτείνεται απεριόριστα προς όλες τις κατευθύνσεις, πού θα χωρούσε ένα δεύτερο, εξίσου άπειρο διάστημα;

Κατά συνέπεια, ένας δεύτερος τέλειος θεός, με πραγματικά απεριόριστη παντοκρατορία, είναι εξίσου αδιανόητος, όσο ένα δεύτερο άπειρο. Απ’ αυτό μπορείτε να συμπεράνετε και μόνοι σας πως Εγώ που είμαι τώρα εμπρός σας ενσαρκωμένος σαν ένας Υιός του ανθρώπου, δεν είμαι ένας δεύτερος Θεός. Είμαι ο ίδιος κι απaráλλακτος Θεός που ήμουν και θα είμαι πάντα.

Αν δημιουργούσα άλλους δυο Θεούς εκτός από Εμένα, όπως ας πούμε τον “Υιό” και το “Άγιο Πνεύμα”, οι οποίοι θα ήταν διαφορετικά πρόσωπα από Εμένα, αναγκαστικά θα είχαν την απαίτηση να έχουν κι αυτοί παντοδυναμία και απεριόριστη εξουσία. Ένας Θεός χωρίς απόλυτη παντοδυναμία είναι προφανώς αδιανόητος. Όπως εξάλλου δεν μπορεί να υπάρξει ένα δεύτερο ή ακόμη κι ένα τρίτο άπειρο, γιατί εξυπακούεται πως το διάστημα θα μοιραζόταν αναγκαστικά σε πολλά μέρη που το ένα θα περιόριζε το άλλο.

Δεν μπορεί να υπάρξει παρά μονάχα ένας Θεός με ένα θεϊκό δικαίωμα

επικυριαρχίας. Διότι αν υπήρχαν τρεις, το Βασίλειο του Θεού, που είναι ένα και μοναδικό και απεριόριστο, θα διαμελιζόταν. Θα 'ταν αδύνατο να υπάρξει, όσο αδύνατο είναι να υπάρξουν τρία άπειρα, το ένα δίπλα στο άλλο. Ο λόγος που μπορεί και υφίσταται αιώνια το ενιαίο βασίλειο του Θεού, είναι επειδή αυτός είναι ο αποκλειστικός βασιλιάς και κύριος του. Γι' αυτό γράφτηκε από τους προφήτες που μέσα τους μιλούσε ο Θεός, πως "ο Θεός δεν θα μοιραστεί με κανέναν την παντοδυναμία του". («Μ.Ε.Ι.» 8, 26-27)

Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα

«Εγώ, ο Χριστός, είμαι ο μοναδικός Θεός που υπάρχει! Άνθρωποι, άγγελοι, εξουσίες και κυριότητες, όλα τα πράγματα στον ουρανό και στη γη, Με προσκυνούσαν πάντα και θα προσκυνούν στην αιωνιότητα μόνον Εμένα. Το ίδιο πράγμα βλέπετε στον Κόσμο, όπου ο άπειρος χώρος της Δημιουργίας κρύβει μέσα του σαν να ήταν ένα τίποτα όλα τα διαστήματα, όπου έφθασαν στην ολοκλήρωση τους οι περίοδοι δημιουργίας των διαφόρων κόσμων. Σε σας τους ανθρώπους μπορεί να φαίνονται απίστευτα μεγάλα, όμως σε σύγκριση μ' αυτό τον άπειρο χώρο, είναι σαν ανυπόστατα μηδενικά.

Τι είδους Θεός θα ήταν ο Πατέρας, αν με το όνομα Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα δεν εννοείτο ένας μοναδικός, μονοούσιος Θεός, παρά θα έπρεπε να ξεχωρίσει κανείς τον Υιό απ' τον Πατέρα και τον Πατέρα από το Άγιο Πνεύμα; Όταν η Γραφή των προφητών, που οι άνθρωποι από δικό τους φταίξιμο δεν την καταλαβαίνουν, λέει ότι ο Πατέρας έδωσε στον Υιό όλη την ισχύ και την εξουσία στον ουρανό και στη γη, και Του έδωσε το Άγιο Πνεύμα για συνεργό, σαν τι λογής Θεό λογιάζετε τον Πατέρα; Άραγε τον θεωρείτε καν Θεό; Κανονικά, με το σκοτάδι που επικρατεί στο μυαλό των ανθρώπων, θα πρέπει να φαντάζεστε πως ο Θεός - Πατέρας «παραγέρασε» και παραχώρησε την εξουσία στον Υιό, όπως παλιά ο Φαραώ στην Αίγυπτο που, καταβεβλημένος από τα γεράματα, παρέδωσε τη διακυβέρνηση στον Ιωσήφ. Δεν αποκλείεται να σκέφτεσθε κιόλας πως το έκανε για ν' απολαύσει ανενόχλητος την ησυχία και την απραξία Του! Πόσο ανόητο και τυφλό θα πρέπει να είναι το ανθρώπινο μυαλό, για να πιστεύει μία τέτοια ασυναρτησία!

Αν υπήρχε ένας «Υιός» κι ένα «Άγιο Πνεύμα» σαν ξεχωριστά πρόσωπα από τον "Πατέρα", όπως υπάρχουν οι άγγελοι κι οι άνθρωποι, θα 'πρεπε αναγκαστικά να είναι δημιουργήματα Του. Κι αυτό γιατί, όσο τέλεια κι αν θα ήταν η οντότητα τους, θα την χρωστούσαν σ' αυτόν τον ένα Δημιουργό και όχι σε μια ολοδική τους προαιώνια Παντοδυναμία. Πώς γίνεται όμως να είναι ίδιος αυτός που χρωστάει την ύπαρξη του σ' έναν άλλο, μ' εκείνον που προαιώνια οφείλει την ύπαρξη του στον ίδιο του τον εαυτό; Μπορεί ο εφήμερος χρόνος να είναι ίδιος με την αιωνιότητα; Ή ο περιορισμένος χώρος όμοιος με το άπειρο;... Κι αφού ο "Υιός" υπήρχε προαιώνια, πώς ήταν δυνατό να γεννηθεί! Κι αφού το "Άγιο Πνεύμα" υπήρχε κι εκείνο προαιώνια, πώς ήταν δυνατό να προέλθει από τον "Πατέρα" και τον "Υιό"; Με λίγα λόγια, αν τα τρία θεϊκά πρόσωπα είναι προαιώνια, δηλαδή δεν έχουν αρχή, πώς θα μπορούσε το ένα να δώσει την αρχή της ύπαρξης στο άλλο;

Δεν γίνεται βέβαια! Ακούστε Με και πιστέψτε ό,τι σας λέω: σαν άνθρωπος με σάρκα είμαι τώρα μπροστά σας ο Υιός. Δεν με γέννησε ποτέ κανένας άλλος (σ' αυτό το σώμα) εκτός από Εμένα τον Ίδιο, και είμαι, συνεπώς, ο προαιώνιος μοναδικός Πατέρας του Εαυτού Μου. Πού αλλού θα μπορούσε να είναι ο Πατέρας παρά μέσα στον Υιό και πού αλλού θα μπορούσε να είναι ο Υιός παρά μέσα στον Πατέρα;»

Ο Θεός είναι Ένας!

«Γι' αυτό πάντα υπήρχε και θα υπάρχει στον αιώνα τον άπαντα μόνο ένας θεός με ένα πρόσωπο! Τούτο εδώ το σώμα Μου είναι η τρισεύγενη μορφή του Πατέρα, η οποία υλοποιήθηκε για χάρη των ανθρώπων και αγγέλων. Ο σκοπός ήταν να γίνω ένας Θεός χειροπιαστός και ορατός, για να μπορούν να Με βλέπουν, να Μ' ακούνε και να Μου μιλούν χωρίς να πρέπει να χάσουν τη ζωή τους!

Γι' αυτό Εγώ, ο Ιησούς, είμαι Θεός πέρα για πέρα! Μέσα Μου είναι ο "Πατέρας" και η Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, το ίδιο ισχυρή με την Αγάπη, τη Σοφία και την παντοδύναμη Θέληση Μου, είναι το Άγιο Πνεύμα"! Αυτή είναι η

Δύναμη που πλημμυρίζει το αέναο άπειρο, δρώντας απ' άκρου σ' άκρο.

Εγώ, όπως Με βλέπετε ανάμεσα σας σαν Θεάνθρωπο σ' αυτή την αίθουσα στο όρος των Ελαιών, βρίσκομαι ολόκληρος κι αδιαίρετος μαζί σας, με όλο το αρχέγονο, προαιώνιο Κέντρο Μου. Δηλαδή, σαν αληθινός Θεός και άνθρωπος συνάμα, δεν βρίσκομαι αυτοπροσώπως πουθενά αλλού αυτή τη στιγμή, ούτε σ' αυτή τη γη ούτε σε κάποια άλλη. Όμως με τη Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, που είναι το "Άγιο Πνεύμα", γεμίζω με την Ενέργεια Μου όλους τους ουρανοί κι όλο το άπειρο. Βλέπω τα πάντα, από το πιο μεγάλο ως το πιο μικρό. Δεν Μου διαφεύγει τίποτα και γνωρίζω και το παραμικρό. Βάζω όλα τα πράγματα σε Τάξη και δημιουργώ το καθετί. Κατευθύνω τις μοίρες όλων και κρατάω όλα τα ηνία του σύμπαντος στο χέρι Μου. Τώρα που τ' ακούσατε από το στόμα Μου, καταλαβαίνετε για ποιο λόγο πρέπει να δυναμώνετε τους ανθρώπους που πιστεύουν σ' Εμένα, ακουμπώντας τα χέρια σας πάνω τους στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Άμα τους διδάσκετε παράλληλα την Αλήθεια σωστά, δεν πρόκειται να τους μπερδέψουν τα ονόματα από τις τρεις ιδιότητες του Θεού και να πιστέψουν λανθασμένα πως πρόκειται για τρεις εντελώς ξεχωριστές θεϊκές Οντότητες. Αλλά σας το τονίζω και θέλω να το βάλετε καλά μέσα στην καρδιά σας, πως πρέπει παντού και πάντα να λέτε την Αλήθεια γι' αυτά τα πράγματα. Όπου εκλείψει η Αλήθεια απ' τους ανθρώπους, θα φτωχύνουν πνευματικά και θα παραστρατίσουν, ακολουθώντας κάθε λογής λανθασμένες δοξασίες. Και τότε θα είναι πολύ δύσκολο να τους ξαναφέρει κανείς στο δρόμο της Αλήθειας!»

Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός

Στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» του Λόρμπερ διαβάζουμε για έναν καθολικό μοναχό, ο οποίος στον άλλο κόσμο αναθεωρεί σιγά-σιγά τις παλιές εκκλησιαστικές δοξασίες του, ακούγοντας κάποιες αόρατες, ουράνιες φωνές να του ψιθυρίζουν:

«Ο Εσταυρωμένος Ιησούς είναι ο μοναδικός Θεός στους ουρανοί και σ' όλη την απεραντοσύνη. Αυτός είναι ο Πρωτοπλάστης όλων των πραγμάτων, αυτός μοναχός του έφτιαξε όλους τους αγγέλους, τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά και όλη την ύλη. Είναι ο Πατέρας ως προς την προαιώνια Αγάπη του, ο αιώνιος Υιός ως προς τη Σοφία του και το Άγιο Πνεύμα ως προς την απεριόριστη Ισχύ, Ενέργεια κι Εξουσία του. Άνοιξε την καρδιά σου σ' αυτόν τον Ιησού και μίλα του ελεύθερα! Αγάπα Αυτόν που τόσο σ' αγάπησε και σ' αγαπάει, που από Αγάπη για όλους τους ανθρώπους, έγινε άνθρωπος και γεύθηκε στο σώμα του τον πιο πικρό θάνατο, για να ανοίξει το δρόμο σε όλους σας για την αθανασία. Η αθανασία είναι Ζωή αιώνιας ευδαιμονίας, όπως είναι η Ζωή του Θεού. Αυτόν λοιπόν το θησαυρό ανυπολόγιστης αξίας, έκανε δώρο ο Ιησούς σ' όλα τα πλάσματα. Και το μόνο που χρειάζεται πια για να πάρει ο καθένας στα χέρια του τούτο το δώρο, είναι να το ζητήσει με αγάπη απευθείας απ' τον άγιο Πατέρα και να το δεχτεί μ' ευγνωμοσύνη. Μ' αυτό γίνεται δική του η ευδαιμονία και ζει αιώνια στη συντροφιά του σαν ένας δεύτερος Θεός. Ο Ιησούς, ο Πατέρας και Θεός όλων μας, είναι η Αγάπη στην πιο αγνή μορφή της, που δεν καταδικάζει κανέναν και άλλο δεν ποθεί απ' το να κάνει τον καθένα ευτυχισμένο. Αλλά πρέπει και ο άνθρωπος να θέλει αυτό που θέλει και η Αγάπη του Θεού, για να μπορέσει να ευτυχίσει. Γιατί ο θεός δεν εξαναγκάζει κανέναν, κι ακόμα λιγότερο στον κόσμο των πνευμάτων. Γι' αυτό και στον καθένα δίνεται αυτό που θέλει ο ίδιος. Με άλλα λόγια, ότι ζητάς, θα λάβεις! Μακριά απ' την Αγάπη του Θεού δεν υπάρχει για κανέναν ούτε ζωή ούτε ευτυχία. Όποιος την έχει κάνει κτήμα του και θέλει, ό,τι θέλει αυτή η ιερή Αγάπη, ζει και ευτυχεί για πάντα» («Ρόμπερτ Μπλουμ» 1, 126).

Το μυστήριο της οντότητας του Ιησού είναι ότι σ' Αυτόν ενώνεται η Τριάδα

Σύμφωνα λοιπόν με τη Νέα Αποκάλυψη, υπάρχει μόνο ένας αιώνιος και άπειρος Θεός, ο οποίος συγκεντρώνει στο πρόσωπό του όλη τη θεία Αγάπη, Σοφία και Εξουσία. Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα δεν είναι παρά πλευρές του είναι αυτού του μοναδικού Θεού. Ο Πατέρας είναι το θεϊκό Κέντρο Δύναμης απ' όπου πηγάζει η Αγάπη, ο Υιός είναι η Σοφία που απορρέει απ' αυτό, το Άγιο Πνεύμα είναι η Δύναμη που ακτινοβολεί. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ή η Αγάπη, η Σοφία και η Δύναμη, ενώθηκαν στον Ιησού και αποκαλύφθηκαν μέσα απ' αυτόν σε μία ορατή, ανθρώπινη μορφή.

Θα θέσει βεβαία κανείς το ερώτημα, πώς γίνεται αυτό το πράγμα και πώς μπορούμε να το συλλάβουμε; Πώς μπορεί να χωράει όλη η απεριόριστη Θεότητα σε μία ορατή και περιορισμένη ανθρώπινη μορφή;

Για να κατανοήσουμε αυτό το μυστήριο, χρειάζεται να θυμηθούμε τι έχουμε διαβάσει σχετικά με το Κέντρο Δύναμης του Θεού στα κείμενα του Λόρμπερ. Διαβάσαμε εκεί πως η Θεότητα δεν είναι μία κοσμική ψυχή, ομοιόμορφα εξαπλωμένη στο άπειρο, αλλά μία Δύναμη Ζωής που διαθέτει ένα κέντρο δράσης. Έχει δηλαδή ένα κεντρικό σημείο στο οποίο ενώνονται όλες οι δυνάμεις της, τέλεια, για να ενεργήσουν από κοινού, ακτινοβολώντας σαν ήλιος σ' όλο το άπειρο.

Σύμφωνα με τη Νέα Αποκάλυψη, δεν είναι μόνο η Θεότητα που διαθέτει ένα τέτοιο καθαρά πνευματικό κέντρο Δύναμης και Ζωής αλλά και κάθε άλλη ζωντανή οντότητα που έχει δημιουργηθεί από το Θεό κατ' εικόνα Του, με πρώτο-πρώτο τον άνθρωπο. Διαβάζουμε π.χ. στη «Γη», (κεφ. 38): «Παντού όπου πρόκειται να πάρει μορφή μία ζωντανή οντότητα, υπάρχει ένα συγκεκριμένο κέντρο, του οποίου ο ρόλος είναι να συγκεντρώνει στην εντέλεια όλα τα πνευματικά χαρακτηριστικά της. Αυτό το κέντρο είναι ουσιαστικά το αρχέγονο πνεύμα ή η σπίθα Αγάπης που προέρχεται από το Θεό. Αυτή η σπίθα προσελκύει με ορμή κοντά της ό,τι συγγενεύει μαζί της και το εμβολιάζει με τις βασικές ιδιότητες του είναι της».

Ακόμα πιο αναλυτικά εκτίθεται αυτή η βασική σκέψη στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο». Ένας άγγελος διδάσκει εκεί τους μαθητές γύρω από την άυλη σπίθα που είναι κλεισμένη μέσα στον κάθε σπόρο. Όπως στο σπόρο, έτσι και σε κάθε σχηματισμό που υπάρχει στην πλάση, από το άτομο μέχρι το ηλιακό σύστημα και από την αμοιβάδα μέχρι τον άνθρωπο, παντού κυριαρχεί και ενεργεί ένας καθαρά πνευματικός σπινθήρας σαν κεντρική δύναμη ζωής.

Μαθαίνουμε παραπέρα πως αυτός ο καθαρά πνευματικός σπινθήρας στον άνθρωπο, ο οποίος προέρχεται κατευθείαν από το Θεό, ελκύει κοντά του ακάθαρτες σπίθες ζωής οι οποίες περιέχονται μέσα στην ύλη αυτού του κόσμου. Μ' εκείνες που είναι πιο «τιθασσυσμένες» κι εξευγενισμένες, σχηματίζει την ψυχή μας. Με τις υπόλοιπες, που αποτελούνται από μία χονδροφυέστερη και πιο «ατίθαση» ύλη, φτιάχνει το σώμα μας, για να χρησιμεύσει σαν σχολείο και εργαλείο της ψυχής. Ο κάθε άνθρωπος είναι δηλαδή τριαδικός: αποτελείται από ένα πνεύμα, που είναι καθαρά θεϊκό, από μία ψυχή, η οποία έχει αναδυθεί από την ύλη και βρίσκεται στη διαδικασία της κάθαρσης, και από ένα σώμα το οποίο αποτελείται από ύλη λίγο ως πολύ χονδροφυή και ακατέργαστη πνευματικά.

Έτσι ακριβώς ήταν διαμορφωμένος και ο Ιησούς σαν άνθρωπος, σύμφωνα μ' αυτό τον κανόνα της τριαδικότητας.

Αληθινός άνθρωπος και αληθινός θεός

Η ψυχή και το σώμα του Ιησού ήταν όπως και κάθε άλλου ανθρώπου. Απαρτιζόταν δηλαδή από την ύλη η οποία προήλθε από την πτώση και η οποία, αφού είχε περάσει από τις διαδικασίες κάθαρσης, απετέλεσε το φυσικό άνθρωπο ή τον «Υιό του ανθρώπου». Απ' αυτή την άποψη δεν υπήρχε καμιά διαφορά ανάμεσα στον Ιησού και σε μας. Διαβάζουμε επίσης σ' αυτά τα κείμενα (ιδιαίτερα παραστατικά στα τελευταία κεφάλαια της «Νεανικής Ηλικίας του Ιησού»), πόσο ανθρώπινη ήταν η ψυχή του Ιησού. Ο αγώνας που διεξήγαγε για να την καθαρίσει από τις αδυναμίες της και ενάντια στους πειρασμούς της ύλης, ήταν τιάνιος. Εξάλλου και η Βίβλος μάς περιγράφει τους πειρασμούς με τους οποίους δοκιμάστηκε και τον αγώνα της ψυχής του Ιησού στον κήπο της Γεθσημανή. Επειδή ο Ιησούς ως προς το σώμα και την ψυχή ήταν άνθρωπος που έπρεπε ν' αγωνισθεί σαν κι εμάς, γι' αυτό το λόγο μπορεί να μας γίνει ένα αυθεντικό πρότυπο σε όλα, στην ηθική προσπάθεια και στον αγώνα που πρέπει να καταβάλλουμε κι εμείς.

Ωστόσο, ανάμεσα στον Ιησού και σε μας υπήρξε μία τεράστια διαφορά όσον αφορά το πνεύμα. Σε μας ο Θεός έχει εμφυτεύσει σαν μύχιο κέντρο ζωής ένα πνεύμα το οποίο προήλθε απ' Αυτόν, Ή, για να το πούμε συμβολικά, μας εμβολίασε με μία σπίθα από το Πνεύμα Του. Στον Ιησού όμως, αυτό το άκτιστο Κέντρο Δύναμης της Θεότητας, το οποίο υπήρχε ανέκαθεν σχηματισμένο πνευματικά σαν ένας τελειότατος άνθρωπος, (ο Πάνστοργος, Πάνσοφος και Παντοδύναμος «Πατέρας»), κατέβηκε από το απρόσιτο άπειρο στη σφαίρα της ύλης. Ήρθε να κατοικήσει στην ψυχή και στο κορμί του Υιού του ανθρώπου από τη Ναζαρέτ με όλη τη Σοφία Του και τη Θέληση

Του.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», ο Κύριος εξηγεί στον Ιούδα που δυσκολεύεται να καταλάβει αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός που υπονοείται με την παραβολή του «άσωτου Υιού»: «Η εστία Μου ήταν ανέκαθεν μέσα στο απρόσιτο Κέντρο Μου και στο απροσπέλαστο Φως που πηγάζει από Εμένα τον Ίδιο. Για χάρη των ανθρώπων αποφάσισα ν' αφήσω το Κέντρο και το Φως Μου, για να κατέβω σ' αυτή τη γη. Και κατέβηκα μέσα στο ίδιο Κέντρο και στο ίδιο Φως το οποίο μέχρι τώρα ήταν πάντα απρόσιτο ακόμη και για τους πιο ψηλά ιστάμενους αγγέλους. Εδώ στη γη σας τώρα είμαι προσιτός και σε σας τους ανθρώπους ακόμα, κι εσείς μπορείτε ν' αντέξετε το Φως Μου».

Οι βαθύτεροι λόγοι που οδήγησαν σ' αυτή τη γήινη ενσάρκωση ή ενανθρώπιση του Θεού, όπως αποκαλύπτονται μέσα από τα γραπτά του Λόρμπερ, θα μας απασχολήσουν παρακάτω.

Ρεύματα από φως

Είναι πραγματικά μία πολύ αισιόδοξη σκέψη ότι όλ' αυτά τα μυστήρια της φύσης που μας φανερώνονται στη Νέα Αποκάλυψη, δόθηκαν από το Πνεύμα μέσα από την εσωτερική φωνή σ' έναν άνθρωπο ασήμαντο, απλοϊκό και χωρίς απαιτήσεις. Και μάλιστα σε μία εποχή όπου ολόκληρος ο περήφανος για τη διάνοηση του κόσμος της επιστήμης βρισκόταν ακόμη σε βαθύ σκοτάδι. Θυμόμαστε τη λιτή εικόνα που ζωγράφισε για το «γραφιά του Θεού», τον Γιάκομπ Λόρμπερ, ο βιογράφος του, φον Λάιτνερ: «Αρχιζε το γράψιμο, το οποίο μετά από εκείνο το αξιομνημόνευτο πρωινό της 15ης Μαρτίου 1840 είχε γίνει η κυρίως αποστολή της ζωής του, σχεδόν καθημερινά πριν το πρωινό του, το οποίο έτσι κι αλλιώς συχνά παραμελούσε μέσα στην ανάτασή του. Καθισμένος σ' ένα μικρό τραπεζάκι, το χειμώνα κολλητά στη σόμπα, έγραφε με την πέννα. Με την προσοχή στραμμένη προς τα μέσα, με μέτρια ταχύτητα, χωρίς ένα διάλειμμα για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του ή για να διορθώσει τα γραμμένα, έγραφε σαν κάποιος που του υπαγορεύουν κάτι».

Μ' αυτό τον τρόπο λοιπόν έλαβε όλες αυτές τις αποκαλύψεις εκείνος ο μετρημένος κι απροσποίητος άνθρωπος. Οι ίδιες ουράνιες αλήθειες δίνονται λίγο-λίγο στη διάνοηση σήμερα κι αυτή τις εξαγγέλλει σ' όλο τον κόσμο σαν μεγάλες, πρωτόγνωρες ανακαλύψεις.

Από το Πνεύμα ως την Ύλη

Μπορεί σήμερα πολύ περισσότεροι ερευνητές ν' αναγνωρίζουν την πνευματική υπόσταση της φύσης, ωστόσο τους διαφεύγει εντελώς η αλληλοδιαπλοκή ανάμεσα στην πνευματική και στην υλική πλευρά της. Δεν έχουν φθάσει ακόμη στο σημείο να διευκρινίσουν πώς μία πνευματική δημιουργική Δύναμη (ο θεός), έκτισε από πνευματικά αρχέγονα στοιχεία (τις σπίθες ζωής), ολόκληρο τον ορατό κι απτό κόσμο της ύλης· όλο αυτό το καταπληκτικής συνοχής σύστημα από ουράνια σώματα, με τους αμέτρητους ήλιους, κομήτες, πλανήτες και σελήνες. Μέχρι σήμερα το φως της επιστήμης δεν έχει εισχωρήσει σ' αυτό το μυστήριο της Δημιουργίας. Ο καθένας που είναι λίγο μυημένος στην επιστημονική πραγματικότητα παραδέχεται πως σ' αυτό το σημείο η ανθρώπινη νόηση εξακολουθεί να βρίσκεται μπρος σε μία απύθμενη

άβυσσο.

Ωστόσο, αυτά που μαθαίνουμε σχετικά από το έργο του Λόρμπερ είναι σε απόλυτη συνάφεια με παλιές αποκαλύψεις που είχαν λάβει όλοι οι λαοί στην παιδική τους ηλικία και που σήμερα ακόμα αποτελούν το πιστεύω των πρωτόγονων λαών της γης.

Η σοφία των αρχέγονων λαών και η Βίβλος

Οι Εσκιμώοι στις χώρες του Βόρειου Πόλου, οι κάτοικοι της Γης του Πυρός στο νότιο άκρο της Αμερικής, οι Ινδιάνοι στα παρθένα δάση της Βραζιλίας, οι διάφορες φυλές μαύρων στην Αφρική, όλοι αυτοί οι λαοί κατά έναν περίεργο τρόπο μαρτυρούν με απόλυτη ομοφωνία στους ιεραποστόλους που θέλουν να τους διδάξουν το Θεό της Βίβλου, την πίστη τους σ' έναν αιώνιο, αόρατο, παντοκράτορα «Ουράνιο Πατέρα» ή «Μεγάλο Πνεύμα». Αφηγούνται πως αυτό το μεγάλο θεϊκό Πνεύμα στην αρχή του κόσμου έπλασε ένα πλήθος μεγάλα και ισχυρότατα πνευματικά όντα τα οποία ονομάζονταν «Φορείς ευλογίας» ή «Προπάτορες». Αυτοί με τη σειρά τους έπλασαν κατά το παράδειγμα του Πατέρα πολυάριθμα μικρότερα πνευματικά όντα, τα οποία ονομάζονταν «Παιδιά των Μεγάλων Πνευμάτων» ή «Πατέρες.» Τα «Μεγάλα Πνεύματα», σαν «πρώτου βαθμού» παιδιά του Θεού, μοιάζουν περισσότερο στον Πατέρα σε όλα του. Είναι αόρατα, ζουν μέσα στον αέρα, δεν είναι προσδεμένα στο χώρο και στο χρόνο και είναι σχεδόν παντογνώστες, πανταχού παρόντα και αθάνατα. Χωρίς τη θέληση του Θεού δεν κάνουν ούτε καλό ούτε κακό στους ανθρώπους, αλλά είναι πάντα έτοιμα να εκτελέσουν τις εντολές Του. Αντίθετα το δεύτερο, κατώτερο είδος πνευμάτων, κατοικεί στις πέτρες, στα φυτά και στα ζώα. Η δύναμη τους, τόσο στο καλό όσο και στο κακό, είναι μεγάλη. Η ανθρώπινη ψυχή είναι επίσης ένα τέτοιο πνεύμα, το οποίο έχει για δοκιμή μονάχα ένα ορατό σαρκικό περίβλημα. Μετά το θάνατο του σώματος, επιστρέφει στο πνευματικό βασίλειο του ύψιστου Θεού.

Από τις διαπιστώσεις της ιστορίας των θρησκειών προκύπτει πως παρόμοιες διδασκαλίες είχαν όλοι οι παλιοί πολιτισμένοι λαοί στη γέννηση τους, όπως οι Κινέζοι, οι Ινδοί και ιδιαίτερα οι Πέρσες στη θρησκεία του μυθικού προφήτη - ποιητή Ζωροάστρη. Τα πανάρχαια ιερογλυφικά των Αιγυπτίων μαρτυρούν επίσης πως, «ο θεός είναι ένας και μοναδικός. Είναι ένα Πνεύμα, αιώνιο και αόρατο. Είναι ο πατέρας όλων των μεγάλων πνευμάτων και ο προπάτορας όλων των μικρών πνευμάτων.»

Όμοια μιλάει και η Βίβλος για αρχαγγέλους, αγγέλους και πνεύματα. Τους δύο πρώτους τους ονομάζει «υπηρέτες του Θεού» που με τη βοήθεια τους ο Κύριος και Άρχοντας κυβερνά την ορατή Κτίση (βλ. Μωυσή Α', 19,1 και 28, 12). Στο Βιβλίο του Ιώβ, (περίπου 300 π.Χ.), εμφανίζεται και ο απείθαρχος άγγελος Σατανάς σαν αντίποδας στα αγαθά πνεύματα του Θεού. Οι γνώσεις για τους αγγέλους πλουτίστηκαν με το Βιβλίο του Δανιήλ, που συντάχθηκε γύρω στο 120 π.Χ. Στη συνέχεια, οι Φαρισαίοι υπεράσπισαν με αποφασιστικότητα την παραδοσιακή πίστη στο βασίλειο των αγγέλων απέναντι στους αντίθετους ευγενείς και ιερείς των Σαδουκαίων. Στην Καινή Διαθήκη επίσης, όπως είναι γνωστό, πολλά σημεία αναφέρονται σαφώς στη μυστική οντότητα και δραστηριότητα των αγγέλων του Θεού, όπως άλλωστε του Σατανά και των βοηθών του.

Τα αρχέγονα πνεύματα και ο σκοπός της ύπαρξής τους.

Στα γραπτά του Λόρμπερ διαβάζουμε αντίστοιχα τα εξής: Στην αρχή της δικής μας δημιουργικής περιόδου, ο Θεός έπλασε ένα πλήθος από πνευματικά όντα. Η ανάγκη να έχει κοντά του συντρόφους που να τον αγαπούν, να συναισθάνονται και να συμπράττουν μαζί του, ήταν που τον οδήγησε σ' αυτή τη δημιουργία. Τα έπλασε δίνοντας τους τη δική του θεϊκή μορφή, παίρνοντας σαν «υλικό» τις αμέτρητες αυτοτελείς σκέψεις του, δηλαδή τα «αρχέγονα στοιχεία» ή «αρχέγονες σπίθες ζωής». Ορισμένες ιδιαίτερα πλούσιες και ισχυρές σπίθες ζωής, τις προίκισε με τη δύναμη να λειτουργούν σαν πανίσχυρα «κέντρα δύναμης», να ελκύουν πολλές σπίθες ζωής από την πληθώρα της δημιουργίας του και να ενώνονται μαζί τους, σχηματίζοντας μία ενιαία ευφυΐα, μία ζωντανή πνευματική οντότητα. Αυτά τα μεγάλα «αρχέγονα πνεύματα», εκτελώντας το θέλημα του Θεού, έπλασαν με τη σειρά τους, μέσα στον κύκλο της δραστηριότητάς τους, αναρίθμητα «διάδοχα πνεύματα». Και έτσι σιγά-

σιγά το αχανές διάστημα γέμισε ζωή. Σ' ένα σημείο του «Μ.Ε.Ι.» (τόμος 5, 157), ο Ιησούς βάζει το ερώτημα: «Πιστεύεις πως από μόνη της η απεριόριστη τελειότητα Μου θα Με ωφελούσε σε κάτι ή θα Μου έδινε την ευτυχία, αν δεν είχα αυτά τα όντα, που Μου μοιάζουν, που Με αναγνωρίζουν και Με αγαπούν; Όχι βέβαια! Η μεγαλύτερη ευτυχία για Μένα είναι να βλέπω τ' αμέτρητα παιδιά Μου που 'χουν ακόμα ατέλειες, να ωριμάζουν, να προχωρούν στη γνώση και στην τελειοποίηση τους, κι από κοντά να μεγαλώνει και η δραστηριότητα τους. Όταν χαίρονται για μια ικανότητα που απέκτησαν ή τελειοποίησαν με κόπο, χαίρομαι κι Εγώ πάντα μαζί τους, σαν να ήταν η πρώτη φορά. Όσο για την απεριόριστη τελειότητα Μου, έχει πραγματικά αξία, και μάλιστα ανυπολόγιστη, όταν τ' ανώριμα παιδιά Μου πασχίζουν και τούτα να τη φθάσουν και βλέπω να την πλησιάζουν σιγά-σιγά. Νομίζεις πως θα είχα φτιάξει ποτέ τον κόσμο ή την παραμικρή ύπαρξη επάνω του αν δεν ήταν έτσι τα πράγματα; Όλ' αυτά ήταν για Μένα μια προαιώνια, επιτακτική ανάγκη. Χωρίς αυτή την ανάγκη δεν θα είχε υπάρξει ούτε η γη, ούτε τα κάθε λογής πλάσματα που τη ζωντανεύουν».

Πώς τα αρχέγονα πνεύματα μαθαίνουν να γίνονται αυτοτελή και όμοια με το Θεό

Οι σύντροφοι που ήθελε δίπλα του ο Θεός για να τον αγαπούν και να συμπράττουν μαζί του, έπρεπε να είναι απόλυτα ελεύθερες και ανεξάρτητες υπάρξεις, όσο το δυνατόν πιο αντάξιες του Θεού. Δεν ήθελε να έχει πλάσματα που θα ήταν φαινομενικά μόνο ελεύθερα, που κάθε λεπτό της ύπαρξης τους θα εξαρτιόταν πλήρως απ' αυτόν. Γιατί όταν το πλάσμα δεν έχει ελευθερία, τότε το ανώτερο Πνεύμα σκέφτεται, αισθάνεται, θέλει και ενεργεί αντί γι' αυτό. Με τον ίδιο τρόπο που τα πόδια ή τα χέρια μας δεν μπορούν να μας κρατήσουν συντροφιά, εξίσου ανίκανες θα ήταν σκέτες «μαριονέτες» να δώσουν χαρά στη Θεότητα. Έπρεπε να διαμορφώσει όντα όμοια με τη δική του απόλυτα ελεύθερη και ανεξάρτητη προσωπικότητα, εφόσον ήθελε να συγκεντρώνει γύρω του αληθινή ζωή, που να Τον αγαπάει και να Τον κάνει ευτυχισμένο. Μέσα σ' αυτά τα όντα ήθελε να δει πολλαπλασιασμένο άπειρες φορές τον εαυτό του.

Όμως, για να γίνει αυτό, δεν έπρεπε τα παιδιά του Θεού να γίνουν τέλεια στο άψε-σβήσε, με ένα μόνο δικό του πρόσταγμα. Δεν μπορούσαν δηλαδή να ξεπηδήσουν από το χέρι του σε μία κατάσταση πλήρους ανεξαρτησίας και τελειότητας σαν αυτής του Θεού. Μόνο ένα προοδευτικό γίνεσθαι, μία πορεία ολοκλήρωσης που θα ξεκινούσε από τις χαμηλότερες, ανελεύθερες και ατελείς βαθμίδες, μία σταδιακή ωρίμανση των όντων με ίδιο αγώνα ως τη θεϊκή τελειότητα, μπορούσε να ικανοποιήσει τόσο το Δημιουργό, όσο και τα δημιουργήματα του. Μόνο αυτή η συνθήκη μπορούσε να εξασφαλίσει εκείνη την ευφορία της αμοιβαίας προσφοράς που διαρκεί αδιάκοπα, εκείνες τις εντάσεις αλλά και τις ανταμοιβές στη ζωή, οι οποίες είναι η βασική προϋπόθεση για την αληθινή ευτυχία.

Γι' αυτό λέει ο Ιησούς στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: «Αν είχα φτιάξει τη φύση του κάθε πνεύματος έτσι που από τη γέννηση του κιόλας να είναι πέρα για πέρα τέλειο, χωρίς να έχει κοπιάσει καθόλου γι' αυτό, ποια μάθηση και ατομική πρόοδος στη ζωή θα του είχε μείνει; Για ποια δραστηριότητα θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν αυτά τα πνεύματα; Τα δέντρα στο δάσος θα ήταν χίλιες φορές πιο ανεξάρτητα στη δραστηριότητα τους, που 'ναι απαραίτητος όρος για μία ελεύθερη ζωή, απ' όσο ένας άνθρωπος που θα ήταν σε όλα τέλειος από τη γέννηση του!»

Γι' αυτό ο Θεός έφτιαξε τα αρχέγονα πνεύματα έτσι που να μπορούν να κατακτούν σταδιακά την πλήρη ανεξαρτησία και ομοιότητα μαζί του. Γι' αυτό το σκοπό έπρεπε να καταβάλλουν προσωπικό κόπο και αγώνα, υποβαλλόμενα σε μία στοργική, σοφή και σθεναρή διαπαιδαγώγηση. Η μόνη απαραίτητη προϋπόθεση ήταν ν' αποδεχθούν εθελοντικά το διπλό βασικό νόμο της Αγάπης. Μόνο ακολουθώντας αυτή την ιερή επιταγή είναι δυνατό να συνυπάρξουν όλα τα πλάσματα ειρηνικά κι αιώνια σ' ένα ενιαίο βασίλειο ζωής, ό,τι κι όπου κι αν είναι.

Η πτώση του Εωσφόρου και η προέλευση της ύλης

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» διαβάζουμε πως «εκείνη η δημιουργική περίοδος όπου ο Θεός άρχισε να φτιάχνει από τις σκέψεις και τις ιδέες του τα πρώτα όντα και να τα καθοδηγεί πώς να γίνουν ελεύθερα, κράτησε σχεδόν ανυπολόγιστο χρονικό

διάστημα. Πάρα πολλά πράγματα έγιναν σ' αυτό το ατέλειωτο διάστημα για να διαπλασθεί η ελεύθερη θέλησή τους. Και όμως, στο τέλος αυτής της ασύλληπτα μακριάς πορείας, υπήρξαν κάμποσα πνεύματα που παρόλο που είχαν καταλάβει καλά τους δρόμους που είχε χαράξει ο Θεός για τη διάπλαση τους, δεν ήταν πρόθυμα πια να πορευθούν με τη θέληση τους σ' αυτούς τους δρόμους. Για ν' απολαύσουν πιο γρήγορα ορισμένα πλεονεκτήματα, κι ας ήταν προσωρινά, απομακρύνθηκαν από το δρόμο της Τάξης Του και πήραν το δρόμο του χαμού τους».

Ο πρώτος που πήρε αυτή την ολέθρια στροφή, ήταν ο μεγαλύτερος από τα πρωτόπλαστα πνεύματα, ο ονομαζόμενος «φορέας του φωτός» ή «Εωσφόρος». Σ' αυτό το ανώτατο αρχέγονο πνεύμα, σ' αυτό το «μεγάλο πεδίο συνάθροισης», συγκεντρωνόταν όλο το Φως της Δημιουργίας (η ζωή), που είχε πηγάσει μέχρι τότε από το Θεό. «Μέσα στον κόλπο του έκλεινε όλα τα όντα που είχαν βγει από μέσα Μου, Στην αγκαλιά του θα ωρίμαζαν ελεύθερα εντελώς, κάτω από τις σταθερές ακτίνες που η χάρη Μου τους έστελνε αδιάκοπα. Εγώ το έβλεπα και χαιρόμουν για την ελεύθερη ζωή τους, όπως κι αυτός Με έβλεπε χάρη στο Φως της Αγάπης που του είχα χαρίσει» («Θ.ΟΙΚ.» 3,27).

Πριν ευδοκιμήσει να φτάσει καν ο Εωσφόρος στην ωριμότητα, με άλλα λόγια στην «εφηβική» περίοδο αναβρασμού της μεγάλης ζωής του, τη σημαντικότερη και πιο δύσκολη περίοδο της διάπλασης του, άρχισε ν' αντιτάσσεται στη θεία Τάξη. Αντί να λατρεύει ταπεινά το Δημιουργό και προστάτη του πάνω απ' όλα και συνάμα να σέβεται όλα τ' αδέρφια του, παρασύρθηκε σ' έναν ακραίο αυτοθαυμασμό και εγωκεντρισμό. Στην πτώση του τον ακολούθησαν εκείνα τα διάδοχα πνεύματα που τον υπάκουαν τυφλά, παρασυρμένα από την τάση εγωλατρίας που είχαν μέσα τους.

Όμως ζωή δεν μπορεί να υπάρξει όταν επικρατεί ο ατομικισμός, η έλλειψη αλληλεγγύης και η εγωλατρεία. Γι' αυτό τούτη η στροφή είχε ολέθριες συνέπειες για το μεγάλο φωτεινό πνεύμα και την ακολουθία του. Απομακρυνόμενοι από το Θεό, αποκόπηκαν από μόνοι τους από τα ζωογόνα ρεύματα ενέργειας που πηγάζουν από το Θεό και τρέφουν όλα τα πλάσματα. Οι δυνάμεις τους τούς εγκατέλειψαν, η ύπαρξη τους μαράζωσε και συρρικνώθηκε. Όλη η ζωντάνια τους μεταμορφώθηκε σε μία Θανάσιμη σκλήρυνση και αποσύνθεση. Μ' αυτό τον τρόπο, από τα ανάλαφρα, διάσπαρτα αιθέρια όντα, προέκυψε η φαινομενικά άψυχη «κοσμική ύλη», οι

αρχέγονες νεφέλες ύλης, όπως όταν πέφτει η θερμοκρασία, οι υδρατμοί, που είναι άορατοι, συμπυκνώνονται και προκύπτουν ορατά στρώματα ομίχλης. Αυτή ήταν μία τρομακτική τροπή για τα απομακρυσμένα πνεύματα, μία φοβερή «θεία δίκη». Αλλά ο Ποιητής των όντων δεν απέρριψε τα πλάσματα του που τον είχαν εγκαταλείψει, γιατί η πατρική του Αγάπη λυπήθηκε τους πεσμένους αγγέλους. Από τις αμέτρητες νεφέλες ύλης που συμπυκνώνονταν όλο και περισσότερο, έφτιαξε ολόκληρη την υλική Κτίση. Με βοηθούς τα πνεύματα που του είχαν μείνει πιστά, έφτιαξε μια νέα Τάξη για να πραγματοποιήσει υψηλούς, αληθινά θεϊκούς στόχους εξέλιξης και Λύτρωσης.

Η ορατή Δημιουργία είναι μια υλοποίηση

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», τόμος Δ', λέει ο Ιησούς: «Βλέπετε πως οι άνθρωποι τώρα πια έχουν γίνει τόσο υλιστές, που ούτε σε χίλια χρόνια δεν θα μπορέσουν ν' απαλλαγθούν απ' όλη αυτή την ύλη που φόρτωσαν επάνω τους. Κι αυτό οφείλεται στην αυτολατρεία τους, στον εγωισμό, στην αλαζονεία και στη μανία για εξουσία, που 'ναι το επακόλουθο της αλαζονείας. Ίδια κι απαράλλακτα είχε γίνει κάποτε, όταν τα πνεύματα που είχαν πρωτοδημιουργηθεί, εκμεταλλεύθηκαν λανθασμένα την ελευθερία επιλογής που τους είχε δοθεί. Άφησαν να τους κυριεύσουν ο εγωκεντρισμός, η έπαρση και σε τελευταία ανάλυση η αρχομανία, με αποτέλεσμα να μετατραπούν σε ύλη.

Στη συνέχεια αποκόπηκαν από το σύνολο και διασκορπίστηκαν σε μεγάλες ομάδες που τις χώριζαν αποστάσεις ασύλληπτες για τα δικά σας δεδομένα. Η κάθε ομάδα δεν ήθελε να βλέπει, να ακούει ή να ξέρει για τις άλλες, για να μπορεί να εντυφλήσει ανενόχλητη στον εγωισμό της. Η αυτολατρεία κι ο εγωισμός τους μεγάλωναν διαρκώς, η αλαζονεία κι η αρχομανία τους το ίδιο. Τελικά, οι αμέτρητες μορφές ζωής που υπήρχαν συρρικνώθηκαν, σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας. Η βαρύτητα αυτή ήταν το φυσικό επακόλουθο που προέκυψε από την αυτολατρεία και τον εγωισμό, κι έτσι συμπυκνώθηκαν, σχηματίζοντας μια υπέρογκη μάζα: ο υλικός

πρωταρχικός κεντρικός ήλιος ενός σφαιρικού περιβλήματος ήταν έτοιμος.

Στο αχανές διάστημα υπάρχει ένα άπειρο πλήθος από τέτοια συστήματα ή σφαιρικά περιβλήματα, παντού όπου ένας πρωταρχικός κεντρικός ήλιος αποτελεί το κοινό εστιακό σημείο για αναρίθμητες κοσμικές περιοχές. Αυτοί οι πρωταρχικοί κεντρικοί ήλιοι δεν είναι άλλο από εκείνες τις συμπυκνωμένες ενώσεις αρχέγονων πνευμάτων. Απ' αυτούς προέκυψαν σιγά-σιγά όλα τα άλλα ηλιακά σύμπαντα, οι ηλιακές περιοχές, οι δευτερεύοντες κεντρικοί ήλιοι, οι πλανητικοί ήλιοι, οι πλανήτες, τα φεγγάρια και οι κομήτες.

Πώς έγιναν όμως όλ' αυτά;

Βλέπετε, για πολλά μεγάλα πνεύματα που ήταν κλεισμένα μέσα στον πρωταρχικό κεντρικό ήλιο (όλων των σφαιρικών περιβλημάτων), η πίεση από τους διπλανούς τους, τους έγινε ανυπόφορη, «Αναψαν και κόρωσαν» από την οργή τους, και για να ξεφύγουν από την πίεση, εκσφενδονίστηκαν πολύ μακριά απ' το σημείο όπου ήταν μαζεμένα σαν σ' ένα κουβάρι. Για ένα διάστημα αιωρούνταν μόνα τους, ελεύθερα, χωρίς να κάνουν κακό σε κανέναν και δίχως κανέναν περιορισμό στο χώρο. Έδειχναν μάλιστα την πρόθεση να θέλουν να υποταχθούν από μόνα τους στην πνευματική Τάξη. Επειδή όμως δεν μπορούσαν ν' απαλλαγούν από το στοιχείο της αυτολατρείας, τελικά ξανάρχισαν να συσπειρώνονται, σχηματίζοντας ένα στερεό σώμα. Έτσι δημιουργήθηκαν οι κεντρικοί ήλιοι δεύτερου βαθμού στο καθένα από τ' αμέτρητα σφαιρικά περιβλήματα.

Με το πέρασμα των καιρών, τα κορυφαία πνεύματα σ' αυτούς τους δεύτερους κεντρικούς ήλιους εξοργίστηκαν και πάλι λόγω της αυξανόμενης πίεσης. Γι' αυτό το λόγο πήραν και πάλι φωτιά κι εξακοντίστηκαν σαν ανυπολόγιστα μεγάλες μάζες μακριά από τη δεύτερη συσπείρωση τους. Στη συνέχεια έδειχναν πάλι κάθε καλή πρόθεση να υποταγούν στην πνευματική Τάξη. Επειδή όμως με το πέρασμα του χρόνου επικράτησε και πάλι η εγωπάθεια, βάρυναν και πάλι σαν ύλη και συμπυκνώθηκαν γι' άλλη μια φορά σε γιγάντια σώματα. Έτσι έγιναν οι κεντρικοί ήλιοι τρίτου βαθμού.

Σύντομα όμως επαναλήφθηκε η ίδια διαδικασία. Τ' αμέτρητα υποδεέστερα πνεύματα καταπίεζαν όλο και πιο πολύ τ' ανώτερα πνεύματα, που ήταν λιγότερα στον αριθμό. Εκείνα εξοργίστηκαν ξανά και, με τρομακτική ορμή, εκτινάχθηκαν στο

άπειρο εγκαταλείποντας σωρηδόν τη μάζα όπου ήταν στριμωγμένα. Αυτή τη φορά ήταν εντελώς αποφασισμένα να περάσουν στην καθαρά πνευματική υπόσταση. Γι' ασύλληπτα μεγάλα χρονικά διαστήματα μετεωρήθηκαν στον αχανή χώρο της δημιουργίας, σαν μάζες ατμών αιθέρα, αποκομμένα μεταξύ τους. Αυτή η ελευθερία τους άρεσε πολύ, γιατί θυμόνταν ακόμη την αφόρητη πίεση που είχαν υποστεί. Με τον καιρό όμως και με την απραξία άρχισαν να πεινούν και να ψάχνουν κάποια τροφή στο διάστημα, για να κορέσουν την πείνα τους από οπουδήποτε. Αφού έπρεπε να τη βρουν, στο τέλος τη βρήκαν. Γιατί η απληστία είναι σαν το μαγνήτη, που ελκύει με ακατανίκητη ορμή το σίδηρο και όποιο άλλο σιδηρούχο μέταλλο. Και το αποτέλεσμα ποιο ήταν; Σιγά-σιγά άρχισαν κι αυτά να συμπυκνώνονται και δεν άργησε να ξυπνήσει η αυτολατρεία τους και πάλι. Η απαρέκκλητη συνέπεια ήταν να συρρικνωθούν ξανά και να γίνουν πάλι ένα πελώριο κουβάρι. Βέβαια, ώσπου να γίνει αυτό πέρασαν αμέτρητα γήινα χρόνια.

Ωστόσο, τι σημασία έχει και η πιο μακριά περίοδος για το Θεό, που είναι αιώνιος; Ένας μάντης της προϊστορίας έλεγε πως «χίλια χρόνια είναι σαν μία ημέρα για το Θεό!» Κι εγώ σας λέω πως χιλιάδες χιλιάδων χρόνια ισοδυναμούν με μια στιγμή για το Θεό! Σ' όποιον είναι χασομέρης, οι ώρες του φαίνονται μέρες κι οι μέρες χρόνια από την πλήξη. Αντίθετα, για τον εργατικό και πολυπράγμονα άνθρωπο οι ώρες γίνονται λεπτά κι οι εβδομάδες μέρες. Ο Θεός όμως δείχνει αδιάκοπα τον ίδιο ζήλο και δραστηριότητα εδώ κι αιωνιότητες. Γι' αυτό έχει τη χαρά, ό,τι για σας φαίνεται ασύλληπτα πολύς χρόνος, γι' Αυτόν να είναι σαν στιγμές φευγαλέες.

Απ' αυτή την τελευταία συρρίκνωση προέκυψαν και προκύπτουν ακόμη σήμερα οι πλανητικοί ήλιοι, σαν αυτόν που φωτίζει τη γη σας. Αυτού του είδους οι ήλιοι είναι σαν υπόσταση πολύ πιο μαλακοί και ήπιοι απ' ό,τι οι κεντρικοί ήλιοι. Επειδή όμως αποτελούνται από μυριάδες μυριάδων εγωμανή πνεύματα, περιέχουν μία φοβερή μάζα από βαριά ύλη. Με τον καιρό όμως η πίεση που ασκούν τα πιο χοντροκομμένα πνεύματα, που έχουν μεταμορφωθεί ολοκληρωτικά σε ύλη, γίνεται

και πάλι αφόρητη για τα ανώτερα και πιο εξευγενισμένα πνεύματα αυτής της φωτεινής σφαίρας. Το αποτέλεσμα, όπως και με τους άλλους ήλιους προηγουμένως, είναι βιαιότητες κι απανωτές εκρήξεις, ώσπου τα πιο εξευγενισμένα πνεύματα παίρνουν το δρόμο της ελευθερίας. Τότε ξυπνάει μέσα τους η πραγματικά σοβαρή επιθυμία να αποδεχθούν τη θεία Τάξη και να επιστρέψουν στην πρωταρχική πνευματική υπόσταση. Πολλά από αυτά υπερνικούν την έμφυτη παρόρμηση ν' αντιτάσσονται στο Νόμο, και μετατρέπονται σε πρωτοδημιούργητους αγγέλους χωρίς να χρειάζεται να περάσουν πριν από μία ανθρώπινη ενσάρκωση.

Υπάρχουν όμως άλλες ενώσεις πνευμάτων οι οποίες εγκαταλείπουν τους πλανητικούς ήλιους επίσης με τις καλύτερες προθέσεις, ωστόσο δεν καταφέρνουν ν' απαλλαγούν εντελώς από την αυτολατρεία τους. Γίνονται και πάλι σκλάβοι της εγωιστικής παρόρμησης που έχουν βαθιά μέσα τους. Με τον καιρό γίνονται ορατή ύλη σαν ατμώδεις κομήτες με μακριά ουρά. Αυτή η ουρά μαρτυρεί την πείνα και τη βουλιμία για υλική τροφή που βασανίζει αυτά τα πνεύματα που μεταμορφώνονται σταδιακά σε στερεή ύλη. Αυτή η βουλιμία τα οδηγεί να παίρνουν από τον αιθέρα τα υλικά συστατικά που τους ταιριάζουν. Ένας τέτοιος κομήτης, που είναι μία συσσώρευση από πνεύματα που έχουν γίνει πια πέρα για πέρα ύλη, πλανιέται για πολλές χιλιετίδες στο μεγάλο αιθέριο διάστημα κι αναζητάει τροφή σαν πεινασμένος λύκος. Απορροφώντας και καταπίνοντας συνέχεια, στο τέλος ο κομήτης συμπυκνώνεται και βαραίνει. Με τον καιρό ελκύεται και πάλι από τον ήλιο απ' όπου είχε δραπετεύσει κι αναγκάζεται να μπει σε μια τακτική τροχιά γύρω του. Εφόσον υποταχθεί σ' αυτή την τάξη, γίνεται ένας πλανήτης σαν αυτήν εδώ τη γη, την Αφροδίτη ή τον Άρη, το Δία, τον Κρόνο και πολλούς άλλους παρόμοιους».

Γη και σελήνη

«Η αλήθεια είναι πως η γη πρόκειται για μια εντελώς ιδιόμορφη περίπτωση. Σαν πλανήτης βέβαια ανήκει σ' αυτόν τον πλανητικό ήλιο. Αλλά στην πραγματικότητα, δεν είναι σαν τους άλλους πλανήτες που προήλθαν απ' αυτόν. Η γη, αντίθετα, αίρει την καταγωγή της απ' τον πρωταρχικό κεντρικό ήλιο (του σφαιρικού περιβλήματος που μας περικλείει), κι είναι ασύλληπτα μεγαλύτερη στην ηλικία από τον πλανητικό ήλιο. Ωστόσο πρωτάρχισε να γίνεται ένα σώμα (δηλαδή να συμπυκνώνεται υλικά), πολύ μεταγενέστερα απ' αυτόν, όταν αυτός είχε ήδη ξεκινήσει την πρώτη του περιστροφή γύρω απ' τον κεντρικό ήλιο σαν ήδη διαμορφωμένο ουράνιο σώμα - παρόλ' αυτά, η γη πήρε τα καθαρά υλικά - σωματικά συστατικά της από αυτό τον πλανητικό ήλιο».

Με τον ίδιο τρόπο που τα άλλα ουράνια σώματα ξεπήδησαν από τους μεγαλύτερους ήλιους, προέκυψαν τελικά τα φεγγάρια απ' τους πλανήτες. Για το δικό μας φεγγάρι μαθαίνουμε: «Πριν από εκατομμύρια χρόνια, η γη ήταν πολύ πιο βαριά και τα πνεύματα μέσα της υφίσταντο τρομερή πίεση. Τότε τα πιο τραχιά πνεύματα εξαгриώθηκαν και αποσπάστηκαν με τη βία από τη γη, παρασέρνοντας μαζί τους μία μεγάλη μάζα από χονδροφτιαγμένη ύλη. Για πολλές χιλιάδες χρόνια αυτή η μάζα πλανιόταν γύρω από τη γη, διαγράφοντας μια εντελώς άτακτη τροχιά. Με εξαίρεση λίγους σβώλους, το πιο μεγάλο μέρος της σελήνης ήταν μαλακό κι αποτελούσε κατά το ήμισυ μία (πυρακτωμένη) παχύρρευστη μάζα. Επειδή όλη αυτή η μάζα περιστρεφόταν διαρκώς, τελικά πήρε τη μορφή μιας μεγάλης σφαίρας.

Μάθατε λοιπόν ως εδώ πώς προέκυψε ολόκληρη η υλική δημιουργία των κόσμων, μέχρι και για τους πλανήτες και τα φεγγάρια. Όλοι αυτοί λοιπόν έχουν παντού σχεδόν την ίδια φύση και υπηρετούν τον ίδιο σκοπό» («Μ.Ε.Ι.» 4, 107).

Τα Μυστικά των Άστρων

Τα τελευταία χρόνια οι γνώσεις γύρω από τ' άστρα, που σαν γιγάντιοι μάρτυρες της μεγαλοσύνης του Θεού φλογίζουν το στερέωμα τη νύχτα, έχουν σημειώσει μεγάλη πρόοδο. Η εικόνα που είχαν οι επιστήμονες για το σύνολο της δημιουργίας έχει διευρυνθεί σημαντικά χάρη σε νέες παρατηρήσεις και νέες μεθόδους υπολογισμών. Στ' απροσμέτρητα βάθη των ουρανών ανακαλύφθηκαν τεράστιες «συστάδες άστρων», παρόμοιες με το γαλαξιακό μας σύστημα. Προφανώς περιστρέφονται γύρω από τρομακτικά πελώριους κεντρικούς ήλιους και μας δίνουν μία ιδέα του μεγέθους και της δομής του σύμπαντος, σαν αυτή που κατέγραψε η προφητική ενόραση του Λόρμπερ πριν έναν αιώνα.

Ο αινιγματικός Ποσειδώνας

Σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα θα θέλαμε ν' αναφέρουμε εδώ την ιστορία του Ποσειδώνα, του ένατου πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος:

Για πολλούς αιώνες ο Κρόνος εθεωρείτο ο τελευταίος πλανήτης της ηλιακής μας περιοχής. Ωστόσο το 1871 ο Βίλχελμ Χέρσελ ανακάλυψε έναν άλλο πλανήτη, τον Ουρανό. Αυτός ο πλανήτης βρίσκεται τόσο μακριά από τον ήλιο, που χρειάζεται 84 χρόνια για να κάνει μία περιστροφή γύρω του. Υπολογίστηκε πως έχει τέσσερις φορές τη διάμετρο της γης- ωστόσο από τη γη φαίνεται σαν ένα μικροσκοπικό

αστεράκι έκτου βαθμού. Με τον Ουρανό νομίστηκε πως είχε βρεθεί το πιο ακραίο σημείο του ηλιακού μας συστήματος.

Ωστόσο, τον Οκτώβρη του 1842, μέσα από το βιβλίο του Λόρμπερ «Ο Φυσικός Ήλιος», αποκαλύφθηκε η ύπαρξη ενός άλλου, μακρινότερου πλανήτη με το όνομα «Μίρων», δηλαδή «Κόσμος των θαυμάτων».

Στο παραπάνω λορμπερικό έργο λέγεται κατά λέξη: «Βέβαια αρκετοί αστρονόμοι θ¹ αντιτάζουν πως αν υπήρχε κάποιος άλλος πλανήτης στην ηλιακή μας περιοχή, θα τον είχαμε ανακαλύψει προ πολλού. Εδώ ανακαλύπτουμε τους κομήτες, που είναι πολύ μικρότεροι, ακόμη κι αν είναι αόρατοι στο γυμνό μάτι. Θα σας εξηγήσω όμως ποιος είναι ο λόγος που αυτός ο πλανήτης παραμένει άγνωστος. Ο λόγος είναι ότι η κίνηση αυτού του πλανήτη είναι τόσο αργή, που τα αστρονομικά όργανα δεν την έχουν καταγράψει. Κι αυτό επειδή η απόσταση είναι μεγάλη και κυρίως επειδή ως τώρα η παρατήρηση ήταν περιορισμένης διάρκειας. Έτσι εξακολουθούν να τον θεωρούν σαν έναν εντελώς ασήμαντο απλανή αστέρα κι όχι σαν πλανήτη».

Τρία χρόνια αργότερα, ο νεαρός Γάλλος μαθηματικός Λεβεριέ, με βάση ορισμένες παρεκκλίσεις στην πορεία του Ουρανού, υπολόγισε πως θα πρέπει να υπάρχει ένας άλλος άγνωστος πλανήτης με συγκεκριμένο μέγεθος, βάρος κι απόσταση από τον ήλιο. Τον υπολογισμό του τον ανέφερε στον αστρονόμο Γκάλλε, στο Βερολίνο, ο οποίος πραγματικά το 1846 ανακάλυψε με ένα ιδιαίτερα ισχυρό τηλεσκόπιο τον πλανήτη, ο οποίος κατόπιν βαφτίστηκε Ποσειδώνας. Αυτό είναι ένα από τα πολλά παραδείγματα που η θεϊκή αποκάλυψη επαληθεύτηκε από την επιστήμη.

Το τέλος ενός πλανήτη

Οι αποστάσεις των πλανητικών τροχιών από τον ήλιο βρίσκονται σε μία σταθερή σχέση μεταξύ τους, η οποία μπορεί να υπολογισθεί μαθηματικά και ονομάζεται σειρά Τίτιους- Μπόντε. Ανάμεσα στην τροχιά του Άρη και του Δία, αυτή η σειρά παρουσιάζει ένα εμφανές κενό, όπου, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Κέπλερ, θα πρέπει οπωσδήποτε να υπήρχε ένας άλλος πλανήτης. Στη θέση του, το 19ο αιώνα, οι αστρονόμοι, με τα ενισχυμένα τους τηλεσκόπια, βρήκαν πάνω στην τροχιά αυτού του πλανήτη-αίνιγμα, μία πληθώρα από μικρότερα άστρα και θραύσματα άστρων, τους λεγόμενους αστεροειδείς. Αυτοί περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο σαν θλιβεροί μάρτυρες και υπολείμματα μιας τρομακτικής καταστροφής, όπως υποθέτουν πολλοί αστρονόμοι. Στο μεγάλο Ευαγγέλιο του Λόρμπερ, μας δίνεται μία ερμηνεία του φαινομένου των αστεροειδών, η οποία συμπίπτει στην πραγματικότητα με τις υποθέσεις των αστρονόμων.

Στην αρχή της έκτης περιόδου εξέλιξης της Γης, διαβάζουμε στο «Μ.Ε.Ι.», 8, 76, ο πλανήτης που περιστρεφόταν στη θέση των αστεροειδών εξερράγη και σκορπίστηκε σε πολλά κομμάτια. «Δεν χωράει αμφιβολία πως αυτή η καταστροφή ήταν κάτι το φρικτό για εκείνους τους ανθρώπους. Ωστόσο, η ευθύνη ήταν όλη δική τους. Επανελημμένα και με επιμονή είχαν δασκαλευθεί, είχαν νουθετηθεί και είχαν προειδοποιηθεί. Τους είχε δειχθεί ολοφάνερα τι τους περίμενε αν συνέχιζαν να κάνουν του κεφαλιού τους. Έκαναν όμως τους πολύξερους και τους έξυπνους- όσο για τις προειδοποιήσεις, τις έπαιρναν για φαντασιοπληξίες και παραμύθια. Διατείνονταν πως οι προφήτες προανάγγελλαν αυτά τα πράγματα και τρόμαζαν το εύπιστο πλήθος, για να εξασφαλίσουν το ψωμί τους και ν' ακουστεί το όνομα τους. Οι άρχοντες τους μάλιστα δεν άφησαν σε χλωρό κλαρί τις Κασσάνδρες και τους καταδίωκαν παντού με φωτιά και τσεκούρι. Εκείνοι οι άνθρωποι λοιπόν ήταν ιδιαίτερα εφευρετικοί στα γήινα πράγματα και είχαν εφεύρει μία εκρηκτική ύλη χιλιάδες χρόνια πριν να υπάρξει αυτή η Γη. Αν έβαζε κανείς δέκα χιλιάδες κιλά απ' αυτή την ύλη σε βάθος περίπου δύο χιλιομέτρων στο όρος Λίβανος και τους έβαζε φωτιά, θα τίνανε ολόκληρο το βουνό στον αέρα. Τα ίδια έκαναν οι Χανωχίτες τον καιρό του Νώε με μερικά από τα βουνά τους. Έτσι άνοιξαν τους κρουνοί στα υπόγεια νερά της γης και χάθηκαν όλοι μέσα στον κατακλυσμό που ανέβηκε να τους πνίξει.

Οι άνθρωποι εκείνου του κατεστραμμένου πλανήτη έκαναν τα ίδια και χειρότερα με τις υποχθόνιες εφευρέσεις τους, που τους τις είχαν διδάξει οι διάβολοι,

προς το τέλος δε δεν είχαν πια καμιά αυτοσυγκράτηση. Στους πολέμους που διεξήγαγαν, η μία πλευρά ναρκοθετούσε σε βάθος τα εδάφη της άλλης προς όλες τις κατευθύνσεις. Γέμιζαν στη συνέχεια τις νάρκες μ' αυτή τη διαβολική ύλη, τις πυροδοτούσαν μ' ένα ειδικό σύστημα και κατέστρεφαν όλη τη χώρα. Επιπλέον, αυτοί οι άνθρωποι, που είχαν γίνει εντελώς άθρησκοι, νόμιζαν πως μπορούσαν να τα βάλουν και με το Θεό. Μέσα στην τυφλότητα τους επιχείρησαν να Τον γκρεμίσουν βίαια από το θρόνο της Παντοδυναμίας Του. Κάποιοι αναίσχυντοι υλιστές επιστήμονες τους είπαν πως ο Θεός κατοικεί στο κέντρο της γης τους και πως έπρεπε να βάλουν νάρκες ως εκεί, για να Τον πιάσουν αιχμάλωτο. Έσκαψαν λοιπόν αβυσσαλέες τρύπες μέσα στη γη και εξολοθρεύτηκαν πολλοί σ' αυτή την επιχείρηση.

Συνέχισαν ωστόσο αυτά τα καταστροφικά πειράματα περαιτέρω, μέχρι που έφθασαν σ' ένα υπερβολικό βάθος. Τότε οι υπόγειες στοές, οι οποίες απλώνονταν σ' απέραντα βάθη γεμάτες πρωτογενή πύρινη μάζα, πήραν αμέσως φωτιά. Η τρομακτική υπόγεια έκρηξη συντάραξε συθέμελα όλο τον πλανήτη και τον έκανε να σκάσει σε χίλια κομμάτια. Έτσι βρήκαν το τέλος αυτοί οι φοβεροί άνθρωποι και μαζί μ' αυτούς και η γη τους. Μόνο τα τέσσερα φεγγάρια της απόμειναν. Επειδή όμως έχασαν το σημείο αναφοράς τους, το κέντρο γύρω απ' το οποίο περιστρέφονταν, περιέπεσαν σε μεγάλη αταξία κι άρχισαν ν' απομακρύνονται το ένα από το άλλο. Γιατί βέβαια με την έκρηξη του κεντρικού πλανήτη, μετακινήθηκαν αισθητά από τη θέση τους. Τα συντρίμια του πλανήτη σκορπίστηκαν στην αχανή περιοχή που εκτείνεται ανάμεσα στην τροχιά του Άρη και του Δία. Μια πληθώρα από μικρότερα θραύσματα απομακρύνθηκαν απ' αυτή την περιοχή, κι άλλα έπεσαν στο Δία, άλλα στον Άρη, μερικά μάλιστα σ' αυτή τη Γη, στην Αφροδίτη, στον Ερμή και ακόμη και στον ήλιο. Οι εκτεταμένες θάλασσες αυτού του πλανήτη, μαζί με τους υδρόβιους κατοίκους τους, χωρίστηκαν μετά την έκρηξη σε μικρές και μεγάλες μάζες που *απαρτίζονται* από σταγόνες.

Μερικές απ' αυτές τις μάζες έχουν αρκετά χιλιόμετρα διάμετρο, επίσης περικλείουν μέσα τους γήινο χρώμα, κατοικούνται δε ακόμη από ορισμένα ζώα. Στα τέσσερα φεγγάρια ζουν ακόμη τα ίδια πλάσματα όπως πριν, σε μία κατάσταση μαρασμού. Το ίδιο και σε αρκετά από τα μεγαλύτερα κομμάτια του πλανήτη, αλλά σε μία ακόμη πιο οικτρή κατάσταση. Στα μικρότερα συντρίμια όμως δεν υπάρχει πια οργανική ζωή, εκτός απ' αυτή της φθοράς από τον καιρό και της αργής αποσύνθεσης».

Οι κύριοι κεντρικοί ήλιοι

Σε κανέναν άλλο τομέα δεν ψηλαφίζει τόσο στο σκοτάδι η επιστήμη σήμερα, όσο σχετικά με το ερώτημα του τι είναι πραγματικά οι ήλιοι. Ως τώρα επικρατούσε η γενική άποψη πως οι ήλιοι είναι πυρακτωμένες σφαίρες και ως εκ τούτου εντελώς ακατοίκητοι και στερούμενοι από κάθε μορφή οργανικής ζωής. Κανείς δεν σκέφτηκε πως με αυτή την άποψη υποβίβαζε και απογύμωνε αυτά τα κορυφαία ουράνια σώματα από τη σημασία που έχουν σαν φορείς ζωής.

Χάρη στο Λόρμπερ, έχουμε τώρα μία καθαρή εικόνα της φυσικής και πνευματικής σύστασης των ήλιων. Η άποψη ότι πρόκειται για πυρακτωμένες σφαίρες που αποτελούνται από μία αερίομορφη «φωτεινή ύλη», επαληθεύεται μόνο όσον αφορά τις δυο μεγαλύτερες κατηγορίες ήλιων, τον ήλιο του σύμπαντος των συμπάντων και τον ακόμα πιο τεράστιο πρωταρχικό κεντρικό ήλιο του σφαιρικού περιβλήματος.

Ο Ρόμπερτ Μπλουμ, αφού είδε το Μεγάλο Άνθρωπο της Δημιουργίας (βλ. κεφ. α' «Η υλική δομή της δημιουργίας»), είχε τη δυνατότητα να ρίξει μια ματιά σ' έναν «τρομακτικά μεγάλο» κυριο-πρωταρχικό κεντρικό ήλιο. Η διάμετρος ενός τέτοιου ήλιου είναι 10^{48} γερμανικά μίλια. Στερεές υλικές μορφές δεν υπάρχουν εδώ. Ο Μπλουμ έχει μείνει εκστατικός και συνεπαρμένος από το πύρινο φως που έρχεται κατά κύματα πάνω του και που μόνο η παρουσία του Κυρίου το κάνει υποφερτό. «Όπου και να κοιτάζω δεν βλέπω πουθενά γη. Το ένα φωτεινό κύμα διαδέχεται το άλλο! Τώρα όμως αρχίζω να διακρίνω ένα πλήθος ανθρώπινα όντα. Θα πρέπει να είναι εντελώς πυρακτωμένα. Αλλά δεν βλέπω τίποτα που να μοιάζει με κτίριο. Αυτά τα γιγάντια πλάσματα πηγαиноέρχονται βιαστικά μέσα στις πύρινες φλόγες και

φαίνονται πραγματικά χαρούμενα, παρόλο το καυτό περιβάλλον τους. Πότε-πότε, μερικά ανεβαίνουν ψηλά, πάνω απ' τη φωτεινή θάλασσα, και εκσφενδονίζουν πυρακτωμένες μπάλες στο άπειρο... Άλλοι πάλι απ' αυτούς τους πύρινους γίγαντες στήνουν όρθιο ένα είδος τρομακτικά μεγάλου και πλατύ σωλήνα στο εσωτερικό του ήλιου. Τι θα γίνει άραγε τώρα; Αρκετές εκατοντάδες στέκονται σε αραιά διαστήματα γύρω απ' το σωλήνα. Και τώρα βλέπω πως οι γίγαντες ανοίγουν το στόμα, κι από το στόμα τους βγαίνουν διάφορα φωτεινά σχήματα! Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;»

Απαντάει ο Χριστός: «Αυτή είναι η γλώσσα τους. Συνεννοούνται τώρα μεταξύ τους και λένε πως σύντομα θα γεννηθεί ένας μεγάλος ήλιος, δηλαδή ένας κεντρικός ήλιος ο οποίος κρύβει μέσα του ολόκληρα ηλιακά σύμπαντα. Πρόσεξε τώρα!»

Πραγματικά, αμέσως μετά ο Μπλουμ βλέπει μία τεράστια φωτεινή μπάλα ν' ανεβαίνει στο σωλήνα και να εξακοντίζεται με φοβερή ταχύτητα.

Στην αμέσως κατώτερη κατηγορία ήλιων, σ' έναν κεντρικό ήλιο του σύμπαντος των συμπάντων, των οποίων η διάμετρος είναι ένα εξάκις, καμιά φορά κι ένα επτάκις εκατομμύρια μίλια, ο Μπλουμ διακρίνει σαφέστερες και στερεότερες μορφές ζωής. Ο Χριστός τον διδάσκει πως «αυτού του είδους οι ήλιοι έχουν επίσης ένα εντελώς δικό τους πύρινο φως. Η επιφάνεια τους, που είναι ασύλληπτων διαστάσεων για σας, είναι ακατάλληλη για να ζήσουν εκεί υλικά όντα. Αντί γι' αυτό, σ' αυτή την αχανή πύρινη θάλασσα κατοικούν, καλοβολεμένα κι ευτυχημένα, ένα πλήθος από πύρινα πνεύματα. Εκεί έχουν το σπίτι τους και τις περιοχές που εξουσιάζουν. Σωματικοί άνθρωποι (δηλαδή άνθρωποι με υλικό σώμα), υπάρχουν κι εδώ- όμως δεν κατοικούν στην εξωτερική επιφάνεια, παρά μόνο σε μία πιο εσωτερική σφαίρα. Γιατί και τούτος εδώ αποτελείται από περισσότερους ήλιους -όπως όλοι οι ήλιοι εξάλλου- οι οποίοι περικλείονται μέσα στον εξωτερικό ήλιο, περίπου όπως ο πλανήτης Κρόνος μέσα στα δαχτυλίδια του» («Ρόμπερτ Μπλουμ», τόμος Β', κεφ. 298).

Προχωρώντας μ' αυτό τον τρόπο στους κατώτερους ήλιους τρίτου, τέταρτου και πέμπτου βαθμού (τους ήλιους ενός σύμπαντος, μιας περιοχής, και τους πλανητικούς ήλιους), οι μορφές ζωής γίνονται όλο και πιο στερεές και υλικές. Στο βιβλίο του Λόρμπερ «Ο Φυσικός Ήλιος», έχουμε μία λεπτομερή περιγραφή του δικού μας πλανητικού ήλιου, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι μάλλον στερεή γη παρά ένας ήλιος από πύρινο φως.

Ο ήλιος μας

Αυτό το βιβλίο μας εξηγεί πως ο ήλιος που φωτίζει τη γη μας είναι στην πραγματικότητα «έναν τέλειον πλανήτη». «Όντας από φυσική και πνευματική άποψη άστρο, που γέννησε όλα τ' άλλα, αποτελεί στην εντέλεια μία αντιπροσωπευτική σύνθεση των "παιδιών" του που το περιτριγυρίζουν. Με άλλα λόγια, σ' αυτό το άστρο αντιπροσωπεύονται φυσικά και πνευματικά όλες οι μορφές ζωής που συναντιώνται στις θυγατρικές γήινες σφαίρες, σε φεγγάρια και κομήτες. Μόνο που εδώ, ως προς την εξωτερική εμφάνιση και τις ιδιότητες, βρίσκονται πια σε τελειωμένη πρότυπη κατάσταση.

Αυτός ο ήλιος σαν πλανητικό σώμα αποτελείται από επτά άλλους ήλιους, ο πιο μικρός μέσα στον πιο μεγάλο, όπως μια κούφια σφαίρα μπαίνει μέσα στην άλλη. Μόνο η τελευταία εσωτερική σφαίρα, που είναι η καρδιά του ηλιακού πλανήτη, είναι συμπαγής σαν σώμα».

Οι επτά σφαίρες χωρίζονται μεταξύ τους από μεσοδιαστήματα ατμόσφαιρας. Άνθρωποι με μαλακό, υλικό σώμα, κατοικούν μόνο στην επιφάνεια της εξωτερικής σφαίρας, την οποία βουνά και θάλασσες χωρίζουν σε επτά διπλές ζώνες. Η πιο πλατιά ζώνη, στο μέσο, αποτελεί τον κυρίως ηλιακό κόσμο και παρουσιάζει τις πιο τέλειες μορφές ζωής. Οι επόμενες ζώνες (ή οι ανά δύο, πάνω και κάτω από τη μεσαία ζώνη), αντιστοιχούν σε έναν πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος. Εμφανίζουν δε τις μορφές ζωής που υπάρχουν στον κάθε πλανήτη σε τέλεια πια κατάσταση.

Αντίθετα, οι έξι εσωτερικοί ήλιοι δεν κατοικούνται από υλικούς ανθρώπους αλλά από «βασικά ηλιακά πνεύματα». Ο σκοπός τους είναι να ανέβουν από τον κατώτατο ήλιο μέχρι την εξωτερική ηλιακή σφαίρα, ακολουθώντας μία βαθμιδωτή πνευματική εξέλιξη. Όταν φθάσουν στον εξωτερικό ήλιο, παίρνουν τελικά υλική

σωματική υπόσταση. Συχνά όμως επαναστατούν ενάντια στην τάξη και επιχειρούν ν' ανέβουν με τη βία ή να δραπετεύσουν μαζικά. Στις «ηλιακές κηλίδες» βλέπουμε το φυσικό αντίκτυπο από τέτοιες βίαιες εκρήξεις των εξεγερμένων πνευμάτων. Αφού αιωρηθούν ελεύθερα για ένα μικρό διάστημα, ένα μέρος τους τουλάχιστον απορροφάται πάλι από τη δύναμη έλξης του ήλιου και οδηγείται πάλι στην κεντρική σφαίρα, την καρδιά του ήλιου.

Κομήτες, πλανήτες και σελήνες

Ός εδώ μάθαμε για τη σύσταση των ήλιων και είδαμε πως οι μορφές ζωής, από τον κύριο πρωταρχικό κεντρικό ήλιο μέχρι τους πλανητικούς ήλιους, γίνονται σταδιακά πιο συγκεκριμένες, στερεώτερες και πιο υλικές. Έτσι μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα τη σύσταση που έχουν οι διάφοροι πλανήτες, φεγγάρια και κομήτες που «γεννήθηκαν» από τους πλανητικούς ήλιους.

Όπως είδαμε πριν, οι κομήτες είναι πλανήτες που βρίσκονται στη φάση του σχηματισμού τους, της συμπύκνωσης δηλαδή και της υλοποίησης. Στην αρχή διαγράφουν άστατες τροχιές γύρω από τους ήλιους, οι οποίες με τον καιρό γίνονται μικρότερες και πιο τακτικές. Μέσα στους κομήτες, όπως και στους πλανήτες, είναι συγκεντρωμένα τα πιο «πεισματάρικα» κι ατίθασα πνεύματα τα οποία δραπέτευσαν επανειλημμένα από τους μεγαλύτερους ήλιους. Στους κομήτες και στους πλανήτες δηλαδή, οι ζωτικές δυνάμεις είναι καταδικασμένες να έχουν μια πιο συμπαγή και πιο υλική υπόσταση, με ακραία περίπτωση το μέταλλο και την πέτρα. Φυσιολογικά όμως η ύλη είναι ακόμη σκληρότερη στα φεγγάρια, γιατί τα πιο σκληροτράχηλα πνεύματα, που δραπέτευσαν από τους πλανήτες, κατέφυγαν τελικά σ' αυτά.

Όλη η διαβάθμιση των ουράνιων σωμάτων, από τους κύριους πρωταρχικούς κεντρικούς ήλιους μέχρι τα φεγγάρια, μαρτυρεί τη θεϊκή Σοφία. Όπως είδαμε, χρησιμοποιεί τη φυγή των πνευμάτων από το ένα αστρικό σώμα στο άλλο και, ανάλογα με το βαθμό της «ασχυρογνωμοσύνης» τους, τα βάζει σε μια τάξη και τους δίνει μια συγκεκριμένη, ευφυή προοπτική ανόδου.

Το φως του ήλιου, η γένεση και η υφή του

Σύμφωνα με τον Λόρμπερ, μόνο οι δυο μεγαλύτερες κατηγορίες κεντρικών ήλιων, οι ήλιοι του σύμπαντος των συμπάντων και οι κυρίως κεντρικοί ήλιοι, διαθέτουν δικό τους φως. Από πού προέρχεται λοιπόν η ισχυρότατη φωτεινή και θερμική ακτινοβολία των άλλων ήλιων, και κυρίως του δικού μας πλανητικού ήλιου;

Το ηλιακό φως, όπως γενικά το όλο φαινόμενο του φωτός και της φωτεινότητας, παραμένει ένα βαθύ μυστήριο για τη σημερινή επιστήμη. Όπως είναι γνωστό, ο υλιστικός 19ος αιώνας ερμήνευσε το φως σαν μία απλή κίνηση κυμάτων μέσα στον αιθέρα (θεωρία του Μάξγουελ), χωρίς όμως να μπορεί να αποσαφηνίσει τι είναι στην πραγματικότητα ο αιθέρας και αν υπάρχει καν. Ωστόσο, ένας μεταγενέστερος ερευνητής, ο νομπελίστας Μαξ Πλανκ, απέδειξε με αδιαφιλονίκητες παρατηρήσεις και υπολογισμούς, πως αυτή η υλιστική θεωρία δεν ευσταθεί. Διαπίστωσε πως το φως προέρχεται από τους ήλιους ή άλλες πηγές φωτός και πολλαπλασιάζεται υπό μορφή «κβάντων», δηλαδή σε μικρές ποσότητες ενεργείας ή ενεργειακούς σπινθήρες. Ο θεμελιωτής της θεωρίας της σχετικότητας, Άλμπερτ Αϊνστάιν, επαλήθευσε και συμπλήρωσε αυτή την επονομαζόμενη «κβαντική θεωρία» του Πλανκ. Είναι αξιοσημείωτο λοιπόν ότι και σύμφωνα με τον Λόρμπερ το φως μεταδίδεται από τους ήλιους σε κβάντα (ο Λόρμπερ τα ονομάζει «άτομα φωτός»). Πώς γίνεται αυτό;

Ακούσαμε πιο πάνω πως συχνά τα «βασικά ηλιακά πνεύματα» που βρίσκονται μέσα στις εσωτερικές ηλιακές σφαίρες ανεβαίνουν παράνομα ως την εξωτερική επιφάνεια του ήλιου. Πολλές φορές μάλιστα δραπετεύουν μαζικά. Ένα τμήμα τους, αυτά προφανώς που έχουν πιο αδύναμη θέληση, μετά από λίγο υποκύπτουν και πάλι στις ελκτικές δυνάμεις του ήλιου. Έχουν χάσει τη θερμότητα τους και, ταπεινωμένα, οδηγούνται ξανά πίσω στην καρδιά του ήλιου.

Τι συμβαίνει όμως με τους υπόλοιπους «δραπέτες» που προφανώς έχουν ισχυρότερη θέληση; Τα πιο αυτοδύναμα και αχαλιναγώγητα απ' αυτά τα πνεύματα, εκσφενδονίζονται σαν ένα τεράστιο κουβάρι, όσο γίνεται πιο μακριά από τον ήλιο. Η μία περίπτωση είναι να περάσουν σε μία καθαρά πνευματική υπόσταση. Αλλιώς απ' αυτά τα «αποκλήματα του ήλιου» προκύπτουν νέοι κομήτες, απ' όπου με τον καιρό

σχηματίζονται νέα ουράνια σώματα (βλ. κεφ. 8).

Αντίθετα, τα κάπως πιο ήπια και ενδοτικά από τα πνεύματα που έχουν ξεφύγει, διαλύονται στα συστατικά τους μέρη. Ο λόγος είναι ότι στην ηλιακή επιφάνεια, χάρη στην ταχύτατη αξονική περιστροφή των ήλιων, έρχονται σ' επαφή και τριβή με τα αγνά πνεύματα του αιθέρα. Τούτα εδώ είναι φορτισμένα με θεϊκή ενέργεια και περιβάλλουν τον ήλιο από παντού. (Είναι, με άλλα λόγια, θείο Πνεύμα που γεμίζει το άπειρο, ή ο «εξωτερικός ζωτικός αιθέρας» του Θεού κατά τον Λόρμπερ). Οι σπίθες ζωής από τα ηλιακά πνεύματα, (οι οποίες προέρχονται από την ψυχή του Σατανά και «πεινούν» για Ζωή), ενώνονται με ασυγκράτητη ορμή με τους σπινθήρες του αγνού αιθέρα. Οι τελευταίοι, επειδή προέρχονται απευθείας από το Θεό, είναι γεμάτοι ζωτική ενέργεια. Και έτσι, από τους «πεινασμένους» σπινθήρες της ηλιακής ύλης και τους Θεϊκούς αιθέριους που είναι φορτισμένοι μ' ενέργεια, προκύπτουν τα πρώτα, απειροελάχιστα φωτεινά «όντα», τα λεγόμενα άτομα φωτός. Σ' αυτά τα άτομα φωτός, οι μεν σπινθήρες αιθέρα, που είναι φορτισμένοι μ' ενέργεια, σχηματίζουν το θετικό πυρήνα, που είναι σαν ένας μικρός ήλιος. Αντίθετα, αρκετοί μαζί σπινθήρες ηλιακής ύλης που διψούν για ζωή, σχηματίζουν το αρνητικό εξωτερικό περίβλημα και παίζουν ένα ρόλο ανάλογο των πλανητών.

Έτσι λοιπόν τα φωτεινά άτομα που κατακλύζουν την ηλιακή ατμόσφαιρα φορτίζονται μ' ενέργεια Ζωής κι Αγάπης από το Θεό. Αφού φορτισθούν μ' αυτό τον τρόπο, εκσφενδονίζονται με φανταστική ταχύτητα στο άπειρο, υπακούοντας στο γνωστό πνευματικό και φυσικό νόμο της απόθησης. Και έτσι γεννιέται η φωτεινή, θερμική και ζωτική ακτινοβολία του ήλιου! Ας σημειωθεί ότι αυτή η ακτινοβολία είναι κατά πολύ ισχυρότερη στους κύριους κεντρικούς ήλιους που περιγράψαμε παραπάνω. Σε μικρότερο βαθμό παρουσιάζεται όμως και στους υπόλοιπους ήλιους. Σ' αυτή την περίπτωση η ακτινοβολία τους ενισχύεται από τον αντικατοπτρισμό των ηλιακών ακτινών που προέρχονται από τους κύριους και τους γειτονικούς ήλιους πάνω στην ατμόσφαιρα.

Ο ήλιος είναι ένα δυναμό!

Γύρω απ' αυτά τα μυστικά του σύμπαντος οι μαθητές του Ιησού μαθαίνουν τα παρακάτω («Μ.Ε.Ι.» 3, 174):

«Ο ήλιος είναι κατοικήσιμος, και μάλιστα πυκνοκατοικημένος, ακριβώς όπως η Γη μας, μόνο που είναι ένα εκατομμύριο φορές μεγαλύτερος από τη Γη. Η αιτία όμως του φωτός δεν βρίσκεται στην κατοικημένη ηλιόσφαιρα αλλά στον αέρα που την περιβάλλει. Αυτός εδώ, με την εντελώς λεία επιφάνεια του, τρίβεται συνεχώς με τον αιθέρα που τον περιτριγυρίζει. Έτσι παράγεται διαρκώς μια ανυπολόγιστη ποσότητα από ισχυρότατο φως αστραπής (δυναμικό ηλεκτρισμό τριβής). Κατά δεύτερο λόγο, συλλαμβάνει το φως από αμέτρητους άλλους ήλιους στον τεράστιο καμπύλο καθρέφτη του και το εκπέμπει και πάλι προς όλες τις κατευθύνσεις. Απ' αυτήν τη φωτοβολία του ήλιου μας φωτίζεται και θερμαίνεται τόσο τούτη η γη, όσο κι άλλοι πολλοί πλανήτες.

Η θερμότητα ωστόσο δεν φθάνει μαζί με το φως στη γη, αλλά παράγεται εδώ επιτόπου. Όταν πέσει πάνω τους φως, τα φυσικά πνεύματα που ζουν στον αέρα, στο νερό και στη γη, αντιδρούν με μία ξέφρενη και έντονη δραστηριότητα. Ακριβώς αυτή η δραστηριότητα είναι που προκαλεί αυτό που εμείς αισθανόμαστε σαν θερμότητα.

Όσο αυξάνεται η δραστηριότητα αυτών των πνευμάτων, αυξάνεται και η θερμοκρασία. Και όπως το φως μπορεί ν αυξάνεται απεριόριστα, έτσι μπορεί ν ανεβαίνει και η θερμοκρασία μαζί με το φως.

Τότε όμως θ' αναρωτηθεί κανείς: ποιος μπορεί ν' αντέξει μέσα στον ίδιο τον ήλιο; Αφού το φως εκεί είναι πιο ισχυρό από οπουδήποτε αλλού, κι η ζέστη αναγκαστικά δεν θα πηγαίνει πίσω! Μόνο που δεν είναι έτσι. Προς το εσωτερικό του ήλιου μόλις που διαπερνά το ένα εκατομμυριοστό από τη συνολική φωτεινή δύναμη του ήλιου. Γι' αυτό πάνω στον ήλιο δεν είναι πολύ πιο ζεστά και πιο φωτεινά απ' ό,τι εδώ στη γη μας και τα πλάσματα του Θεού επιβιώνουν εξίσου καλά εκεί όπως εδώ. Μόνο που εκεί δεν υπάρχει νύχτα, γιατί πάνω στον ήλιο τα πάντα κολυμπούν αδιάκοπα μέσα στο ολοδικό τους, άσβεστο φως».

Πύρινα ρεύματα ζωής μέσα στο άπειρο

«Όλοι οι ήλιοι, αρχίζοντας από το δικό μας ως τους πρωταρχικούς κεντρικούς

ήλιους σε μεγαλύτερο βαθμό, χρωστούν στην αξονική περιστροφή το ηλεκτρικό, πύρινο φως τους, το οποίο στη συνέχεια ενισχύεται χάρη στον αντικατοπτρισμό. Για τον ίδιο σκοπό, το κάθε σφαιρικό περίβλημα περιστρέφεται επίσης γύρω από τον άξονα του, ώστε ο εξωτερικός υμένας του να τρίβεται διαρκώς με τον αιθέρα που το περιβάλλει από παντού και να παράγει μ' αυτό τον τρόπο μία επαρκή ποσότητα ηλεκτρικής φωτιάς σαν της αστραπής. Αυτός ο ηλεκτρισμός αποτελεί την κυρίως θρεπτική ουσία για όλα αυτά τα ουράνια σώματα που βρίσκονται μέσα σ' ένα τέτοιο περίβλημα. Διότι η τρομακτική ποσότητα αυτής της ουσίας που παράγεται από την τριβή με τον εξωτερικό αιθέρα, γεμίζει όλο τον αιθέρα που περιέχεται και μέσα στο σφαιρικό περίβλημα. Επιπλέον, με την κίνηση των αμέτρητων ουράνιων σωμάτων μέσα σε μία σφαιρική «κάψα», αυτή η ουσία τρίβεται με την ατμόσφαιρα που τα περιβάλλει και διεγείρεται εκ νέου. Αρχικά διαχέεται έτσι σε μεγάλες ποσότητες μέσα στις ατμόσφαιρες των ουράνιων σωμάτων. Στη συνέχεια, μέσα από τις ατμόσφαιρες περνάει στα ίδια τα ουράνια σώματα. Όσο μεγαλύτερο είναι ένα ουράνιο σώμα -π.χ. ενός ήλιου ή ακόμη καλύτερα ενός κεντρικού ήλιου- και όσο μεγαλύτερη είναι η ταχύτητα του, τόσο περισσότερη φωτεινή Θρεπτική ουσία παράγει. Οι ήλιοι μάλιστα προσφέρουν το περίσσευμα τους στους πλανήτες.

Ακόμη πιο αποδοτική στην παραγωγή αυτής της ουσίας, είναι η περιστροφή του μεγάλου Ανθρώπου της Δημιουργίας μέσα στο αιθέριο άπειρο. Η ταχύτητα με την οποία διαγράφει τους ασύλληπτους κύκλους του είναι τόσο φανταστική, που μέσα σε μία στιγμή καλύπτει την απόσταση χιλίων σφαιρικών περιβλημάτων. Κι ωστόσο, χρειάζεται εκατό εκατομμύρια ηλιακά έτη για να επιστρέψει στο σημείο εκκίνησης. Απ' αυτό μπορείτε να σχηματίσετε μια ιδέα του πόσο μεγάλος είναι ο κύκλος τον οποίο επαναλαμβάνει αδιάκοπα. Εννοείται επίσης πως μ' αυτή την κίνηση όλα τα νεύρα και οι ίνες τους παίρνουν ανελλιπώς όση τροφή χρειάζονται. Σίγουρα από εδώ και εμπρός θα μπορείτε να διαμορφώσετε μια πιο σαφή ιδέα για τη Δύναμη, τη Σοφία και την Τάξη του Θεού».

Η πνευματική ερμηνεία του φαινομένου του φωτός

Τα άτομα φωτός λοιπόν, που σχηματίζονται από ηλιακή ύλη και αιθέρα στην επιφάνεια των ήλιων και των ηλιακών συστημάτων, αποτελούν την κοσμική θρεπτική ουσία. Φορτισμένα με ενέργεια Ζωής από το Θεό (την πνευματική Φωτιά), ωθούνται από την ισχυρότατη θέληση τους στα ταξίδια τους στο αχανές διάστημα των ηλιακών περιοχών. Πολλά απ' αυτά, όταν φθάσουν στην ατμόσφαιρα των πλανητών, ενώνονται μεταξύ τους και σχηματίζουν τις κατά τι μεγαλύτερες «μονάδες φωτός». Κι αυτές οι μονάδες, που ξεχειλίζουν από θεϊκή ζωτική ενέργεια, τροφοδοτούν με φως και ζωή το καθετί που ζει στους πλανήτες, στους κομήτες και στα φεγγάρια.

Όταν πέσουν πάνω στις διάφορες μορφές ζωής που ζουν σ' αυτά τα ουράνια σώματα, τους παραχωρούν σιγά-σιγά το φορτίο τους, τη φόρτιση δηλαδή από θετική, «θεϊκή ενέργεια», ανάλογα με τις ανάγκες τους. Μ' αυτό τον τρόπο τις βοηθούν να ωριμάσουν και να αναπτυχθούν. Όταν ολοκληρώσουν την αποστολή τους, ο αρνητικός τους πόλος, δηλαδή οι άδειοι φλοιοί, επιστρέφουν στους ήλιους απ' όπου προήλθαν (βλ. σχετικά στο βιβλίο του Λόρμπερ για τη «Μύγα», κεφ. 11).

Πώς όμως τα μάτια μας αντιλαμβάνονται το φως και τα χρώματα; Και αυτό το θαύμα της φύσης μας εξηγείται απλά από τη σκοπιά της πνευματικής κοσμοθεωρίας: Στα «Μυστικά της Φύσης», «Η Μύγα»), διαβάζουμε: «Έχετε προσέξει τι παρατηρείται σ' έναν άνθρωπο που η καρδιά του είναι γεμάτη αλαζονεία, όταν δεχθεί από κάπου ένα σκληρό, ταπεινωτικό χτύπημα; Δεν γίνεται αμέσως πυρ και μανία; Και μάλιστα τον πιάνει τέτοια ταραχή, που το κορμί του τρέμει απ' την οργή, τα μάτια του πετούν φωτιές κι οι τρίχες του στέκονται όρθιες! Αν βρίσκεται δε σ' ένα περιβάλλον όπου είναι κι άλλοι ομοϊδεάτες του, το αναμενόμενο είναι πως θα εξοργισθούν κι εκείνοι μαζί μ' αυτόν, ανάλογα με το βαθμό της φιλίας τους». Όπως όμως η αλαζονεία και η οργή είναι μεταδοτική, το ίδιο μεταδίδονται επίσης η γνήσια αγάπη ή η χαρά, διεγείροντας αισθητά τους ανθρώπους. «Αν λοιπόν παρατηρήσουμε αυτό το φαινόμενο κάπως βαθύτερα», διαβάζουμε παρακάτω, "έχουμε αμέσως την εξήγηση για το φως».

Το φαινόμενο του φωτός με άλλα λόγια είναι η αισθητική διέγερση των πνευμάτων που είναι κλεισμένα μέσα στην ύλη των ήλιων και των πλανητών και η

οποία γίνεται ορατή στα μάτια μας. «Αυτή η διέγερση κάνει το θετικά φορτισμένο πνεύμα που είναι κλεισμένο μέσα στο φλοιό του, να φλέγεται από την επιθυμία να απλωθεί και να διαρρηξεί τη φυλακή του. Όμως ο αρνητικός φλοιός που το περιβάλλει είναι μεν ελαστικός ως ένα βαθμό, αλλά δεν σχίζεται ούτε μπορεί να καταστραφεί. Το πνεύμα λοιπόν που επιδιώκει την ελευθερία του τεντώνεται όσο γίνεται μέσα στο φλοιό του. Επειδή δεν καταφέρνει να ξεφύγει, υποχωρεί για λίγο, όμως αμέσως επιχειρεί ξανά και ξανά να σχίσει το φλοιό του, νομίζοντας λανθασμένα πως κάθε φορά η δύναμη του ανανεώνεται. Αρκετά πνεύματα είναι σε θέση να επαναλάβουν αυτή την κίνηση πολλές χιλιάδες ή και εκατομμύρια φορές το δευτερόλεπτο.

Αυτή η πυρετώδης κίνηση (οι δονήσεις) ενός πνεύματος, η οποία μεταδίδεται αστραπιαία στα πνεύματα που είναι κοντινά του από τοπική και πνευματική άποψη, γίνεται αντιληπτή από τα μάτια των ζώων κι ακόμη περισσότερο των ανθρώπων. Στην ουσία, αυτό που λέμε "φως" είναι αυτή ακριβώς η αντίληψη. Γιατί το μάτι διαθέτει την ίδια ακριβώς πολικότητα μ' αυτό που ονομάζουμε "φως" κι έτσι έχει την ικανότητα να συλλαμβάνει καθετί συγγενικό του, ακόμη κι αν πρόκειται για αδιόρατες ταλαντώσεις».

Όλα τα πνεύματα αισθάνονται τόσο μία διέγερση από οργή, όσο και μία διέγερση από αγάπη, γι' αυτό υπάρχει ένα «φως οργής» κι ένα «φως αγάπης». Εννοείται πως τα άτομα φωτός που ξεκινούν από τους ήλιους, εφοδιάζονται από τα θεϊκά αιθέρια πνεύματα της ηλιακής ατμόσφαιρας αποκλειστικά με φως χαράς κι αγάπης για το μακρύ ταξίδι τους.

Το θαύμα των χρωμάτων

Πώς γίνεται όμως το σκέτο λευκό φως του ήλιου να μεταμορφώνεται σε μία χρωματική πανδαισία μέσα στη φύση; Μάθαμε πως όταν τα μικροσκοπικά «άτομα φωτός» βρεθούν στην ατμόσφαιρα των πλανητών, ενώνονται μαζικά μεταξύ τους και γίνονται «μονάδες φωτός». Τούτες εδώ, παρόλο που είναι ελάχιστα μεγαλύτερες, πάλλουν κυριολεκτικά από ζωή. Τα πιο εξελεγμένα είδη απ' αυτές τις μονάδες φωτός αποτελούν για τα ζωντανά όντα των πλανητών ένα κέρασ της Αμάλθειας γεμάτο μάννα από τους ουρανούς.

Στη «Μύγα» διαβάζουμε τα εξής: «Όταν αυτοί οι ταχύτατοι φωτοδότες φθάσουν σ' έναν πλανήτη και πέσουν πάνω σε ένα αντικείμενο, τότε αυτό κρατάει για τον εαυτό του τα στοιχεία που του κάνουν, ανάλογα με το περιεχόμενο του. Ό,τι του είναι άχρηστο, το αφήνει αμέσως να φύγει για όπου θέλει». Έτσι από το ένα

αντικείμενο στο άλλο, το ενεργειακό περιεχόμενο των μονάδων φωτός αλλάζει, και μαζί μ' αυτό ο βαθμός των εσωτερικών «ταλαντώσεων». Αυτές τις διακυμάνσεις της ζωτικής ενέργειας και τις ταλαντώσεις, τα μάτι μας τις αντιλαμβάνεται σαν χρώματα.

Η παλμική κίνηση ολόκληρης της μονάδας, το πλήρες φως, μας φαίνεται σαν λευκό, μια μικρότερη κίνηση των μονάδων μπλε, πράσινο, κίτρινο, κόκκινο κ.λπ.

«Το μάτι είναι το όργανο το οποίο συλλαμβάνει τις ποικίλες διαφοροποιήσεις του βασικού φωτός και του φωτός που αντανακλάται. Αυτές οι διαφοροποιήσεις είναι η αιτία που στο μάτι, όντας ευαίσθητο στο φως, αποτυπώνονται φυσιολογικά οι εικόνες των διαφόρων πραγμάτων, ανάλογα με τη μορφή, το χρώμα και τη σκιά».

Το παράδειγμα του δωματίου με τους καθρέφτες

Κάθε σφαιρικό περιβλήμα, ή και ο ίδιος ο Άνθρωπος της Δημιουργίας, ο οποίος αποτελείται από αμέτρητα τέτοια περιβλήματα, αποτελούν έναν οργανισμό που διαπερνιέται, τρέφεται και συντηρείται, από αμέτρητα ρεύματα ζωής και φωτός. Στο «Φυσικό Ήλιο», μας περιγράφεται μ' ένα παρά δείγμα πώς γίνεται η ακτινοβολία και η αντανάκλαση ενέργειας μέσα στα πλαίσια ενός σφαιρικού περιβλήματος:

«Το φως του κάθε ήλιου αντικαθρεφτίζεται πάνω στη φωτόσφαιρα του άλλου, κι έτσι φωτίζονται όλοι οι ήλιοι μαζί κι ο καθένας τους χωριστά. Θα σας δώσω τώρα ένα απλό παράδειγμα για να καταλάβετε με ποιο τρόπο γίνεται αυτό: πάρτε ένα δωμάτιο που έχει επένδυση από καλογουαλισμένους καθρέφτες αντί για τοίχους. Επιπλέον, φαντασθείτε το χώρο αντελώς κοίλο, σαν να ήταν το δωμάτιο μια μεγάλη κούφια σφαίρα. Κρεμάστε τώρα σ' αυτό το δωμάτιο, ή καλύτερα στην κούφια

σφαίρα, κάθε λογής μικρές-μεγάλες μπάλες από γυαλί ή από μέταλλο και γυαλιστερές σαν καθρέφτες. Στη μέση του κενού χώρου κρεμάστε έναν πολυέλαιο με πολύ δυνατό φως.

Όταν γίνουν όλ' αυτά, θα δείτε πως όλες οι γυαλιστερές μπάλες που κρέμονται στον άδειο χώρο, είναι φωτισμένες γύρω-γύρω σαν να ήταν αυτόφωτα σώματα.

Πώς γίνεται λοιπόν αυτό; Τα τοιχώματα του καθρέφτη επιστρέφουν στον πολυέλαιο το φως του, συγκεντρωμένο και κατά πολύ ενισχυμένο. Μ' αυτό τον τρόπο όμως οι κρεμασμένες μπάλες φωτίζονται απ' όλες τις μεριές: καταρχήν από το αυτόνομο φως του πολυελαίου και κατά δεύτερο λόγο από το φως που αντανακλάται πάνω στους τοίχους. Αυτοί αποτελούν όλοι μαζί έναν κοίλο καθρέφτη, που έχει το εστιακό του σημείο ακριβώς στο κέντρο του χώρου του. Και τρίτον, αυτές οι μπάλες που κρέμονται ελεύθερα, φωτίζονται από την αντανάκλαση μεταξύ τους, από την αντανάκλαση του φωτός που πέφτει πάνω τους (το οποίο επίσης επιστρέφει από τους τοίχους), και τέλος, από τη γενική αντανάκλαση των τοίχων του καθρέφτη πάνω στους απέναντι τους τοίχους.

Ό,τι συμβαίνει λοιπόν στην κοίλη σφαίρα του παράδειγματός μας, το ίδιο γίνεται και στη μεγάλη πραγματικότητα. Φαντασθείτε στη θέση του καθρέφτη το σφαιρικό περίβλημα που το γνωρίζετε πια, μαζί με την αιθέρια περιβολή του που για τα δικά σας δεδομένα θεωρείται απέραντη. Φαντασθείτε ακόμη στο κέντρο του περιβλήματος τον κεντρικό ήλιο, που για σας είναι αδιανόητα μεγάλος. Αυτός περιβάλλεται διαρκώς από εκτυφλωτικές πύρινες φλόγες. Οι φλόγες αυτές προέρχονται από τα πνεύματα, τα οποία είτε ξεκινούν από εδώ την κάθαρση τους, ή την ολοκληρώνουν επιστρέφοντας εδώ. Αυτές οι λίγες εικόνες αρκούν για να σας δώσουν μία ολοκληρωμένη αντίληψη του πώς έχουν τα πράγματα».

VI

ΤΙ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΕΧΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ;

17

Κύριος και Δάσκαλος για όλα τα Πνεύματα

Είδαμε στα προηγούμενα πως σ' όλη την πλάση δρουν διαφόρων ειδών πνεύματα, χωρισμένα σε δυο αντίθετες παρατάξεις που αντιμάχονται μεταξύ τους, όπως το φως και το σκοτάδι. Είδαμε ακόμη ότι ανώτερα πνεύματα επιβλέπουν, καθοδηγούν και κρατούν την τάξη στα πιο απλά, κατώτερα πνεύματα και ψυχές της φύσης. Οι άγγελοι τους αναθέτουν και κατευθύνουν το έργο τους. Πάνω απ' αυτούς πάλι εποπτεύουν οι άρχοντες των αγγέλων, οι οποίοι έχουν στη δικαιοδοσία τους ολόκληρες ηλιακές περιοχές, περιβλήματα κι ακόμη μεγαλύτερες περιοχές της πλάσης. Τέλος, πάνω απ' όλα αυτά αγρυπνά το πανίσχυρο, αρχέγονο Πνεύμα που ονομάζουμε Θεό. Αυτό το Υπέρτατο Ον είναι παρόν τόσο μέσα στο σύμπαν, όσο και στο κάθε άτομο χωριστά και κινεί όλα τα νήματα σύμφωνα με το θέλημα Του.

Η προαιώνια θεμελιακή δύναμη της ζωής

Τις τελευταίες δεκαετίες, η επιστημονική έρευνα έχει αρχίσει να διαπιστώνει την κυριαρχία των πνευματικών δυνάμεων στη φύση. Μέσα στο άτομο π.χ. βρήκε τον πυρήνα, που αποτελεί ένα κέντρο το οποίο εξουσιάζει και οργανώνει τα διάφορα μέρη του ατόμου. Οι βιολόγοι ανακάλυψαν ένα τέτοιο πνευματικό οργανωτικό κέντρο μέσα στο κάθε κύτταρο όλων των ζωντανών οργανισμών. Από κει συμπέραναν πως υπάρχει ένα τέτοιο κέντρο σ' όλο το κυτταρικό σύμπλεγμα των μεγαλύτερων ζωντανών όντων, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπινου σώματος. Προχωρώντας τον ειρμό αυτών των συλλογισμών, είναι αδύνατο να μείνει κανείς στάσιμος σ' αυτό το σημείο. Ο επιστημονικός νους οδηγείται μοιραία πέρα απ' αυτά τα όρια, στην υπόθεση πως οι αμέσως μεγαλύτεροι οργανισμοί της πλάσης, τα ουράνια σώματα και τα συστατικά τους, διαθέτουν επίσης ένα οργανωτικό κέντρο ζωής, ένα πνεύμα που είναι η θεμελιακή δύναμη της ζωής.

Πραγματικά, στο πλανητικό μας σύστημα, για παράδειγμα, βλέπουμε ότι ο ήλιος αποτελεί μία δύναμη ζωής η οποία κρατάει τη συνοχή και την τάξη. Σύμφωνα δε με τα συμπεράσματα των επιστημόνων, απ' τον ήλιο προήλθαν κάποτε οι πλανήτες με τα φεγγάρια τους και είναι φανερό πως παίρνουν ζωή απ' αυτόν ακόμη και τώρα.

Η λογική οδηγείται αυτόματα στο συμπέρασμα πως το δικό μας ηλιακό σύστημα αποτελεί επίσης τμήμα ενός ανώτερου διαπλανητικού συστήματος, στο οποίο πάλι κυριαρχεί ένα ουράνιο σώμα, προικισμένο με μία ισχυρότερη δύναμη ζωής. Ακολουθώντας αυτή την αλληλουχία σκέψεων, ο σύγχρονος επιστημονικός ερευνητής θ' αναγνωρίσει, αργά ή γρήγορα, πως όλη η δημιουργία διαθέτει κι αυτή έναν πνευματικό κυβερνήτη. Πρόκειται προφανώς για μία ισχυρότατη και ευφύεστατη δύναμη ζωής, η οποία, ξεκινώντας από έναν κεντρικό πυρήνα, δρα σ' όλη την απεραντοσύνη, και την οποία ονομάζουμε «Θεό».

Ο Θεός μέσα στον Χριστό

Από τη Βίβλο και τις νεώτερες αποκαλύψεις γνωρίζουμε πως κοντά 2.000 χρόνια πριν, ο Θεός ενσαρκώθηκε μέσα στην ψυχή και το σώμα του Ιησού Χριστού. Σαν Χριστός δηλαδή, ο Δημιουργός έγινε ορατός με το Κέντρο Ζωής του σε όλα τα πνεύματα της Πλάσης. Άρα ο Χριστός, που «μέσα του κατοικεί το πλήρωμα της Θεότητας», είναι ο Κύριος όλων των πνευμάτων.

Σ' όλους τους καιρούς υπήρχαν άθεοι, οι οποίοι αμφισβήτησαν αυτό το γεγονός που μας εξιστορεί η Αγία Γραφή, ισχυριζόμενοι πως η ιστορία του Υιού του Θεού που θυσιάστηκε στη Γη για το καλό της ανθρωπότητας, ανήκει στο χώρο της μυθολογίας. Αυτόν το μύθο, που υπήρξε σε πολλές παλιές θρησκείες και παραδόσεις, οι Χριστιανοί απλά τον προσάρμοσαν αργότερα στο πρόσωπο του Ιησού, ενός προφήτη. Η χριστιανική διδασκαλία της ενανθρώπισης του Θεού αποτελεί κατ' αυτούς μία βελτιωμένη έκδοση παλιότερων μύθων και όχι ιστορική αλήθεια.

Η προαίσθηση

Είναι αλήθεια πως στις αρχαίες θρησκείες των Αιγυπτίων, Περσών, Ινδών κ.λπ., υπάρχουν παρόμοιες μυθικές διηγήσεις και διδασκαλίες. Αλλά γιατί; Πού οφείλεται αυτή η ομοιότητα; Στον Λόρμπερ μαθαίνουμε πως αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός της καθόδου του ύψιστου Πνεύματος στον υλικό κόσμο είχε ήδη προαναγγελθεί στους προηγούμενους αιώνες σ' όλους τους λαούς της Γης μέσα από τις καρδιές εννοητικών ανθρώπων και προφητών.

«Ο τωρινός Μου ερχομός είχε προαναγγελθεί απ' τους πρώτους ανθρώπους κιάλας σε όλους τους λαούς που είναι σκορπισμένοι στις τέσσερις άκρες της Γης. Οι ιερείς τους, που γνώριζαν τους μύθους κι ένιωθαν μία εσωτερική παρόρμηση στα βάθη της καρδιάς τους, κατάφεραν να το δουν πνευματικά σαν όραμα.

Είναι αλήθεια πως συχνά περιέγραφαν αυτά που είχαν δει μέσα από πολύ ασαφείς εικόνες, που στο τέλος δεν τις καταλάβαιναν ούτε αυτοί οι ίδιοι. Ορισμένοι απ' αυτούς που ήταν πραγματικά θεόπνευστοι, πολλές φορές έπεφταν σε έκσταση λατρείας έτσι οι εικόνες που έβλεπαν ήταν καθαρές και μπορούσαν να εξηγήσουν καλύτερα τα οράματα τους».

Υποσυνείδητα δηλαδή, όλοι οι τότε λαοί γνώριζαν για την ενανθρώπιση του Χριστού.

Ο κατάλληλος χρόνος για τον ερχομό του Χριστού

Παράλληλα όμως, ο ερχομός του Κυρίου στ' αμπέλι του, η κάθοδος δηλαδή του Πατέρα-Θεού στον υλικό κόσμο, ήταν ένα γεγονός που δεν αφορούσε αποκλειστικά τους ανθρώπους τής μικρής Γης μας αλλά κι όλα τα όντα σε όλη τη Δημιουργία. Συνέβη σε μία χρονική στιγμή που όλη η πλάση ήταν ώριμη γι' αυτό, και την οποία η Θεότητα είχε προγραμματίσει από πολύ πριν. Στην παραβολή του «άσωτου υιού» αυτή η χρονική στιγμή υπονοείται μ' αυτά τα λόγια:

«Κι ο γιος ξεκίνησε να βρει τον Πατέρα του. Όμως είχε πολύ δρόμο να διανύσει ακόμη, κι ο Πατέρας του, που τον είδε από μακριά, τον συμπόνεσε μέσα στην ψυχή του. Έτρεξε λοιπόν να τον προϋπαντήσει, τον φίλησε με λαχτάρα και τον έκλεισε σφιχτά στην αγκαλιά του».

Ο «άσωτος υιός» συμβολίζει ολόκληρο τον υλικό κόσμο, ο οποίος συναρμολογήθηκε κομματάκι-κομματάκι από τα μόρια του Εωσφόρου. Μέσα από μια τεράστια διαδικασία παλινόστησης, επιστρέφει στην πατρική αγκαλιά. Μια πιο συνειδητοποιημένη ομάδα από αποστατημένα πνεύματα αναγνώρισε το λάθος της και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Η αιώνια Αγάπη έσπευσε να τα συναντήσει στα μισά του δρόμου, και τα συνοδεύει ώσπου να φθάσουν στο πατρικό τους σπίτι. Αυτό το νόημα είχε λοιπόν η ενανθρώπιση του Ιησού Χριστού:

«Στον κάθε άνθρωπο που εξελίσσεται κανονικά, κάποτε έρχεται υποχρεωτικά η στιγμή που είναι άξιος να δεχθεί μία ανώτερη Αλήθεια. Έτσι και τώρα (δηλαδή την εποχή του Ιησού), έφθασε αυτή η στιγμή για όλη την Πλάση. Τούτη τη στιγμή, που την έχει υπολογίσει καλά ο Θεός, θα δοθεί σε όλα τα ώριμα πλάσματα η ευκαιρία να βγουν απ' τον τάφο όπου είναι καταδικασμένα και να γίνουν όμοια με το Θεό. Γι' αυτό λέει η Γραφή, πως όλοι όσοι είναι ακόμα στον τάφο, θα σηκωθούν και θα περάσουν στην αθανασία.

Αυτή η στιγμή που ο Θεός είχε προσδιορίσει από καταβολής κόσμου, έχει έρθει τώρα, γιατί όλα τα πλάσματα έχουν κατακτήσει την απαραίτητη ανεξαρτησία και ωριμότητα (η μεγαλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι οι περισσότεροι δεν ξέρουν πια σχεδόν τίποτα γι' αυτόν κι έτσι έχουν απομακρυνθεί εντελώς από κοντά του). Γι' αυτό είμαι τώρα εδώ, για να οδηγήσω τους ανθρώπους, όχι πια με την παντοδυναμία Μου αλλά με τη διδασκαλία· αυτήν τη διδασκαλία που τους δίνω τώρα εδώ, σαν να μην ήμουν κάτι περισσότερο ή αλλιώς από αυτούς. Έτσι μπορώ και συναναστρέφομαι μαζί τους σαν άνθρωπος, όμοιος τον όμοιο, όπως κάνει ο κάθε ξένος με τον άλλο. Και ο παλιός νόμος που έλεγε ότι κανένας δεν μπορεί να δει το Θεό και να μείνει στη ζωή, έχει καταργηθεί πια ολότελα. Τώρα μπορείτε να Με βλέπετε όσο λαχταράει η ψυχή σας και δεν πέφτει ούτε μια τρίχα απ' το κεφάλι σας!»

Η ενανθρώπιση

Από τα κείμενα τής Νέας Αποκάλυψης μπορούμε εξάλλου να καταλάβουμε πώς ήταν δυνατό, το απέραντο Πνεύμα να περιορισθεί σ' ένα ανθρώπινο σώμα. Υπάρχει ο βασικός κανόνας που λέει ότι ο άνθρωπος, όπως άλλωστε κάθε υλικό πλάσμα, *απαρτίζεται από τρία μέρη*. Το ένα απ' αυτά είναι το πνεύμα, το οποίο συνιστά τη θεμελιακή δύναμη της ζωής, αυτή που σαν διευθυντικό και οργανωτικό κέντρο κατευθύνει τα πάντα. Κατά δεύτερο λόγο *απαρτίζεται από την ψυχή*, ή οποία προήλθε απ' τα πιο αιθέρια συστατικά της ύλης· και τέλος από το σώμα, που έχει διαμορφωθεί απ' τα πιο χονδροφυή μέρη της ύλης.

Στην περίπτωση του Ιησού, στο πρόσωπο του κατοίκησε το προαιώνιο Κέντρο Δύναμης, ο κεντρικός σπινθήρας που ονομάζεται «Πατέρας» ή «Αιώνια Αγάπη». Το φως που εκλυόταν απ' το Πυρ αυτής της Αγάπης, ήταν η θεϊκή Ψυχή του Ιησού ή ο «Υιός του Θεού» μέσα Του. Ως προς το γήινο, σαρκικό σώμα του, ήταν ο «Υιός του Ανθρώπου».

Το Πνεύμα του Ιησού, όντας το προαιώνιο Κέντρο Δύναμης του Θεού που δρούσε σε όλη τη Δημιουργία, περιείχε όντως το «πλήρωμα του Θεού». Γι' αυτό ήταν και είναι πέρα για πέρα αληθινός Θεός. Σαν ψυχική-σωματική υπόσταση ο Ιησούς ήταν πέρα για πέρα άνθρωπος. Κι όχι μόνο ως προς τις ικανότητες και την εμφάνιση, αλλά και για την ανάγκη να μετουσιώσει πνευματικά την ψυχή και το σώμα του.

Για το πώς έγινε άνθρωπος, ο Ιησούς λέει στο «Μ.Ε.Ι.»: «Μονάχα το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι είχε πάρει το σώμα απ' το χέρι της θεϊκής Θέλησης, όλοι οι άλλοι άνθρωποι βγήκαν από μια μάνα. Το ίδιο και το δικό μου σώμα, το γέννησε μια μητέρα από τη Γη, αν και δεν το έσπειρε άνθρωπος, όπως γίνεται συνήθως. Έγινε μόνο χάρη στην παντοδύναμη Θέληση του Θεού. Με ανθρώπους που είναι ολότελα αγνοί και αφοσιωμένοι στο Θεό, αυτό το πράγμα είναι καθ' όλα δυνατό. Παλιότερα δεν ήταν τόσο σπάνιο φαινόμενο και σήμερα ακόμη συμβαίνει καμιά φορά.

Είναι φανερό πως αυτοί οι άνθρωποι που έχουν δημιουργηθεί με καθαρά πνευματικό τρόπο, είναι πνευματικότεροι από τους ανθρώπους που έχουν γεννηθεί φυσιολογικά. Γιατί τα παιδιά από ακμαίους και υγιείς γονείς γίνονται κατά κανόνα ρωμαλέα και γερά ενώ συνήθως εξασθενημένοι και ασθενικοί γονείς κάνουν αδύναμα και φιλάσθενα παιδιά.

Σαν άνθρωπος, όπως στέκομαι τώρα εδώ μπροστά σας, δεν είμαι Θεός, αλλά ένας Υιός του Θεού, αυτό που ουσιαστικά πρέπει να γίνει ο κάθε άνθρωπος. Γιατί οι άνθρωποι αυτής τής Γης έχουν την αποστολή να γίνουν παιδιά του θεού, με το να ζουν σύμφωνα με το Θέλημα Του. Ένα όμως απ' τα παιδιά του ήταν προορισμένο προαιώνια να είναι το πρώτο, να έχει όλη τη θεϊκή Ζωή μέσα του και να τη δώσει στον καθένα που πιστεύει σ' Αυτόν και ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία του. Κι αυτός ο πρώτος είμαι Εγώ.

Αλλά όταν ήρθα στον κόσμο, δεν είχα από την αρχή μέσα Μου αυτή τη θεϊκή Ζωή. Ο σπόρος βέβαια υπήρχε μέσα Μου, αλλά έπρεπε πρώτα να καρπίσει, πράγμα που Μου κόστισε σχεδόν τριάντα χρόνια απ' τη ζωή Μου και μεγάλο κόπο. Τώρα όμως που στέκομαι μπροστά σας, είμαι τέλειος και μπορώ να πω πως Μου έχει δοθεί όλη η Εξουσία και η Ισχύς σε Ουρανό και Γη. Και πως το Πνεύμα μέσα Μου έχει γίνει ένα με το Πνεύμα του Θεού. Γι' αυτό μπορώ να κάνω τέτοια θαύματα, που κανένας άνθρωπος πριν από Εμένα δεν έκανε ποτέ. Όμως αυτό στο μέλλον δεν θα είναι αποκλειστικά προνόμιο δικό Μου. Θα το έχει και ο καθένας που πιστεύει πως Μ' έστειλε ο Θεός σ' αυτή τη Γη, για να φέρω στους ανθρώπους το Φως της Ζωής, κι ακολουθεί τη διδασκαλία Μου. Αυτή η διδασκαλία εξηγεί πεντακάθαρα ποιο είναι το θέλημα του θεϊκού Πνεύματος που κατοικεί μέσα Μου με όλη του την πληρότητα.

Αυτό το Πνεύμα είναι Θεός, Εγώ όμως, σαν απλός Υιός του ανθρώπου, δεν είμαι. Γιατί κι Εγώ παιδεύτηκα και τυραννήθηκα πολύ σαν άνθρωπος, σαν κάθε άλλον, μέχρι να γίνω άξιος για να σηκώσω τη θεία φύση. Κι αφού ωρίμασα έτσι σαν άνθρωπος, μπορώ πια να γίνω ένα με το Πνεύμα του Θεού. Τώρα βέβαια έχω ενωθεί ολότελα με το Θεό στο Πνεύμα, αλλά στο σώμα όχι ακόμη. Αλλά και σ' αυτό θα ενωθώ μαζί Του. Πρώτα όμως πρέπει να περάσω μία μεγάλη δοκιμασία. Η ψυχή Μου πρέπει να ταπεινωθεί βαθιά και ν' *απαρνηθεί τον εαυτό της*» («Μ.Ε.Ι.» 6, 90).

Στο Ευαγγέλιο του Ιακώβου για τα παιδικά και νεανικά χρόνια του Ιησού, που είχε χαθεί και ξαναδόθηκε στον Λόρμπερ να το καταγράψει, διαβάζουμε στα δυο τελευταία κεφάλαια:

«Η Γραφή λέει πως η σοφία κι η χάρη του μεγάλωναν μπρος στο Θεό και στους ανθρώπους. Μέχρι ν' αρχίσει να διδάσκει, έμενε με τους γονείς του κι ήταν υπάκουος και υποτακτικός απέναντί τους. Μας γεννιέται όμως η εύλογη απορία, πώς μπορούσε ο Ιησούς να μεγαλώσει σε σοφία και χάρη, αφού ήταν απ' αρχής το προαιώνιο, μοναδικό θεϊκό Ον; Και μάλιστα μπρος στους ανθρώπους, τη στιγμή που ήταν ανέκαθεν το πιο τέλειο Ον;

Για να το καταλάβουμε αυτό σωστά, δεν πρέπει να δούμε τον Ιησού σαν τον μοναδικό Θεό, αλλά να τον φαντασθούμε σαν έναν άνθρωπο που μέσα του ήταν κρυμμένη η Θεότητα, φαινομενικά αδρανής, όπως βαθιά στον καθένα μας κοιμάται το Πνεύμα και περιμένει να ξυπνήσει. Έτσι λοιπόν, αυτό που οφείλει να κάνει ο καθένας μας για να ελευθερώσει το πνεύμα του, το ίδιο έπρεπε να κάνει εντελώς συνειδητά ο άνθρωπος Ιησούς, ώστε να μπορέσει να ενωθεί με το Θεό.

Ο κάθε άνθρωπος έχει κάποιες αδυναμίες, οι οποίες αποτελούν συνήθως τα δεσμά που περιζώνουν το πνεύμα σαν ένα σφιχτό πανωφόρι. Αυτά τα δεσμά μπορούν να σπάσουν μόνο όταν η ψυχή δυναμώσει τόσο πολύ, ώστε να είναι ικανή να περιβάλλει και να συγκρατήσει το πνεύμα, που από τη φύση του είναι εντελώς ελεύθερο. Όμως η ψυχή έχει συνήθως «ζυμωθεί» με τη σάρκα, γι' αυτό πρέπει συνεχώς να δείχνει αυταπάρνηση για να δαμάσει τις αδυναμίες της. Γι' αυτό το λόγο, μόνο όταν βρίσκεται ο άνθρωπος αντιμέτωπος με τους κάθε λογής πειρασμούς κι ακούει το τραγούδι των Σειρήνων, μπορεί ν' αντιληφθεί τ' αδύνατα σημεία του και να μάθει τι κρατάει φιωμένο το πνεύμα του.

Αν λοιπόν με τον αυτοέλεγχο και την αυταπάρνηση ξεπεράσει αυτά τα μελανά σημεία στην ψυχή του, τότε λύνει τα δεσμά που καταδυναστεύουν το πνεύμα του και δένει με τούτα την ψυχή του.

Όταν με τον καιρό ή ψυχή δεθεί για τα καλά με τα δεσμά που έσφιγγαν πρωτύτερα το πνεύμα, τούτο είν' ελεύθερο πια, απλώνεται και καταλαμβάνει εντελώς φυσικά την ψυχή που έχει δυναμώσει. Μ' αυτό τον τρόπο ή ψυχή αποκτάει κι αυτή την παντοδυναμία του πνεύματος και σμίγει για πάντα ολότελα μαζί του.

Καθώς λοιπόν λύνονται τα δεσμά το ένα μετά το άλλο, μεγαλώνει η πνευματική δύναμη της ψυχής, που είναι ή σοφία και η χάρη. Η σοφία είναι η φωτεινή, διεισδυτική ματιά μέσα στο εσωτερικό της αιώνιας Τάξης του Θεού. Κι η χάρη είναι το παντοτινό Φως της Αγάπης χάρη στο οποίο φωτίζονται όλα τα χίλια-μύρια πράγματα, οι σχέσεις τους και η πορεία τους.

Όπως αυτό ισχύει για τον κάθε άνθρωπο, το ίδιο ίσχυε και για το Θεάνθρωπο Ιησού. Η ψυχή του ήταν όπως του κάθε άλλου ανθρώπου. Είχε μάλιστα να παλέψει με παραπάνω πειρασμούς, γιατί το παντοδύναμο θεϊκό Πνεύμα δέθηκε από μόνο του με τα πιο ισχυρά δεσμά, ώστε η ψυχή του να είναι ικανή να το κρατήσει. Γι' αυτό η ψυχή του, με τον αυτοέλεγχο και την αυταπάρνηση, έπρεπε ν' αντισταθεί στους μεγαλύτερους πειρασμούς για να λύσει τα δεσμά που περιέζωναν το θεϊκό Πνεύμα της. Έτσι δυνάμωσε τόσο, ώστε να μπορεί να βαστάξει το πιο μεγάλο και πιο ελεύθερο απ' όλα τα πνεύματα και να γίνει ένα μαζί του.

Πώς πέρασε όμως ο Ιησούς από τα δώδεκα ως τα τριάντα, τα πιο σημαντικά χρόνια για την εξέλιξη του; Διαρκώς ένιωθε μέσα του ολοζώντανη την παρουσία της Θεότητας! Ήξερε πως το καθετί στο σύμπαν έπρεπε να υπακούει στο παραμικρό του νεύμα, ενώ συνάμα ένιωθε μέσα του την παρόρμηση να εξουσιάζει τα πάντα. Περηφάνια, φιλαρχία, η ανάγκη να είναι απόλυτα ελεύθερος, η κλίση στην καλοζωία, η έλξη προς το γυναικείο φύλο, η τάση να οργίζεται εύκολα, κι άλλα πολλά ήταν οι κύριες αδυναμίες της ψυχής του.

Αλλά με τη θέληση του επιβλήθηκε σε όλ' αυτά. Την περηφάνια την ταπεινώσε με τη φτώχεια. Σκληρό μέσο αλήθεια γι' αυτόν που κατείχε τα πάντα, αλλά δεν μπορούσε να ονομάσει τίποτα «δικό του»! Τη φιλαρχία τη δάμασε υπακούοντας τους ανθρώπους που ήταν ασήμαντοι μπροστά του. Την ακατάλυτη, υπέρτατη ελευθερία του τη χαλιναγώγησε δουλεύοντας σκληρά σαν σκλάβος στις πιο ταπεινωτικές δουλειές. Καταπολέμησε την τάση για καλοπέραση, νηστεύοντας συχνά, από ανάγκη ή από δική του πρωτοβουλία. Κατανίκησε την έλξη προς τις γυναίκες, κάνοντας βαριές δουλειές, με τη λιτή διατροφή, με την προσευχή και

συναναστρεφόμενος σοφούς ανθρώπους. Σ' αυτό το σημείο είχε πολύ αγώνα να κάνει, γιατί η εξωτερική εμφάνιση και η ομιλία του ασκούσαν μεγάλη σαγήνη.

Γι' αυτό το λόγο οι πέντε θετές κόρες του Κυρήνιου ήταν ερωτευμένες μαζί του και συναγωνίζονταν μεταξύ τους για την εύνοια του. Αυτή η αγάπη τού έδινε ευχαρίστηση, αλλά δεν τον παρέσυρε ποτέ.

Με μια του ματιά διέκρινε την κακία, την υποκρισία και τον εγωισμό των ανθρώπων, γι' αυτό είναι ευνόητο πως θύμωνε, πικραίνονταν ή προσβαλλόταν εύκολα. Αλλά η αγάπη και η σπλαχνικότητά του μετρίαζαν την ταραχή του. Έτσι όλη του η ζωή ήταν διαρκής αυταπάρνηση, μέχρι να μπορέσει να εναρμονισθεί με τη θεία Τάξη.

Απ' αυτά μπορεί να καταλάβει κανείς πως ο Ιησούς πέρασε δεκαοχτώ χρόνια παλεύοντας με τους πειρασμούς. Έτσι όμως μεγάλωσε η σοφία και η χάρη στην ψυχή του μπρος στο Θεό και στους ανθρώπους. Και μάλιστα σοφία και χάρη μεγάλωναν όλο πιο πολύ, όσο το θείο Πνεύμα ενωνόταν με την ψυχή του, που αυτή η ψυχή ήταν στην ουσία ο Υιός» («Τα παιδικά Χρόνια του Ιησού»).

19

Ένας Ορατός Θεός και ένας Νέος Ουρανός

Η ψυχή του Ιησού ολοκλήρωσε την κάθαρση και τη μετουσίωση της με την πλήρη, εκούσια υποταγή στο θέλημα του Πατέρα στη Γεθσημανή και στο Γολγοθά. Το Πνεύμα μπορούσε τώρα να ενωθεί με την εξαγνισμένη Ψυχή του Ιησού και ν' αποτελέσουν έναν ορατό Πατέρα-Θεό.

Ο αγαπημένος μαθητής του, ο Ιωάννης, μιλάει στον «Πνευματικό Ήλιο» του Λόρμπερ γι' αυτή την πρωτόγνωρη δυνατότητα να δούμε τον Πατέρα και «ν' ακουμπήσουμε στο στήθος του» όπως εκείνος: «Πριν τον ερχομό του Κυρίου, κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να μιλήσει με αυτή καθαυτήν την οντότητα του Θεού. Κανένας δεν μπορούσε να δει το Θεό χωρίς να χάσει τη ζωή του όπως είναι γραμμένο και στο Μωυσή, “το Θεό δεν μπορεί να τον βλέπει κανείς και να ζει!” Ο Κύριος είχε βέβαια εμφανισθεί προσωπικά στην εκκλησία των πατριαρχών, όπως επίσης στην εκκλησία του Μελχισεδέκ, στην οποία ανήκε και ο Αβραάμ. Σ' αυτές τις περιπτώσεις μιλούσε πρόσωπο με πρόσωπο με τους αγίους του και δίδασκε τα παιδιά του, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν ο ίδιος εκεί παρών. Συνήθως ήταν ένας άγγελος, πλημμυρισμένος απ' το Πνεύμα του Κυρίου, το οποίο μιλούσε από μέσα του σαν να μιλούσε ο ίδιος ο Δημιουργός. Ο άγγελος όμως δεν είχε μέσα του όλη την πληρότητα του Πνεύματος του Θεού, μόνο στο βαθμό που ήταν απαραίτητο για τη συγκεκριμένη περίπτωση. Σας λέω αλήθεια, πως εκείνο τον καιρό ούτε οι πιο αγνοί άγγελοι δεν είχαν τη δυνατότητα να δουν τη Θεότητα πιο κοντά απ' όσο βλέπετε εσείς τον ήλιο στον ουράνιο Θόλο. Μήτε κανένας άγγελος τολμούσε ποτέ να φτιάξει στο μυαλό του μία συγκεκριμένη εικόνα του Θεού. Όπως ξέρετε, μέχρι και την εποχή του Μωυσή απαγορευόταν αυστηρά να φτιάξει κανείς ένα ομοίωμα του ή να το φαντασθεί καν.

Ακούστε όμως: κάποια στιγμή, τούτο το απέραντο θεϊκό Ον είχε μια ιδέα που το ευχαρίστησε πολύ. Η ιδέα ήταν να ενοποιήσει όλη την πληρότητα του, να συγκεντρώσει δηλαδή όλη αυτή την ατέλειωτη πληρότητα και σ' αυτή την ενοποίηση να πάρει την τέλεια ανθρώπινη μορφή. Για βάλτε το καλά με το νου σας: ο Θεός, που δεν τον έχει δει ποτέ κανένα μάτι, έρχεται στον κόσμο σαν Ιησούς, η προσωποποίηση της υπέρτατης Αγάπης και Σοφίας! Αυτός ο άπειρος, ο αιώνιος, που με μια ανάσα του σκορπάει τις αιωνιότητες σαν να λιχνίζει μια χούφτα άχυρα, έχει έρθει στη γη. Και διδάσκει τα παιδιά του, όχι πια σαν Πατέρας αλλά σαν αδερφός! Αλλά και πάλι λίγα είναι όλα αυτά. Αυτός ο Παντοδύναμος, επιτρέπει στα μηδαμινά πλάσματα του να

τον καταδιώξουν, να τον πιάσουν και να του νεκρώσουν το σώμα! Πέστε μου αληθινά, μπορείτε να φαντασθείτε μεγαλύτερη Αγάπη, μεγαλύτερη Ταπείνωση απ' αυτή του Ιησού;

Μ' αυτή την ασύλληπτη πράξη, έδωσε καινούργια μορφή σ' όλα τα πράγματα στον Ουρανό. Κατοικεί και τώρα μέσα στον Ήλιο του Ελέους του, απ' όπου ακτινοβολεί αστείρευτα το φως της Χάρης του στους Ουρανούς. Κι όμως είναι ο ίδιος Ιησούς, όπως περπάτησε στη γη, με όλη τη θεικότητά του: σαν αληθινός Πατέρας και αδερφός, σαν τέλειος άνθρωπος ανάμεσα στα παιδιά του. Τώρα δίνει προσωπικά στα παιδιά του όλο το Έλεος, την Αγάπη και τη Δύναμη που χρειάζονται, και τα καθοδηγεί με την παρουσία του να υπηρετούν και να ενεργούν όλο δύναμη στο Νοικοκυριό του!

Πρωτύτερα υπήρχε ένα αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στο Δημιουργό και στο δημιούργημα του, τον άνθρωπο. Αλλ' αυτό το χάσμα καταργήθηκε σχεδόν ολότελα με τον ερχομό του Ιησού. Μας το έδειξε εξάλλου και ο ίδιος χειροπιαστά, όταν σκίστηκε στο Ναό το παραπέτασμα που χώριζε το ιερό από το λαό. Για τούτο το λόγο, Αυτός είναι ο μόνος Δρόμος, η Ζωή, το Φως και η Αλήθεια. Είναι η πόρτα απ' όπου μπορούμε να φθάσουμε το θεό. Διαβαίνοντας αυτή την πόρτα, πηδάμε πάνω από το απύθμενο χάσμα που μας χωρίζει από το Θεό και βρίσκουμε τον Ιησού, τον αιώνιο, πανάγιο αδερφό μας! Χωρίς άλλο, Αυτόν που θέλησε να γεφυρώσει εκείνο το χάσμα, δεν μπορούμε παρά να Τον λατρεύουμε ολόψυχα και πάνω απ' όλα!»

Μεσάζοντας και συμφιλιωτής

Στο εξής όλοι μπορούν να πλησιάσουν το θεό, ακόμη κι εκείνοι που έχουν βυθισθεί βαθιά μέσα στην ύλη. Όλοι όσοι ακολουθούν τον Υιό του Ανθρώπου, αυτοί δηλαδή που σαν Εκείνον υπηρετούν τα αδέρφια τους με αγάπη.

Ο Πατέρας μέσα στον Ιησού ήθελε η θυσία της ευγενέστερης ανθρώπινης ψυχής να είναι ο εξιλασμός για όλα τα πνεύματα που είχαν αποστατήσει. Άρα ο θάνατος του Ιησού δεν λειτούργησε μόνο σαν παράδειγμα αλλά και σαν εξιλαστήρια πράξη η οποία άνοιξε το δρόμο σε όλους για να γνωρίσουν τη μέγιστη δυνατή ανάταση κι ευδαιμονία.

Γι' αυτό λέει στην Αγία Γραφή: «Κοίτα, τα κάνω όλα καινούργια!» Και στο «Μ.Ε.Ι.» ακούμε τα λόγια: «Τώρα ακριβώς διαλύεται και το παλιό ανάθεμα που βάραινε επάνω σας (της πτώσης και υποδούλωσης στην ύλη), γιατί Εγώ ο ίδιος εισχωρώ μέσα στο ανάθεμα κι έτσι το μετατρέπω σ' ευλογία, ευλογώντας όλη την ύλη. Αυτά που ίσχυαν σαν Τάξη πριν στους Ουρανούς, δεν ισχύουν πια. Τώρα ευλόγησα την ύλη και θα φτιαχθεί μία καινούργια Τάξη κι ένας καινούργιος Ουρανός. Όλη η Κτίση -σαν αυτή εδώ τη γη- θα μπει σε νέα σειρά.

Σύμφωνα με την Τάξη που ίσχυε ως τώρα, όποιος είχε περάσει από την ύλη, δεν μπορούσε να έρθει στον παράδεισο. Από εδώ και μπρος δεν θα μπορεί κανείς να φθάσει αληθινά ως Εμένα, στον πιο ψηλό και πανάγιο Ουρανό, αν δεν έχει περάσει σαν κι Εμένα από το δρόμο της ύλης και της σάρκας!

Από εδώ και μπρος, το παλιό προπατορικό αμάρτημα δεν θα βαραίνει πια όποιον θα βαφτίζεται στο όνομα Μου με το ζωντανό νερό της Διδασκαλίας Μου, με το πνεύμα της Αγάπης Μου και με τη δύναμη που δίνει η κάθε πράξη που γίνεται στο Όνομα μου. Το σώμα του δεν θα είναι πια ο λάκκος της αμαρτίας όπως παλιά, αλλά ένας Ναός του Αγίου Πνεύματος.

Αλλ' ας προσέξει ο καθένας σας να μη μianθεί και πάλι απ' το πανάρχαιο, φαρμακερό ζιζάνιο της εγωλατρίας! Αν προφυλαχθείτε απ' αυτό το κακό, θα εξαγνίσετε ως και το σώμα και το αίμα σας. Κι όταν μέσα σας θα έχει κυριαρχήσει οριστικά το Πνεύμα, τότε θ' αναστηθεί μέσα του στην τέλεια, αιώνια Ζωή, όχι μοναχά η ψυχή αλλά κι η σάρκα του σώματος σας! Βλέπετε τι διαφορά υπάρχει ανάμεσα στο πριν και στο τώρα! Κι αυτό που θα ισχύει από εδώ και στο εξής, θα είναι ο κανόνας για όλη την αιωνιότητα».

Ο Λυτρωτής και η λύτρωση

Ο Χριστός είναι ο μοναδικός μεσάζοντας ανάμεσα στο Θεό και στην ανθρώπινη φύση. Με το να θυσιάσει τη σάρκα του και να χύσει το αίμα του, άνοιξε το δρόμο για τη σάρκα, που δεν είναι άλλο από την παμπάλαιη αμαρτία του Σατανά,

ν' αναστηθεί και να επιστρέψει στο Θεό!

Ο Χριστός είναι το θεμέλιο της Αγάπης μέσα στο Θεό, είναι ο κύριος και ο πιο μεγάλος Λόγος απ' όλους, που έγινε σάρκα. Κι έτσι έγινε σάρκα για όλη τη σάρκα, κι αίμα για όλο το αίμα. Αυτή η σάρκα πήρε θεληματικά πάνω της όλο το κρίμα του κόσμου και το έπλυνε στα μάτια του Θεού με το πανάγιο αίμα της. Πάρε το μερίδιο σου απ' αυτό το μέγιστο λυτρωτικό έργο που έγινε μέσα από το σώμα και το αίμα του Χριστού, και θα γίνεις κι εσύ πεντακάθαρος στα μάτια του Θεού. Από μόνο του δεν μπορεί να καθαρθεί κανένα ον και κανένα πράγμα, παρά μοναχά χάρη στην αξία του Χριστού, που δεν είναι άλλο από το ύψιστο Έλεος και την Ευσπλαχνία του Θεού. Μοναχός σου είσαι εντελώς ανήμπορος, ο Χριστός όμως μπορεί τα πάντα!» («Ρόμπερτ Μπλουμ», κεφ. 2).

«Στην ουσία, λύτρωση σημαίνει ότι ο άνθρωπος αναγνωρίζει τον Πατέρα και την Αγάπη που ξόδεψε το αίμα της πάνω στο σταυρό, για να εξιλεώσει και να εξαγιάσει ολόκληρο τον κόσμο. Η λόγχη που τρύπησε στο τέλος την καρδιά της αιώνιας Αγάπης, άνοιξε διάπλατα, ακόμη και για τους χειρότερους κακούργους, την άγια πόρτα στο Φως και στην αθανασία. Και σαν το ληστή που βρήκε εκεί το φως, και ζωντάνεψε η πίστη και η αγάπη του, όλοι μπορούν να δουν, και να ζωντανέψει η πίστη τους. Το αληθινό μερίδιο που έχει ο καθένας από τη λύτρωση είναι αυτό, ότι δηλαδή οι ακτίνες από τον Ήλιο του Ελέους γονιμοποιούν την αγάπη σας εκ νέου. Και στην καρδιά σας που ξαναγεννήθηκε μέσα στην αγνή αγάπη, ανατέλλει, χάρη στα έργα του Υιού, η Αγάπη του Πατέρα με όλη την Εξουσία και την Ισχύ του Αγιότατου Πνεύματος.

Το λυτρωτικό Μου έργο αποτελεί το μέγιστο έργο της αιώνιας Αγάπης, γιατί Εγώ, το Ύψιστο Ον, έγινα ο ίδιος άνθρωπος. Έγινα άνθρωπος, και κάτι παραπάνω, αδερφός όλων σας, με όλη την Αγάπη Μου και με όλη την απέραντη πληρότητα της Θεϊκότητάς Μου.

Ο κόσμος είχε παλιά πληγώσει την απαραβίαστη Ιερότητα του Θεού, κι Εγώ καθάρισα τη γη απ' αυτό το ανάθεμα και πήρα όλο το βάρος των αμαρτιών του κόσμου στις πλάτες Μου. Συνάμα, υποδούλωσα την κόλαση κάτω από τη δύναμη της Αγάπης Μου. Πρωτύτερα, στην κόλαση ίσχυε αποκλειστικά η δίκαιη ανταπόδοση, εκείνη η πλευρά της Θεότητας που είχε εξοργισθεί από την προδοσία των παιδιών της. Γι' αυτό ήταν εντελώς αποκομμένη από κάθε επίδραση της Αγάπης Μου. Όμως η Αγάπη είναι το πιο τρομερό όπλο ενάντια στην κόλαση, επειδή είναι το άκρο αντίθετο απ' αυτήν. Γι' αυτό αρκεί να προφέρει κανείς με κατάνυξη κι αγάπη το όνομα Μου, για να υποχωρήσει για πάρα πολύ καιρό. Έτσι αυτό που έκανα για τη λύτρωση σας, είναι ότι άνοιξα την πόρτα για τον Παράδεισο και την αθανασία. Παράλληλα, το έργο Μου δείχνει αλάνθαστα το δρόμο ως εκεί, γιατί όχι μόνο σας συμφιλιώνει με την

Αγιότητα του Θεού, αλλά και σας δείχνει συνάμα πως, για να ανυψωθείτε από το Θεό, πρέπει να ταπεινωθείτε μπρος στον κόσμο. Σας δείχνει παραπέρα πώς να βαστάζετε με καρτερία, πραότητα και υποταγή κάθε χλευασμό, τα βάσανα και το σταυρό, από αγάπη για Εμένα και τ' αδέρφια σας. Σας διδάσκει επιπλέον να ευλογείτε τους εχθρούς σας με τη θεία Αγάπη, που ζεσταίνει τις καρδιές σας...» («Ο δρόμος για την Πνευματική Αναγέννηση», Πύρινος Κόσμος, 1995).

Το πιο μεγάλο απ' όλα τα ονόματα

Ο Ιησούς Χριστός είναι επομένως τα πάντα. Αυτός είναι το ενσαρκωμένο προαιώνιο Κέντρο Δύναμης και η πληρότητα της Θεότητας. Είναι ο Κύριος όλων των πνευμάτων, ο Λυτρωτής και ο ουράνιος Πατέρας.

«Σας βεβαιώνω», λέει ο Ιωάννης, «πως ο Ιησούς είναι κάτι τόσο ασύλληπτα μεγάλο, που στο άκουσμα του ονόματος Του όλο το σύμπαν ριγεί από δέος! Λέγοντας βέβαια «Θεός», ονομάζετε πάλι το Ύψιστο Ον αλλά έτσι το ονομάζετε σε όλη του την απεραντοσύνη, αυτό δηλαδή που γεμίζει το απέραντο σύμπαν με την απεριόριστη δύναμη του από τη μία αιωνιότητα στην άλλη. Αλλά με το όνομα «Ιησούς» χαρακτηρίζετε το τέλειο, πανίσχυρο Κέντρο του Θεού, που έχει συγκεκριμένη οντότητα. Ή, ακόμα πιο καθαρά: ο Ιησούς είναι ο Θεός ως άνθρωπος, εντελώς αληθινός, ουσιαστικός και με πλήρη υπόσταση. Απ' αυτόν εκπορεύεται όλη η Θεότητα ως το Πνεύμα της απεριόριστης Δύναμης και Εξουσίας του που γεμίζει όλη την απεραντοσύνη, όπως οι ακτίνες του ήλιου. Ο Ιησούς είναι επομένως η

πεμπτουσία της πληρότητας της Θεότητας. Ή, με άλλα λόγια, μέσα στον Ιησού κατοικεί η Θεότητα με την απεριόριστη πληρότητα της, με υπαρκτή, σωματική υπόσταση. Γι' αυτό το λόγο δονείται κάθε φορά η απεραντοςύνη του Θεού, όταν κάποιος προφέρει με αληθινή Αγάπη τούτο το ιερό όνομα!» («Πνευματικός Ήλιος», τομ. Β).

Μια μεγάλη αλήθεια

Το γεγονός ο Θεός ο ίδιος έγινε άνθρωπος μέσα στη μορφή του Ιησού Χριστού, αποτελεί μία αλήθεια η οποία, λόγω του βάθους και του μεγέθους της, δεν είναι δυνατό να γίνει κατανοητή και πιστευτή απ' τον καθένα. Ίσως μοναχά εκείνοι που είναι ταπεινοί, γεμάτοι αγάπη, μπορούν να συναισθανθούν πώς είναι δυνατό η Θεότητα ν' αφήσει το μεγαλείο της και να κατέβει τόσο χαμηλά, παρακινημένη από την ευσπλαχνία της.

Ο Ιησούς, που γνώριζε την ανθρώπινη φύση, είχε επανειλημμένα προειδοποιήσει τον Πέτρο, όπως και άλλους μυημένους μαθητές, να μην αποκαλύψουν πρόωρα τη θεϊκότητά του σε ανώριμους ανθρώπους και να μην επιβάλουν τούτη την πίστη σε κανέναν. Και ο ίδιος, με μεγάλη προσοχή φάνερωνε την ταυτότητα του:

«Εσένα σε προετοίμασα με τα λόγια και τη διδασκαλία Μου», λέει σ' έναν ιδιαίτερα ένθερμο οπαδό του. «Όταν ήρθα στο σπίτι σου πριν λίγες μέρες, με θεωρούσες σοφό και έμπειρο γιατρό. Όταν Με είδες να πραγματοποιώ ασυνήθιστες πράξεις, άρχισες να Με πιστεύεις για προφήτη, που μέσα του δρα το Πνεύμα του Θεού. Είσαι όμως ένας άνθρωπος με πείρα σε όλες τις φιλοσοφικές σχολές. Κι αυτό σε παράκινησε ν' ανακαλύψεις πώς ένας άνθρωπος μπορεί να φθάσει σε τέτοια τελειότητα. Εγώ τότε σου φανέρωσα τι είναι ο άνθρωπος και τι κρύβει μέσα του. Επιπλέον, τι μπορεί να γίνει όταν αποκτήσει το "γνώθι σαυτόν" και κατακτήσει την απόλυτη ελευθερία του πνεύματος του.

Παράλληλα όμως σου έδειξα πως και ο Θεός είναι ένας άνθρωπος και γι' αυτόν το μοναδικό λόγο είσαι επίσης εσύ άνθρωπος, όπως κι όλα τα όντα που σου μοιάζουν. Σου έδειξα επίσης μυστικά πως Εγώ ο Ίδιος είμαι (ο αρχέτυπος) άνθρωπος κι ότι ο καθένας έχει το χρέος να γίνει και να είναι παντοτινά αυτό που είμαι Εγώ. Με αυτό έμεινες έκπληκτος και από τότε ξέρεις πια καλά ποιος είμαι. Βλέπεις λοιπόν, ότι με όλα αυτά έπρεπε να προετοιμασθεί η ψυχή σου» («Μ.Ε.Ι.» 1. 175).

Επομένως δεν πρέπει να απορούμε ότι το γεγονός πως στον Ιησού ενώνονται και ενσαρκούνται Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα, στα βιβλικά κείμενα εμφανίζεται

πολύ καλυμμένα, για την ανέτοιμη ανθρωπότητα. Σαφείς αναφορές βρίσκουμε κυρίως στον Ησαΐα («Τον λένε αιώνιο Πατέρα»), και στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη («Όποιος βλέπει *Εμένα*, βλέπει τον Πατέρα»). Η μεγάλη μάζα των χριστιανών, ως τώρα στο πρόσωπο του Ιησού λάτρευε τον Υιό του Θεού. Ωστόσο, πάντα υπήρχαν διαισθαντικές ψυχές που με την ευαισθησία τους αναγνώρισαν τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα μέσα στον Ιησού, όπως π.χ. πολλοί μύστες και άγιοι.

Έτσι κι αλλιώς, αυτό που έχει σημασία είναι η επαγγελία που έχουμε, πως «όποιος έχει τις εντολές Μου και τις τηρεί, αυτός Με αγαπάει. Κι Εγώ θα του φανερώσω τον Εαυτό Μου!» (Ιωάννης 14,21).

VI
ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;
20
Έξι Περίοδοι Διάπλασης της Γης

Σύμφωνα με την αποκάλυψη στον Λόρμπερ, ο ζωντανός οργανισμός του πλανήτη μας υποβλήθηκε σ' εκτεταμένες αλλαγές που κράτησαν εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνια, ώσπου να μπορέσει να εμφανισθεί ο ολοκληρωμένος άνθρωπος, το ομοίωμα του Θεού, που είχε μέσα του τον πνευματικό σπινθήρα. Οι προάνθρωποι ή προαδαμίτες, απλά προετοίμασαν το έδαφος για την εμφάνιση του Αδάμ, αντιπροσωπεύοντας το τελευταίο στάδιο εξέλιξης πριν τον ολοκληρωμένο, δηλαδή προικισμένο με πνευματικές ικανότητες, άνθρωπο. Όλη αυτή η διαδικασία μέχρι και την εμφάνιση του Αδάμ, κράτησε έξι ασύλληπτα μακριές δημιουργικές περιόδους, τις έξι μέρες της Δημιουργίας, κατά το Μωυσή. Στο λορμπερικό έργο «Γη και Σελήνη» περιγράφεται με λεπτομέρειες ο τεράστιος ζωντανός οργανισμός του πλανήτη μας, τα εσωτερικά όργανα που διαθέτει, όπως κάθε άλλο πλάσμα, και οι ζωτικές λειτουργίες που εκτελεί για τη συντήρηση των όντων που φιλοξενεί πάνω του. Στα πλαίσια του δικού μας βιβλίου όμως, δεν θ' ασχοληθούμε μ' αυτές τις πληροφορίες, που τεκμηριώνουν το πνευματικό υπόβαθρο της ύλης, παρά θα στρέψουμε την προσοχή μας στον άνθρωπο.

Οι προαδαμίτες και η πέμπτη περίοδος διάπλασης της Γης

«... Στην πέμπτη περίοδο έχει πια σχηματισθεί μία σταθερή ηπειρωτική περιοχή. Τότε αρχίζουν τα τακτικά παλιρροϊκά ρεύματα της θάλασσας ανά 14.000 έτη Γης. Μ' αυτό τον τρόπο, το νότιο και το βόρειο ημισφαίριο πλημμυρίζουν εναλλάξ, ώστε να γίνουν εύφορες οι εκτεταμένες πετρώδεις έρημοι, γιατί μετά από 14.000 χρόνια η θάλασσα έχει αποθέσει ογκώδεις μάζες από εύφορη λάσπη πάνω τους. Μόλις η θάλασσα υποχωρήσει, η λάσπη εξελίσσεται σ' ένα εύφορο έδαφος.

Χρειάστηκαν και πάλι πάνω από ένα εκατομμύριο χρόνια ώσπου το έδαφος της Γης να γίνει κατάλληλο για τα διάφορα νέα φυτά, αργότερα για τα ζώα, και τέλος για τον προαδαμίτη άνθρωπο.

Αυτοί οι προάνθρωποι δεν ξέρουν ακόμη τίποτα για την καλλιέργεια της γης. Χρησιμοποιούν ωστόσο κάποια κοπάδια ζώα, ζουν μια σκληρή, νομαδική ζωή, δεν φορούν ρούχα ούτε χτίζουν σπίτια ή καλύβες. Στα πιο χοντρά κλαδιά στήνουν τις σπιτοφωλιές τους και αποθηκεύουν όσα τρόφιμα δεν καταναλώνουν αμέσως. Όταν οι προμήθειες τους τελειώσουν, πηγαίνουν ομαδικά για κυνήγι. Όταν πιάσουν πάγοι (γιατί σ' αυτή την περίοδο εμφανίζεται και το χιόνι), μετακομίζουν σε πιο ζεστές περιοχές. Μαζί τους παίρνουν τα ζώα τους, που είναι μαμούθ, μεγάλα ελάφια, αγελάδες, κατσίκες και πρόβατα. Επίσης οι ρινόκεροι, οι μονόκεροι, διάφοροι πίθηκοι και πουλιά λογαριάζονται στα «κατοικίδια» ζώα. Προς το τέλος αυτής της περιόδου εμφανίζονται επίσης ο γάιδαρος, η καμήλα, το άλογο και ο χοίρος. Οι προάνθρωποι τα παίρνουν κοντά τους, γιατί το ένστικτο τους, που είναι αρκετά αναπτυγμένο, τους παρακινεί να τα χρησιμοποιήσουν στις μεταφορές τους, στο κυνήγι, ή ακόμη για να πάρουν γάλα και μαλλί. Με το τελευταίο φτιάχνουν ένα μαλακό στρώμα για τις φωλιές τους.

Γλώσσα, όπως έχουν τώρα οι άνθρωποι, δεν διαθέτουν. Όμως αρθρώνουν ορισμένους φθόγγους, χρησιμοποιούν νοήματα και χειρονομίες, κι έτσι συνεννοούνται και βοηθάει ο ένας τον άλλον. Αν κάποιος απ' αυτούς αρρωστήσει, συνήθως από γερατειά, ξέρει ποιο βότανο θα τον κάνει καλά. Αν δεν μπορεί να το ψάξει ο ίδιος, το ψάχνουν οι άλλοι γι' αυτόν.

Όμως δεν ξέρουν πώς να ανάψουν και να χρησιμοποιήσουν τη φωτιά. Αν μπορούσαν ωστόσο να δουν πώς γίνεται, όπως οι αδαμίτες αργότερα, θα το είχαν καταφέρει κι αυτό. Το ένστικτο της μίμησης το έχουν πολύ αναπτυγμένο και η ευφυΐα τους, μαζί με έναν κάποιο βαθμό ελεύθερης θέλησης, είναι ήδη ανώτερη από εκείνη ενός τέλειου πιθήκου. Επομένως θα μπορούσαν να μάθουν να μιλούν όπως εμείς, αλλά δεν θα μπορούσαν να εκφραστούν λογικά.

Σαν άνθρωποι ήταν πελώριοι και ρωμαλέοι, η οδοντοστοιχία τους ήταν τόσο γερή, που μπορούσαν να χρησιμοποιούν τα δόντια τους σαν κοπτικά εργαλεία. Διέθεταν πολύ ισχυρή όσφρηση και διαίσθηση και το αντιλαμβάνονταν από πολύ μακριά όταν τους πλησίαζε ένας εχθρός. Με τα μάτια και τη θέληση τους δάμαζαν τα ζώα, όπως καμιά φορά και τα πνεύματα της φύσης.

Το δέρμα τους ήταν πιο πολύ τριχωτό, με σκούρες κι ανοιχτόγκριζες τρίχες. Μόνο στο νότο υπήρχαν άτριχες φυλές. Μέχρι την εποχή του Αδάμ, ζούσαν στις πεδιάδες και στα δάση και δεν πήγαιναν ποτέ στα βουνά».

Η έκτη περίοδος διάπλασης της Γης

«Στην εποχή του Αδάμ, με την οποία αρχίζει η έκτη περίοδος, η γη υπέστη και πάλι μεγάλες ανακατατάξεις από τη φωτιά και το νερό. Στη διάρκεια τους εξαφανίστηκε σχεδόν ολοκληρωτικά όλο το προαδαμικό γένος μαζί με τα ζωντανά του, όπως και τα περισσότερα δάση με τα ζώα τους. Επέζησαν μοναχά ορισμένα είδη πουλιών, καθώς και τα ζώα που ζούσαν στα βουνά και στα νερά.

Βέβαια διατηρήθηκαν αραιά εδώ κι εκεί ορισμένοι από τους προανθρώπους. Σιγά-σιγά όμως αφανίστηκαν, γιατί δεν έβρισκαν επαρκή τροφή κατάλληλη γι' αυτούς. Ωστόσο, στα βόρεια της νότιας Αφρικής και σε μερικά μεγάλα απομακρυσμένα νησιά, υπάρχουν αραιά και πού, σε φθίνουσα κατάσταση, κάποιοι μακρινοί απόγονοι τους. Είναι στην πλειοψηφία τους εντελώς άγριοι, μοναχά εδώ κι εκεί απέκτησαν μία κάποια καλλιέργεια χάρη στην επαφή τους με τους απόγονους του Κάιν. Μπορούν να εκπαιδευθούν για διάφορες δουλειές, αλλά από μόνοι τους είναι ανίκανοι να εφεύρουν κάτι. Μία μερίδα είναι σε κάπως καλύτερη μοίρα, γιατί προήλθαν από την πρόσμιξη με τους Καινίτες και τους Λαμεχίτες αργότερα. Ωστόσο κι αυτοί είναι ανίκανοι για μια ανώτερη πνευματική παιδεία".

24

Η Ψυχή και η Ανάδυση της μέσα από τα Φυσικά Βασίλεια

Στο προηγούμενο κεφάλαιο γνωρίσαμε το πνεύμα το οποίο μας εμφύτευσε ο Δημιουργός μας, που είναι στην ουσία η κινητήρια δύναμη που συντονίζει τη ζωή μας. Τώρα θα παρακολουθήσουμε πώς αυτός ο «εσωτερικός πνευματικός άνθρωπος» διαμορφώνει την ψυχή μας. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιεί τα πιο αναπτυγμένα και εξευγενισμένα στοιχεία που έχουν ωριμάσει μέσα στη φύση. Ο ρόλος του σαν πνευματικού οδηγού είναι να τα οδηγήσει στην τελείωση μέσα από τους δρόμους που έχει χαράξει η Αγάπη.

Στο «Μ.Ε.Ι.» μαθαίνουμε πως το «υπερκόσμιο καθαρό πνεύμα» που έχει πάρει την απόφαση να ενσαρκωθεί και να οδηγήσει στην κάθαρση μία ανθρώπινη ψυχή, συγκεντρώνει και διαμορφώνει εξ αρχής τους σπινθήρες ζωής που θα αποτελέσουν τα συστατικά της μέρης. Αυτό τους ξυπνάει από το λήθαργο τους και τους καθοδηγεί βήμα προς βήμα σε όλη τους την πορεία μέσα από τα φυσικά βασίλεια ως την τελείωση.

Η αναρρίχηση μέσα από τα φυσικά βασίλεια με την καθοδήγηση του πνεύματος

«Το υπερκόσμιο πνεύμα που καθοδηγεί την ψυχή, αντιλαμβάνεται πεντακάθαρα τότε αυτή έχει ωριμάσει αρκετά για ν' αφήσει το σώμα του ορνεού, φυτού ή ζώου όπου κατοικούσε προσωρινά και να περάσει σε μία ανώτερη βαθμίδα ζωής.

Φροντίζει τότε να χάσει το άχρηστο πια γι' αυτήν σώμα της. Αυτό γίνεται ώστε η ψυχή που έχει ήδη αποκτήσει μία ανώτερη ευφυΐα να μπορέσει να οικοδομήσει ένα άλλο σώμα. Με αυτό το νέο σώμα αναπτύσσει για ένα μικρό ή μεγάλο διάστημα μία αυξανόμενη ευφυΐα μέσα από τη δραστηριότητα και τη ζωή της. Κι αυτό επαναλαμβάνεται ως το επίπεδο του ανθρώπου, όπου η ψυχή, μέσα στο τελευταίο (υλικό) της σώμα είναι πια εντελώς ελεύθερη. Έτσι κατακτάει πλήρη αυτοσυνείδηση, θεογνωσία, αγνή, θεϊκή αγάπη. Χάρη σ' αυτή την αγάπη ενώνεται πλήρως με το υπερκόσμιο πνεύμα της αυτή την ένωση την ονομάζουμε Νέα Γέννηση ή Αναγέννηση στο Πνεύμα.

Ωστόσο υπάρχουν κι άλλα πνεύματα που ασχολούνται σαν «πρωτομάστορες» με τη συλλογή των κατάλληλων υλικών για να οικοδομηθεί μία ύπαρξη. Πρόκειται για τους αγγέλους και τα αμέτρητα πνεύματα που έχουν στις διαταγές τους. Όπως λέει ο Λόρμπερ, «ένας ανώτερος άγγελος διαθέτει εκατομμύρια κι εκατομμύρια υπηρέτες και βοηθούς». Αυτά τα πνεύματα επιβλέπουν τους σπινθήρες ζωής που έχουν ξεφύγει από τη μεγάλη ψυχή του Εωσφόρου, και τους οδηγούν σκαλί το σκαλί ως τις ανώτερες βαθμίδες του ζωικού βασιλείου.

Η συγκρότηση μιας ψυχής της φύσης

Όταν το πνεύμα που είναι επικεφαλής σ' αυτό το έργο διαπιστώσει πως έχουν ωριμάσει αρκετά ειδικά ψυχικά στοιχεία μέσα στα ανώτερα ζώα, το μέλημα του είναι να ενώσει αυτές τις ψυχές ζώων σε μία ψυχή της φύσης.

«Από μία μοναδική ψυχή ζώου δεν μπορεί ποτέ να γίνει μία ανθρώπινη ψυχή», διαβάζουμε στο «Μ.Ε.Ι.». «Γι' αυτό λέγεται πως μαζί με το ζώο πεθαίνει και η ψυχή του. Ωστόσο στην πραγματικότητα αυτό σημαίνει πως όταν πεθαίνει π.χ. ένας ταύρος, η ψυχή του παύει να είναι ψυχή ταύρου, γιατί μόλις βγει από το κορμί του, ενώνεται με άλλες ψυχές ζώων που είναι επίσης ελεύθερες. Απ' αυτή την ένωση προκύπτει μία νέα, τελειότερη ψυχή (φυσική ψυχή), η οποία εξελίσσεται και δυναμώνει, ώσπου να ωριμάσει αρκετά για να ενσαρκωθεί σ' ένα ανθρώπινο σώμα».

Αυτές τις φυσικές ψυχές τις συναντήσαμε προηγουμένως σαν πνεύματα στη γη και στον αέρα και ξέρουμε πως ανάλογα με την ευφυΐα και τη δύναμη θέλησης που διαθέτουν, εκτελούν διάφορα διατεταγμένα καθήκοντα μέσα στη φύση. Έτσι ανεβαίνουν από τις κατώτερες στις ανώτερες σφαίρες και παράλληλα διευρύνονται οι υπηρεσίες που προσφέρουν.

Γαζέλα, τσακάλι και αετός, ένα παράδειγμα για το πώς σχηματίζεται μία ανθρώπινη ψυχή

Σε μία σκηνή στο «Μ.Ε.Ι.», οι μαθητές του Ιησού παρακολουθούν πώς οι ουράνιοι υπηρέτες παίρνουν τα στοιχεία από διάφορες ψυχές ζώων, για να φτιάξουν μία φυσική ψυχή.

«Είδαμε τότε μία γαζέλα που έτρεχε κυνηγημένη από ένα τσακάλι. Το τσακάλι, πιο γρήγορο, δεν άργησε να την πιάσει και να την κατασπαράξει μπρος στα μάτια του Ναζωραίου και των μαθητών του, ούτε πεντακόσια βήματα μακριά τους.

Όταν τέλειωσε λοιπόν με το πρωινό του γεύμα, τράβηξε αργά προς το νότο, πιθανότατα για να βρει μια άλλη λεία. Τότε όμως εμφανίστηκε από πολύ ψηλά ένας τεράστιος αραβικός αετός. Μόλις είδε το τσακάλι να σέρνεται με την κοιλιά στο

χώμα, εκσφενδονίστηκε σαν βέλος στη γη, το γάντζωσε γερά με τα νύχια του και το σήκωσε ψηλά στον αέρα, παρόλη την αντίσταση του. Όταν έφθασε πάνω από έναν τόπο γεμάτο πέτρες, το άφησε να τσακισθεί και, όπως ήταν φυσικό, το τσακάλι σκοτώθηκε επί τόπου. Ο αετός κατέβηκε τότε και, αφού βεβαιώθηκε πως το θύμα του ήταν πραγματικά πεθαμένο, το γράπωσε και πέταξε νότια, ως τα βράχια όπου είχε τη φωλιά του.

Όταν έφθασε εκεί με τη λεία του, την άφησε να πέσει από ψηλά, γιατί φαίνεται ότι τον είχε βαρύνει πολύ. Το τσακάλι όμως προσέκρουσε σ' ένα βράχο, και γκρεμίστηκε σ' ένα βαθύ φαράγγι.

Σ' αυτό το φαράγγι έβοσκαν τα λιγοστά πρόβατα τους άραβες βοσκοί που είδαν αμέσως τον τεράστιο αετό να κατεβαίνει αργά-αργά για να μαζέψει τη λεία του. Μόλις αντιλήφθηκαν λοιπόν αυτόν τον εχθρό του κοπαδιού τους, τέντωσαν στη

στιγμή τα τόξα τους και τον πέτυχαν με την πρώτη. Χτυπημένος από τρία βέλη, ο αετός γκρεμίστηκε στο φαράγγι, όπου οι βοσκοί τον υποδέχτηκαν σαν τρόπαιο νίκης. Το ψόφιο τσακάλι με τη γαζέλα του έμεινε να κείτεται ανάμεσα στα βράχια όπου είχε γκρεμιστεί. Άλλα αρπακτικά πουλιά θα το καταβρόχθιζαν αργότερα.»

«Και τώρα βλέπετε», συνεχίζει ο Ναζωραίος, «μπρος στην πόρτα να στέκει μία ανθρώπινη μορφή, σαν ενός μωρού παιδιού. Τούτη η μορφή είναι ένα παιδί που περιμένει να γίνει μία ερωτική επαφή, για να βρει τη στιγμή τής σύλληψης τη μητέρα που θα το φιλοξενήσει μέσα της. Πίσω απ' αυτή την οπτασία της ψυχής, διακρίνουμε μια άλλη φωτεινή μορφή. Αυτή είναι το υπερκόσμιο πνεύμα της ψυχής που φροντίζει ώστε αυτή η ψυχή της φύσης να εμφανιστεί με την πρώτη ευκαιρία στα σπλάχνα της μητέρας. Σ' αυτή εδώ την περίπτωση θα έρθει στον κόσμο ένα αρσενικό παιδί, που αν ανατραφεί σωστά, μπορεί να γίνει ένας μεγάλος άνδρας. Ο ψυχικός κόσμος της γαζέλας θα κατευθύνει την καρδιά του, η πονηριά του τσακαλιού τη λογική του και η δύναμη του αετού τη νοημοσύνη, το θάρρος και τη θέληση του. Ο χαρακτήρας του θα είναι κατά βάση πολεμοχαρής, θα μπορεί εν τούτοις να τον χαλιναγωγήσει, χάρη στην εξυπνάδα και τον ψυχισμό του. Έτσι θα γίνει ένας πολύ χρήσιμος άνθρωπος, όποιο επάγγελμα κι αν διαλέξει. Αν γίνει στρατιωτικός, το θάρρος του θα του φέρνει τύχη, αλλά θα πέσει επίσης κάτω από τα όπλα των εχθρών του».

Η ενσάρκωση της ψυχής

Απ' ό,τι είδαμε, τα πνεύματα της γης, του αέρα και οι άλλες ψυχές της φύσης δεν δείχνουν ιδιαίτερη προθυμία να ενσαρκωθούν, γιατί απ' τους πνευματικούς οδηγούς τους γνωρίζουν πως στο ανθρώπινο επίπεδο χάνεται κάθε ανάμνηση από τις προηγούμενες υπάρξεις και πως διακόπτεται η συνειδητή επαφή με τον πνευματικό κόσμο. Κι αυτό, ώσπου η ψυχή ν' αναζητήσει και να βρει πάλι το Θεό, χάρη στον πνευματικό σπινθήρα που έχει μέσα στην καρδιά της. Παράλληλα όμως ξέρουν πως μόνο περνώντας από την ανθρώπινη ζωή μπορούν από καταδικασμένα, υπόδουλα πλάσματα, να γίνουν ελεύθερα παιδιά του Θεού, παντοτινά ευτυχισμένα. Γι' αυτό έρχεται πάντα η στιγμή, ακόμα και για τους μεγαλύτερους λάτρεις της ελευθερίας τους, να κάνουν το μεγάλο βήμα.

Οι φυσικές ψυχές που, χάρη στις εμπειρίες τους στα διάφορα στάδια της φύσης, έχουν ωριμάσει αρκετά για να ενανθρωπιστούν, συγκεντρώνονται στη μεσαία ατμοσφαιρική περιοχή, περίπου από εκεί «όπου δεν φυτρώνουν πια δέντρα ως τα χιόνια και τους πάγους».

«Όταν λοιπόν μία τέτοια ψυχή, που είναι έτοιμη να ενανθρωπισθεί, αποκτήσει την προκαθορισμένη σύσταση, κατεβαίνει ως εκεί που κατοικούν άνθρωποι. Από τη σφαίρα ζωικής αιθερικής ακτινοβολίας που περιβάλλει τον κάθε άνθρωπο, απορροφάει κατά μία έννοια την τροφή τής. Όπου βρει δε χαρακτηριστικά παρόμοια με τα δικά της, αισθάνεται άνετα και παραμένει εκεί. Από την αιθερική σφαίρα που περιβάλλει το ζευγάρι, η φυσική ψυχή αντιλαμβάνεται τότε το ένστικτο τους παρακινεί να έρθουν σ' επαφή. Ή, με άλλα λόγια, αυτό που την ελκύει είναι η αυξημένη ενέργεια που ακτινοβολεί το ζευγάρι την ώρα της ερωτικής επαφής. Διεισδύει τότε με μία ορισμένη βία στη ροή του σπέρματος, και μαζί μ' αυτό εμφυτεύεται στο ωάριο. Κι αυτή είναι ή γονιμοποίηση. Απ' αυτό το σημείο και πέρα, η ψυχή μοιάζει με το σπόρο που πέφτει στο χώμα. Μέσα στο σώμα της μάνας περνάει απ' όλες τις φάσεις που περνάει και ο σπόρος μέσα στη γη, μέχρι να ξεπροβάλει το φυτό!»

Προγενέστερες υπάρξεις

Εύκολα διακρίνει κανείς σ' έναν άνθρωπο τις ιδιότητες που απόκτησε η ψυχή στις προηγούμενες ζωές στο ζωικό βασίλειο. Έτσι, όπως είδαμε στο παράδειγμα της γαζέλας, του τσακαλιού και του αετού, φαίνονται ολοφάνερα στις διανοητικές δυνατότητες, κλίσεις, επιθυμίες και ικανότητες. Πονηρά αρπακτικά, καλόβολα οικιακά ζώα, πιστοί σκύλοι, αγαθά πρόβατα, μαχητικοί ταύροι, φιλήδονοι τράγοι, όλ' αυτά κι άλλα πολλά χαρακτηριστικά μπορούμε να διαπιστώσουμε σ' εμάς και τους γύρω μας.

Επίσης οι προτιμήσεις στη διατροφή, προδίδουν την ιδιαίτερη καταγωγή μας.

Οι άνθρωποι στους οποίους επικρατούν πολλά ψυχικά στοιχεία από σαρκοβόρα ζώα, είναι κατά κύριο λόγο κρεατοφάγοι, τουλάχιστον στην αρχή της εξέλιξης τους. Αντίθετα, οι άνθρωποι που κατάγονται κυρίως από φυτοφάγα ζώα, δείχνουν προτίμηση στη χορτοφαγία. Απ' αυτό και μόνο το λόγο μία ενιαία και μονόπλευρη διατροφή για όλους τους ανθρώπους, είναι εντελώς λανθασμένη.

Επίσης συχνά μπορούμε ν' αναγνωρίσουμε τα προηγούμενα στάδια στις ιδιομορφίες του σώματος. Βλέπουμε π.χ. εδώ κι εκεί, το κεφάλι ενός πουλιού, έναν ταυρίσιο λαιμό, το βλέμμα πιστού σκύλου κι ένα σωρό μνήμες από το ζωικό βασίλειο. Να πώς εξηγείται στο «Μ.Ε.Ι.» αυτό το φαινόμενο:

«Αυτό εξαρτάται πάντα από ποια κατηγορία ζώων έχει προέλθει η ψυχή του ανθρώπου. Ιδίως η παιδική ψυχή φανερώνει γνωρίσματα από τις προγενέστερες μορφές απ' όπου πέρασε πριν γίνει άνθρωπος. Αν το παιδί πάρει σωστή ανατροφή, αυτή η προγενέστερη ψυχική μορφή “εξανθρωπίζεται”, αφομοιώνεται δηλαδή σύντομα από την ανθρώπινη και ενσωματώνεται πλήρως με αυτήν. Αν οι γονείς παραμελήσουν εντελώς την ανατροφή του παιδιού τους, τότε στην ψυχή του ξυπνούν σιγά-σιγά οι μνήμες από την προηγούμενη μορφή ζωής, η οποία με τον καιρό επιβάλλεται και στο σώμα. Γι' αυτό καμιά φορά διακρίνουμε αμέσως σε ανθρώπους με ακατέργαστο χαρακτήρα, ποια τάση από τις προηγούμενες μορφές επικρατεί στην ψυχή τους».

Μια παρήγορη εξήγηση για τα βάσανα των ζώων

Οι παραπάνω πληροφορίες δίνουν μια βαθύτερη διάσταση και νόημα στη ζωή των ζώων, σε σύγκριση με τη διαδεδομένη άποψη πως τα ζώα δεν έχουν ψυχή ή πως η ψυχή τους χάνεται με το θάνατο τους. Βλέπουμε ότι τα ζώα είναι αδέρφια μας, αν και βρίσκονται σε χαμηλότερα επίπεδα εξέλιξης. Η επίγνωση πως τμήματα της δικής μας ψυχής πέρασαν εξίσου από αυτή τη δοκιμασία και ήταν προφανώς ευγνώμονα για το παραμικρό δείγμα στοργής, μας παρακινεί να δείξουμε μεγαλύτερη κατανόηση για τη μοίρα τους. Τα βάσανα των ζώων έχουν κάνει πολλούς ανθρώπους ν' αμφιβάλλουν για την καλοσύνη του Θεού. Η ψυχή, όπως μάθαμε από τον Λόρμπερ, συναρμολογείται από χίλια μύρια στοιχεία που προήλθαν και από τα φυσικά βασίλεια. Περνώντας από μία σκληρή εκπαίδευση, μαθαίνει ν' αποβάλλει τον εγωισμό που δηλητηριάζει αυτά τα στοιχεία. Η πείνα, οι κίνδυνοι, οι κακουχίες, ξυπνούν την ψυχή του ζώου και την ωθούν να αντιδράσει. Ταυτόχρονα μαλακώνει με τα βάσανα κι έτσι προετοιμάζεται για να νιώσει οίκτο και συμπόνια, δύο ανώτερα συναισθήματα που αναπτύσσονται με την ανθρώπινη υπόσταση.

Αυτενέργεια και Καθοδήγηση

Διαπιστώσαμε ως εδώ πως σε γενικές γραμμές ο ανώριμος άνθρωπος σκέφτεται, αισθάνεται και ενεργεί μ' επίκεντρο τον εαυτό του. Επιπλέον, πως στην αρχή της πορείας μας η «ελεύθερη θέληση» πρέπει ν' αποκρυσταλλωθεί μέσα από όλα τα αντίρροπα ρεύματα που διαμορφώνουν τον ψυχισμό μας.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα γι' αυτές τις αντικρουόμενες τάσεις, είναι οι έμφυτες κλίσεις που διαπιστώνουμε σε κάθε παιδί. Ευτυχώς όμως οι πνευματικοί μας οδηγοί ξέρουν τι δύναμη έχουν οι τελευταίες και πόσο αστάθμητη είναι αντίθετα η θέληση μας, γι' αυτό μας ενισχύουν διαρκώς.

Η τελειοποίηση στο σχολείο της ζωής

«Ο Κύριος έδωσε τις αδυναμίες στον άνθρωπο, για να δοκιμασθεί στην ανεξαρτησία του, γιατί σε τελευταία ανάλυση αυτές καθορίζουν την πνευματική ελευθερία όλων μας. Για να ελευθερώσουμε ολότελα το πνεύμα μας, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσουμε και να υπερνικήσουμε τις αδυναμίες μας. Ο Κτίστης μας έδωσε επί τούτου τις αδυναμίες, για να αποτελούν την ατελή πλευρά της ύπαρξης μας. Χρέος μας είναι να μετατρέψουμε (με τη βοήθεια του), την ατέλεια σε τελειότητα. Έτσι θα μεγαλώσουμε και θ' αποδείξουμε την ομοιότητα μας με το Θεό και από μόνοι μας θα διαμορφώσουμε μία ζωή αληθινά ελεύθερη για πάντα» («Θεία Οικονομία», τόμος 3, κεφ. 110).

Ο Θεός αφήνει ανεμπόδιστη την ανθρώπινη θέληση να βρίσκει μόνη της τον προσανατολισμό της. Γι' αυτό μπορούμε να πούμε πως ο άνθρωπος είναι αυτενεργός και αυτοδίδακτος στο εντατικό σχολείο της ζωής. Παράλληλα όμως καθοδηγείται να βρει το δρόμο του ανάμεσα σε δύο πανίσχυρους πόλους, ανάμεσα στο πνεύμα και την ύλη.

Οι σειρήνες του κόσμου

Δεν δεχόμαστε όμως μόνο το φως από τον Ουρανό στη ζωή μας. Μας επηρεάζουν και τα αντίθετα ερεθίσματα που μας παρακινούν να είμαστε εγωιστές, μικρόψυχοι, άβουλοι, κ.λπ. Μ' αυτές τις εντάσεις και την εσωτερική αντιπαράθεση, η ψυχή μας ξυπνάει και υποχρεώνεται να αξιολογήσει τις εμπειρίες της, προχωρώντας έτσι στην ατραπό της τελειοποίησης.

«Ο σκοπός σ' αυτό τον κόσμο είναι οι άνθρωποι να γίνουν τέλεια παιδιά του Θεού. Γι' αυτό μαζί με την ελεύθερη θέληση και το καθαρό μυαλό που τους δόθηκε, πρέπει να έχουν παράλληλα θεϊκούς νόμους που, αν θέλουν, να μπορούν να τους αποδεχθούν και να τους ακολουθήσουν. Εξυπακούεται όμως πως για να γίνει το

τελευταίο, θα πρέπει να έχουν δεδομένη μέσα τους εξίσου δυνατή την παρόρμηση να παραβούν τους νόμους. Σε τελευταία ανάλυση, η ανθρώπινη θέληση είναι πραγματικά ελεύθερη επειδή υπάρχει αυτό το αντίθετο ερέθισμα. Χάρη σ' αυτό, κατακτάει (από την πείρα), τη δύναμη ν' αντισταθεί τελικά στους πειρασμούς και στη θέση της ανομίας να βάλει αυτό που κατάλαβε πως είναι το θέλημα του Θεού».

«Είναι απαραίτητο ο ουρανός και η κόλαση να κατοικούν κάτω από την ίδια στέγη, αν θέλει ο Πατέρας τ' αληθινά παιδιά του να φθάσουν στην αθανασία και στη Λαμπρότητα του. Χωρίς αγώνα δεν υπάρχει νίκη! Όταν σε κάποιον προσφέρεται η δυνατότητα να κατακτήσει το μεγαλύτερο αγαθό που υπάρχει, είναι αυτονόητο πως θα πρέπει να καταβάλει τη μέγιστη δυνατή προσπάθεια για να φθάσει κανείς σ' ένα ακραίο σημείο, πρέπει να ξεκινήσει με ορμή από το άλλο άκρο».

Μια βαθύτερη εξήγηση γιατί τόσο συχνά στον κόσμο μας επικρατούν οι σκοτεινές πλευρές του, βρίσκουμε στα λόγια του Ιησού στο «Μ.Ε.Ι.»:

«Αναγκαστικά αυτός ο κόσμος προσφέρει όλους τους δυνατούς πειρασμούς, αλλιώς θα ήταν αδιάφορος και άχρηστος για τον άνθρωπο, όπως είναι η έρημος για τα άγρια ζώα. Μάταια και άσκοπα θα του είχε δοθεί η θέληση, παρόμοια μ' εκείνη του Θεού, η λογική και η νοημοσύνη. Τι θα μπορούσε να προκαλέσει την αγάπη του, σαν τι θα ποθούσε και θα λαχταρούσε; Πώς θ' ακόνιζε και θα καθάριζε τη λογική του;

Και τι θα ξυπνούσε και θα έδινε ζωή στη νοημοσύνη του;

Επομένως αυτή η φανταστική ποικιλία σε καλά και κακά, σε ευγενικά και κατώτερα πράγματα, υπάρχει μόνο για χάρη του ανθρώπου, ώστε να τα γνωρίσει όλα, να τα κρίνει, να τα διαλέξει και να τα χρησιμοποιήσει όπως πρέπει. Από κει μπορεί να συμπεράνει τότε πως όλα αυτά είναι έργο ενός πάνσοφου, καλού και παντοδύναμου Πλάστη και όταν κανείς αρχίσει να διαλογίζεται έτσι, αυτός ο Πλάστης δεν παραλείπει ποτέ να φανερώσει στον άνθρωπο που ψάχνει, από πιο κοντά το πρόσωπο του. Και ως γνωστό, έτσι γινόταν πάντα».

Και συνοψίζοντας, καταλήγει:

«Η υλιστική ζωή (δηλαδή η έμφυτη προδιάθεση προς τον εγωισμό και τις πρόσκαιρες απολαύσεις του κόσμου), πρέπει να υπερτερεί σαν βάρος μέσα στην κάθε ψυχή. Έτσι αναγκάζεται να κινητοποιηθεί, προκειμένου ν' απαλλαγεί απ' αυτό το μικρό υπέρβαρο της ύλης μ' αυτό τον τρόπο μαθαίνει να χρησιμοποιεί σωστά την ελεύθερη θέληση της. Για να μπορεί να γίνει αυτό, οι Ουρανοί της έδιναν πάντοτε τη διδασκαλία πεντακάθαρη σαν εφόδιο, έτσι που η ψυχή να κινείται ελεύθερα ανάμεσα στο πνεύμα και την ύλη».

Οι συνέπειες της αντίθεσης στη θεία Τάξη

Χρέος του ανθρώπου είναι βέβαια να ξεπεράσει τις ατέλειές του, να μάθει δηλαδή από μόνος του να προσπερνάει τις προκλήσεις που του βάζει στο δρόμο του το κακό, ενισχύοντας έτσι τις καλές του πλευρές, Γι' αυτό το λόγο, τα πράγματα στο σύμπαν είναι έτσι ρυθμισμένα, ώστε στο βαθμό που τα όντα ζουν σε αρμονία με το θείκό Νόμο, ν' απολαμβάνουν ανάλογα τη ζωογόνο ενέργεια. Το ίδιο συμβαίνει και στη φύση, όπου ο ήλιος ζωογονεί εκείνα μόνο τα πλάσματα που βρίσκονται μέσα στη σφαίρα ακτινοβολίας του. Η φυσιολογική συνέπεια για ένα πλάσμα όταν απομακρύνεται από το ρεύμα της ζωής, είναι να νιώθει την έλλειψη αυτής της ενέργειας.

Αυτή η αίσθηση της έλλειψης γίνεται με το πέρασμα του χρόνου οδυνηρή και οδηγεί σ' ένα είδος αποσκλήρυνσης, ακόμη κι αν προσωρινά απολαύσει κανείς ένα προνόμιο ή πλεονέκτημα ή κέρδος. Το ότι ο καθένας στο τέλος «ό,τι σπέρνει θερίζει», είναι το μάθημα που κάνει την επίγεια ζωή ένα εξαιρετο σχολείο για όλους.

«Στο κάθε πλάσμα έχει δοθεί το ερέθισμα τής ανυπακοής. Ταυτόχρονα όμως πρέπει να υφίσταται ως φυσικό επακόλουθο και μία κάποια δυσάρεστη συνέπεια, σαν ένα είδος τιμωρίας. Και πρέπει αυτός που παρανομεί να αισθανθεί καλά τις συνέπειες, για να καταλάβει ότι δεν είναι ψέματα. Όπως χρειάζεται να καταλάβει γιατί και πώς αυτές οι συνέπειες ακολουθούν υποχρεωτικά κάθε πράξη που παραβαίνει μία από τις γνωστές εντολές. Το κάθε πλάσμα οφείλει να μάθει πως, παραβαίνοντας μια εντολή, στην αρχή μπορεί να βγει προσωρινά κερδισμένο. Στη συνέχεια όμως έρχεται αναπόφευκτα η πικρή συνέπεια, η οποία διαρκεί πολύ καιρό.

Και χρειάζεται πολύς κόπος και πόνος για ν' αντιμετωπιστεί το κακό που έχει γίνει.

Εφόσον είναι εφοδιασμένο με όλες αυτές τις προϋποθέσεις, κάθε νέο πλάσμα που δημιουργείται μπορεί να χρησιμοποιήσει αληθινά ελεύθερα την ευφυΐα του και να κάνει ανεμπόδιστα ό,τι θέλει. Και ας εξελιχθούν τα πράγματα τότε όπως και να είναι, στραβά ή ίσια, σωστά ή λάθος. Μόνον έτσι το νεόβγαλτο, άπειρο πλάσμα μπορεί να γίνει στο τέλος αυτοτελές. Αυτό είναι το πρώτο βήμα για την πλήρη και ουσιαστική αυτοτέλεια. Σε τελευταία ανάλυση, κάθε ευφυής ύπαρξη που δημιούργησε ο Θεός, έχει αυτό τον προορισμό. Γιατί στην αυτοτέλεια θα φθάσουν τελικά όλοι έτσι κι αλλιώς, απ' το μακρύτερο ή το συντομότερο δρόμο».

Η ελεύθερη υλοποίηση των αποφάσεων

Σύμφωνα με τη Νέα Αποκάλυψη, η ελευθερία της θέλησης είναι ο βασικός νόμος της ζωής, αφού συνιστά τον απαραίτητο όρο για να φθάσουμε μια μέρα στην αυτοτέλεια και την τελειότητα του Θεού. Αυτό σημαίνει κατά πρώτο πως μας επιτρέπει να διαμορφώνουμε ανεπηρέαστα τη θέληση μας χωρίς παρεμβολές από ψηλά. Και δεύτερο, να μετατρέπουμε ανεμπόδιστα τις αποφάσεις μας σε πράξη, εφόσον βέβαια οι πράξεις μας δεν αντιτίθενται ολοκληρωτικά στο σχέδιο για τη λύτρωση μας.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως ο καθένας που βρίσκεται ακόμα σ' ένα στάδιο πνευματικής ανωριμότητας είναι ελεύθερος να κάνει ανεμπόδιστα ό,τι του έρθει στο μυαλό.

Ο κάθε άνθρωπος έχει το ελεύθερο να ενεργεί όπως επιθυμεί, όμως οι ουράνιες δυνάμεις ελέγχουν και κατευθύνουν τις ενέργειες και τα αποτελέσματα τους. Τούτο γίνεται πάντα μ' έναν τέτοιο τρόπο, που τελικά η οποιαδήποτε ενέργεια τον οδηγεί αργά η γρήγορα στον προορισμό του. Αυτή η καθοδήγηση από τη μεριά των ουράνιων εργατών γίνεται όσο το δυνατό πιο απαρατήρητα κι αβίαστα, για να μην εμποδισθεί η ελευθερία στη λήψη των αποφάσεων. Τα πνεύματα και οι άγγελοι που προστατεύουν τους ανθρώπους παίρνουν συγκεκριμένες οδηγίες πώς να κατευθύνουν τους προστατευόμενους τους, σεβόμενοι αυτή την περίφημη ελευθερία:

«Αν θέλουμε ο άνθρωπος να κατακτήσει την υπέρτατη ελευθερία, αυτοτέλεια και παντοδυναμία, πρέπει να φροντίζουμε να πάρει εθελοντικά από μόνος του τους δρόμους που θα τον οδηγήσουν στο Φως. Και να πορευτεί σ' αυτούς τους δρόμους με αγάπη και αυταπάρνηση, ώσπου να φθάσει στον προορισμό του από δική του απόφαση και χάρη στους δικούς του κόπους. Γι' αυτό το σκοπό η βία, εξωτερική ή εσωτερική, δεν ωφελεί. Γιατί και η μία και η άλλη είναι μια καταδίκη και στέρηση της ελευθερίας της βούλησης και κρατάει το ανθρώπινο πνεύμα φυλακισμένο για πάντα. Κι όσο το πνεύμα του δεν είναι ελεύθερο, δεν υπάρχει περίπτωση να εναρμονίσει τη θέλησή του με αυτή του Θεού, που είναι ολότελα ελεύθερη.

Επομένως, για να γνωρίσουν οι άνθρωποι τον εαυτό τους και το αληθινό Υπέρτατο Ον, χρειάζεται να δασκαλευτούν με μεγάλη σοφία, και μάλιστα με τη μέγιστη δυνατή καλοσύνη, υπομονή και πραότητα. Μόνο οι πεισματικά απείθαρχοι χαρακτήρες που στα βάθη της καρδιάς τους φωλιάζει ασυνειδησία και σατανική κακία, πρέπει να παίρνουν το μάθημα τους και να τιμωρούνται με μια φανερή εγκόσμια τιμωρία».

«Ο πραγματικός υπηρέτης του Ουρανού επιδρά αποκλειστικά πάνω στην ικανότητα αντίληψης του καθενός, χωρίς να επηρεάζει σε καμιά περίπτωση τη θέληση (ούτε καν έμμεσα δηλαδή), εμποδίζοντας ή κατευθύνοντας την. Γιατί τόσο αν τη βοηθήσουμε χωρίς σύνεση, όσο κι αν της βάλουμε κάποιο φραγμό, της

επιβάλλουμε μία καταδίκη. Η κόλαση, βέβαια, επηρεάζοντας τις επιλογές του, υποδουλώνει τον άνθρωπο από τη θέληση και με αυτήν τον σέρνει στην καταστροφή, την καταδίκη και το θάνατο! Σ' εμάς όμως (τους εκπροσώπους της ουράνιας αγάπης), δεν μας επιτρέπεται να κάνουμε το ίδιο, γιατί εμείς πρέπει να σεβόμαστε στο έπακρο την απόλυτη ελευθερία της θέλησης. Γι' αυτό, όπου σας έχει ανατεθεί ένα έργο, θα επιδράτε αποκλειστικά στην αντίληψη και ποτέ στη θέληση του ανθρώπου».

Η καθοδήγηση του ανθρώπου γίνεται εντελώς απαρατήρητα, δηλαδή μέσα από τη φωνή τής καρδιάς του, τη συνείδηση. Παράλληλα όμως οι αόρατοι ουράνιοι εργάτες επιτρέπουν ή φροντίζουν να «τύχουν» στο δρόμο του οι κατάλληλες εμπειρίες, που θα του δώσουν το μάθημα που χρειάζεται. Απ' αυτή την άποψη δεν

υπάρχει καμιά σύμπτωση στη ζωή. Η Αγία Γραφή λέει πως «αν δεν θέλει ο Θεός, δεν πέφτει ούτε μια τρίχα από την κεφαλή σας». Τα πάντα, ακόμη και τα πιο απίθανα ή δυσάρεστα πράγματα, συμβαίνουν με την άδεια ή την επέμβαση του, για να μας μάθουν να αναγνωρίζουμε το θέλημα του, τους νόμους και τις επιδιώξεις του. Στον καθένα μας εναπόκειται να στήσει το αυτί του για ν' αφογκραστεί αυτές τις διακριτικές οδηγίες και να τις χρησιμοποιήσει για την πνευματική του εξέλιξη.

Χάρη στις Εμπειρίες μας Μεγαλώνει η Πνευματική μας Ελευθερία

Από τα αποτελέσματα των πράξεων μας, μαθαίνουμε με τον καιρό δυο πράγματα:

Καταρχήν πως όταν κανείς ζει μοναχά για τον εαυτό του και επικεντρώνει το ενδιαφέρον του στις ατομικές του ανάγκες, είναι αδύνατο να κατακτήσει την ευτυχία, όσο και να την κυνηγάει. Ο εγωιστής, υλιστής άνθρωπος είναι ανίκανος να βρει την εσωτερική γαλήνη και η ζωή του είναι ένας διαρκής αγώνας δίχως νόημα. Αυτή είναι ανεξαιρέτως η πικρή εμπειρία που αποκομίζουν σε τούτη ή την άλλη ζωή, όσοι ζουν ατομικιστικά, αδιαφορώντας για την πνευματική τους υπόσταση και τους γύρω τους. Η πείρα μας διδάσκει αντίστοιχα, πως όποτε ζούμε σε αρμονία με τον μεγάλο Νομοθέτη και τους νόμους του, η καρδιά μας βρίσκεται σε ειρήνη. Ακόμη κι αν οι συνθήκες που ζούμε, εξωτερικά είναι λιτές ή και δραματικές, εισρέουν μέσα μας αστείρευτες δυνάμεις, οι οποίες μας δυναμώνουν και μας μεταμορφώνουν σε μια πηγή χαράς για τους άλλους. Αυτή είναι μία θετική εμπειρία που μπορεί να κάνει ο καθένας μας, γιατί πολύ απλά, η αρμονία με το Υπέρτατο Ον δεν μπορεί παρά να φέρει και μέσα μας την αρμονία.

Υπάρχουν δύο ειδών μαθητές της ζωής- καταρχάς οι ανεπίδεκτοι μάθησης

Η συμπεριφορά μας σ' αυτό το σχολείο της ζωής διαφέρει πολύ από άνθρωπο σε άνθρωπο. Στην αρχή οι πιο πολλοί δεν έχουν καμία απολύτως διάθεση να μετριάσουν τον εγωισμό τους. Εθελουφλώντας, αρνούνται πεισματικά να δουν την πνευματική διάσταση της ζωής τους και να εναρμονίσουν αντίστοιχα τις επιδιώξεις τους, παρόλο που συσσωρεύουν αρνητικές εμπειρίες. Έτσι τα καλύτερα στοιχεία της ψυχής τους ατροφούν κι αντί να καταπολεμήσουν τις εγωιστικές τους τάσεις, υποχωρούν συνεχώς μπροστά τους. Όσπου στο τέλος καταθέτουν εντελώς τα όπλα ή «αυτομολούν» στο στρατόπεδο του Κακού.

Όστόσο βλέπουμε πάρα πολλές φορές εγωιστές και υλιστές ανθρώπους να περνούν μία ανέφελη ζωή. Αρκετοί μάλιστα τους ζηλεύουν, γιατί με την πρώτη ματιά φαίνονται ν' απολαμβάνουν πλούτη, τιμές κι εξουσία. Παρόλ' αυτά, ένας τέτοιος άνθρωπος δεν θα βρει ποτέ μέσα του τη βαθύτερη ειρήνη κι ευτυχία εκείνου που έχει ειρήνη με τον Πλάστη του και τον εαυτό του.

Οι έξυπνοι μαθητές

Άλλοι άνθρωποι ωστόσο επιδιώκουν μία αλλιώςτικη ευτυχία που ν' αντέχει στο πέρασμα του χρόνου. Η πείρα τους κάνει να ψάχνουν για ένα βαθύτερο νόημα στη ζωή τους σταδιακά, μπαίνουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο σε σκέψεις γύρω απ' την «αρχική Αιτία» του κόσμου, ξεπερνούν τις αντιστάσεις τους και τη δέχονται σαν οδηγό στην ατραπό της ζωής τους. Σε όλους έχει δοθεί η υπόσχεση πως αν ζητήσουμε, θα μας δοθεί, αν ψάξουμε, θα βρούμε κι αν χτυπήσουμε την πόρτα, θα μας ανοιχτεί. Όποιος ψάχνει λοιπόν βρίσκει. Κι αυτό που βρίσκει καθορίζει την παραπέρα στάση του στη λήψη των αποφάσεων.

Η αγάπη κερδίζει σιγά-σιγά το πάνω χέρι σ' αυτή τη διελκυστίνδα με τον εγωισμό, και μία νέα, ανώτερη θέληση βγαίνει στο προσκήνιο. Η θέληση του «δούνα» αντί του «λαβείν», η αλληλεγγύη αντί για την εκμετάλλευση και την

κυριαρχία. «Όταν θα φθάσει κανείς στο σημείο να συνειδητοποιήσει πως είν' αλήθεια αυτά τα πράγματα, τούτη η ανώτερη συνείδηση θα κατευθύνει τη θέληση του όπως ένας καλός καβαλάρης το άλογο του. Τότε η ψυχή θα θελήσει σιγά-σιγά ν' ακολουθήσει ό,τι συνειδητοποίησε σαν αληθινό, καλό κι ωφέλιμο. Έτσι, θέληση και συνείδηση εναρμονίζονται όλο και πιο πολύ, ώσπου να ταυτισθούν απόλυτα, σημάδι πως ο άνθρωπος έφθασε στην τελείωση του» («Ρόμπερτ Μπλουμ» 2, 254).

Για να πραγματοποιηθεί τούτη η στροφή από τον εγωισμό στην αλτρουιστική αγάπη, δεν αρκεί η εγκεφαλική συνειδητοποίηση. Για να είναι αληθινά εσωτερική η μεταστροφή, πρέπει να μεταστραφεί από κοντά η θέληση και να φανεί η αγάπη στην πράξη.

Σε πολλούς ανθρώπους αυτή η εσωτερική μεταστροφή συμβαίνει συχνά με θεαματικό τρόπο, στην περίοδο της ωρίμανσης που ακολουθεί κάποια συνταρακτική εμπειρία, μία συζήτηση, ένα δυστύχημα, μία αρρώστια, ένα όνειρο κ.λπ. Ωστόσο τα πράγματα δεν είναι τόσο επιφανειακά όπως φαίνεται· καμία φορά δεν πρόκειται δηλαδή όπως νομίζουμε συχνά για ένα ξαφνικό, απρόσμενο γεγονός όπου το Πνεύμα κάνει απροσδόκητα την εμφάνιση του στη ζωή μας. Αντίθετα, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι πως ο Θεός οδηγεί υπομονετικά την εξέλιξη και την ωρίμανση του ανθρώπου ως αυτό το σημείο. Αν δεν φθάσει η ψυχή, με τη σωστή καθοδήγηση, στον κατάλληλο βαθμό συνειδητότητας, δεν ωφελεί κανένα κήρυγμα και καμιά διδαχή.

Αντίθετα, από τα παθήματα που γίνονται μαθήματα, ακόμη κι ο πιο κακόβουλος άνθρωπος μαθαίνει κάποτε το μάθημα του.

«Όταν η ψυχή ενός τέτοιου ανθρώπου, πληρώνοντας τις συνέπειες της ίδιας του της συμπεριφοράς, βρεθεί καταδικασμένη να υποφέρει, αρχίζει ν' αναρωτιέται για ποιο λόγο βρέθηκε σ' αυτή την τρισάθλια κατάσταση. Αν καταλάβει την αιτία, αργά ή γρήγορα θα θελήσει ν' αλλάξει την κακή στάση της. Αν δείξει όμως μία τέτοια επιθυμία και θέληση, είναι ήδη σε θέση να συλλάβει το φως σωτηρίας που της έρχεται από ψηλά με κάθε κατάλληλο μέσο. Αν πραγματικά η ψυχή εκμεταλλευθεί τα μέσα και τις ευκαιρίες που της προσφέρονται, αρχίζει τότε από μόνη της να μετατρέπει την αγάπη που έχει για τον εαυτό της σε μία καλή κι αγνότερη αγάπη. Το φως μέσα της γίνεται όλο και πιο δυνατό κι ανεβαίνει σκαλί το σκαλί ως την τελειοποίηση» («Μ.Ε.Ι.» 7, 52).

Η αληθινή Ιδιοκτησία και η αληθινή Ανεξαρτησία

«Όταν λοιπόν Εγώ διδάσκω τους ανθρώπους να συνειδητοποιήσουν ολόκληρη την αλήθεια και στη συνέχεια να ενεργούν από μόνοι τους σύμφωνα μ' αυτά που συνειδητοποίησαν, η ελευθερία της ψυχής τους δεν περιορίζεται στο παραμικρό. Κι ό,τι κατακτήσουν μία μέρα με κόπο ακολουθώντας τη διδαχή Μου, θα είναι πέρα για πέρα δικό τους έργο και ιδιοκτησία».

Έτσι λοιπόν τα έχει κανονίσει ο Θεός τα πράγματα, για να οικοδομήσουν σωστά τη ζωή τους και να έχουν πραγματικό όφελος από τη ζωή οι άνθρωποι αυτής της γης. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορεί η ψυχή να φθάσει στην αληθινή αθανασία και στο τέλος να γίνει η ίδια δημιουργός της ζωής της και του παραδείσου της».

Στην αρχή του δρόμου έχουμε λοιπόν ένα πλάσμα που το κατευθύνουν οι έμφυτες ροπές, η προδιάθεση, με άλλα λόγια. Η δραστηριότητα που αναπτύσσει από μόνο του, η καθοδήγηση από ψηλά κι οι εμπειρίες που συλλέγει στην πορεία του, το βοηθούν να ωριμάσει και να πάρει μια πνευματική κατεύθυνση στη ζωή του.

Είναι ολοφάνερο πως ανάμεσα στην αρχή και τον τερματισμό της πορείας, οι διαφορές είναι τεράστιες. Στην αρχή ό,τι έχει ο νέος άνθρωπος, ακόμη και το καλό, το έχει πάρει από τον Δημιουργό του. Βέβαια διαμορφώνει τη θέληση του «ελεύθερα» μέσα από τις αντίπαλες δυνάμεις που φωλιάζουν μέσα του, όμως αυτές οι ψυχικές δυνάμεις είναι δεδομένες, κατ' επέκταση και η ελευθερία του είναι περιορισμένη. Αντίθετα, στον ώριμο άνθρωπο η θέληση διαμορφώνεται από ίδια εμπειρία και επίγνωση. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι αυτοδημιούργητος, γιατί επεξεργάζεται και εσωτερικεύει τα βιώματά του, μετατρέποντάς τα σε γνώση. Η θέληση του είναι αυτόνομη κι ο ίδιος, όπως λέει επανειλημμένα ο Λόρμπερ, είναι «αληθινά κι απόλυτα ελεύθερος».

Στο Τέρμα της Πορείας Τελειοποίησης βρίσκεται η Πνευματική Αναγέννηση

Η ανθρώπινη ψυχή που αποφάσισε εκούσια να ζήσει σε αρμονία με τη θεϊκή Τάξη, είναι ώριμη να «αναγεννηθεί πνευματικά». Αυτό σημαίνει ότι έχει αποβάλει όλα τα εγωιστικά της στοιχεία και την έχει διαποτίσει η αγάπη, που είναι η ουσία του πνευματικού της σπινθήρα. Γι' αυτό μπορεί πια να ενωθεί μια για πάντα μαζί του. Έτσι διαρρηγνύει – πνευματικά – την ύλη που την κρατάει δέσμια και περνάει στην καθαρά πνευματική σφαίρα, αν και μπορεί να βρίσκεται ακόμη μέσα στο υλικό της σώμα.

Αυτό το πέρασμα από την κατάσταση της καταδίκης μέσα στην ύλη, στην κατάσταση ελευθερίας του πνεύματος, ονομάζεται «πνευματική αναγέννηση», σαν αντίστοιχη διαδικασία της σωματικής γέννησης. Ονομάζεται επίσης «αναγέννηση μέσα ή από το πνεύμα», γιατί η ψυχή ωριμάζει από την ακτινοβολία του πνεύματος αγάπης, όπως ένας καρπός κάτω από το φως του ήλιου. Η λέγεται κι αλλιώς «αναγέννηση του πνεύματος μέσα στην ανθρώπινη ψυχή», γιατί το θεϊκό Πνεύμα τη διαποτίζει και τη διαπερνάει πέρα για πέρα. Όπως και να 'ναι, όλοι αυτοί οι χαρακτηρισμοί σημαίνουν την πλήρη ωριμότητα της ψυχής. Ο Ιησούς εξηγεί στο «Μ.Ε.Ι.» στον Ιούδα, πώς φθάνει κανείς στο σκοπό της ζωής του:

«Θα σου δώσω τώρα ένα μέτρο και κριτήριο, για να ξέρεις εσύ, αλλά και ο καθένας, πώς πρέπει να έχουν τα πράγματα με την αγάπη για τον εαυτό σου, για τον διπλανό σου και για το Θεό. Πάρε τον αριθμό 666, ο οποίος, αν η αναλογία είναι καλή, παριστάνει έναν ολοκληρωμένο άνθρωπο ή, αν είναι κακή, έναν ολοκληρωμένο διάβολο.

Μοίρασε την αγάπη που έχεις μέσα σου σε 666 ίσα μέρη. Αν δώσεις τα 600 στο Θεό, τα 60 στο συνάνθρωπο σου και κρατήσεις τα έξι για σένα, είσαι ένας τέλειος, αναγεννημένος άνθρωπος!» («Μ.Ε.Ι.», 2, 77).

Η αληθινή υιοθεσία από τον Θεό

Ο αναγεννημένος άνθρωπος, από εξαρτημένο δημιούργημα μεταμορφώνεται σε αληθινό παιδί του Θεού, απόλυτα ανεξάρτητο. Η αλήθεια είναι πως ψυχή και πνεύμα δεν συγχωνεύονται τελείως στην πνευματική αναγέννηση, αλλά παραμένουν δύο εμφανώς ξεχωριστές οντότητες.

«Με την αναγέννηση η ψυχή δεν χάνει την επίγνωση του τι γίνεται γύρω της και διατηρεί την αυτονομία της θέλησής της. Η ψυχή θα έχει πάντα με το πνεύμα την ίδια σχέση που έχει το θνητό σώμα με την ψυχή. Το σώμα μπορεί να έχει όσες επιθυμίες θέλει και να κεντρίζει επίμονα την ψυχή με το αιχμηρό κεντρί του για να του τις ικανοποιήσει. Όμως μια τέλεια ψυχή λέει πάντα ένα αποφασιστικό “όχι”, που δεν ανέχεται αντίρρηση. Το ίδιο ακριβώς κάνει με την ψυχή (σ' έναν αναγεννημένο άνθρωπο), το πνεύμα που την έχει διαπεράσει τελείως. Όσο λοιπόν η ψυχή συμμορφώνεται με το πνεύμα, τα πάντα γίνονται όπως θέλει εκείνο, που είναι και το θέλημα του Θεού. Όταν όμως την ψυχή την κυριεύει η νοσταλγία για τα παλιά κι αποζητάει μια πιο εγωιστική απόλαυση, σ' αυτή την περίπτωση το πνεύμα υποχωρεί ολοκληρωτικά κι αφήνει το πεδίο ελεύθερο στην ψυχή να κάνει μόνη της ό,τι θέλει. Συνήθως όμως οι προσπάθειες της μένουν άκαρπες, ιδίως όταν η επιθυμία δεν έχει

κανένα πνευματικό υπόβαθρο. Τότε η ψυχή αντιλαμβάνεται αμέσως την εγωιστική αδυναμία και την αδεξιότητα της. Εγκαταλείπει λοιπόν τις φαντασιώσεις περί αυτοικανοποίησης, ενώνεται πάλι βαθιά με το πνεύμα κι αφήνει τη θεϊκή θέληση να κυριαρχεί. Εννοείται πως τότε όλα επανέρχονται στην τάξη, η δύναμη και η ισχύς επιστρέφουν ακέραιες!»

Με άλλα λόγια, στον αναγεννημένο άνθρωπο ο θεϊκός πνευματικός σπινθήρας με την ουράνια Αγάπη, Σοφία και Δύναμη του, κυριαρχεί και κατευθύνει την ψυχή.

Με αυτό ο Ποιητής έχει πετύχει το στόχο του, όπως διαβάζουμε στο «Μ.Ε.Ι.» 2, 229:

«Στο Θεό, οι αντιθέσεις βρίσκονταν ανέκαθεν στην άριστη δυνατή Τάξη. Τα δημιουργημένα όντα όμως έπρεπε να παλέψουν ανεπηρέαστα για να κατακτήσουν (σαν) από μόνα τους το άριστο μέτρο (δηλαδή χάρη στην αυτόνομη δραστηριότητα τους!) Έτσι προέκυψαν διάφορα αποτελέσματα. Στο ένα επικράτησε η απόλυτη ηρεμία, στο άλλο υπερίσχυσε η κινητικότητα. Υπάρχουν όμως και πολλά όντα που κατάφεραν να βρουν το σωστό μέτρο όπως το απαιτεί η θεία Τάξη. Αυτά τα όντα είναι πια τέλειες υπάρξεις, διότι οι δυνάμεις της ευφυΐας τους αλληλοϋποστηρίζονται αδιάκοπα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο».

Οι αναγεννημένοι άγγελοι απολαμβάνουν θεϊκή παντοδυναμία

Σ' έναν αναγεννημένο πνευματικά άνθρωπο, επικρατεί όπως είδαμε το θεϊκό Πνεύμα. Κατ' επέκταση, ένα τέτοιο τέλειο πλάσμα απολαμβάνει όλη τη δημιουργική δύναμη του Θεού. Αυτό σημαίνει πως ένα τέτοιο τελειοποιημένο και ελεύθερο παιδί του Θεού συμμετέχει στη «Λαμπρότητα» του Πατέρα του. Ένας αναγεννημένος άγγελος δεν χρησιμοποιεί ποτέ την παντοδυναμία για εγωιστικές επιδιώξεις αντίθετα, ο πόθος του είναι να επενδύει τις διαρκώς αυξανόμενες γνώσεις και δυνάμεις του στην υπηρεσία της Δημιουργίας.

Η μακαριότητα για τις υπάρξεις που έχουν φθάσει στο τέρμα, είναι ακριβώς η δυνατότητα να προσφέρουν έμπρακτα την αγάπη τους σε όλες τις σφαίρες της Δημιουργίας.

Η αληθινή ελευθερία

Σ' αυτό το επίπεδο της πνευματικής αναγέννησης ανοίγεται πια για τον άνθρωπο η αληθινή κι απόλυτη ελευθερία.

«Για να φθάσει κανείς σ' αυτή την ύψιστη κορυφή», λέει ένας φωτισμένος ακόλουθος του Ιησού, «είναι απαραίτητο να ανοίξει στο Θεό ολόκληρο το είναι του, σώμα, ψυχή και πνεύμα, εντελώς ανεπιφύλακτα, με μία αποκλειστική, μονάκριβη Αγάπη. Μια τέτοια συνάντηση στη μέση του δρόμου του Δημιουργού με το δημιούργημα Του και του δημιουργήματος με το Δημιουργό του, σημαίνει κατ' ανάγκη πλήρη εξίσωση στο τέλος ανάμεσα στον προαιώνιο Πλάστη και στο γέννημα Του. Ο Θεός γίνεται ένα με μας, κι εμείς γινόμαστε ένα μαζί Του, χωρίς να περιοριστεί στο παραμικρό η ατομικότητα μας και η απόλυτη ελευθερία της θέλησης. Χωρίς αυτή την ολοκληρωτική εξίσωση δημιουργήματος και Δημιουργού, είναι αδιανόητη η τέλεια ελευθερία στη θέληση και στην εξουσία. Κι αυτό βέβαια, γιατί η θέληση του Δημιουργού δεν μπορεί παρά να είναι εντελώς απεριόριστη και μόνο αν γίνει η θέληση του δημιουργήματος εντελώς ένα με του Δημιουργού, μπορεί να είναι κι αυτή απεριόριστη.

Εφόσον θέλουμε ό,τι θέλει ο Κύριος, κατ' επέκταση η θέληση μας είναι κι αυτή απόλυτα ελεύθερη, αφού κι Εκείνου η θέληση είναι ελεύθερη απόλυτα. Αν όμως η θέληση μας είναι αντίθετη ή μόνο εν μέρει ταυτίζεται με του Θεού, είμαστε αξιολύπητοι σκλάβοι της εθελουφλίας μας. Την τέλεια ελευθερία θα τη βρούμε μόνο μέσα στο Θεό. Έξω απ' το Θεό δεν υπάρχει παρά καταδίκη και θάνατος».

Με άλλα λόγια, σ' αυτό το επίπεδο τελειότητας πέφτουν οι φραγμοί και τα δεσμά από τη θέληση μας, όσο πιο πολύ ενστερνιζόμαστε εκούσια το θέλημα του Θεού σαν τον απόλυτο Νόμο στις σκέψεις και τις πράξεις μας. Οι φραγμοί στη θέληση μας, που ήταν απαραίτητοι στις προηγούμενες ανώριμες φάσεις της εξέλιξης μας, είναι πια περιττοί γι' αυτό έχουμε την «εξουσιοδότηση» να τη χρησιμοποιούμε όπως θέλουμε μέσα στη Δημιουργία.

Η υπέρτατη ευδαιμονία και μακαριότητα

Οι απαραίτητες προϋποθέσεις για τη μέγιστη δυνατή ευδαιμονία είναι η απόλυτη αυτοτέλεια και η ελεύθερη θέληση, λέει ο Ιησούς στο «Μ.Ε.Ι.». «Πάρε για παράδειγμα έναν υπηρέτη που βρίσκεται σε μία πολύ καλή υπηρεσία. Κοντά στον κύριο του έχει σχεδόν όσα έχει και το αφεντικό του κι απολαμβάνει ακριβώς τα ίδια πράγματα μ' εκείνο. Ωστόσο η ευτυχία των δυο διαφέρει. Στην ψυχή του υπηρέτη, λόγω της εξάρτησης του, υπάρχει πάντα κατά βάθος η ανησυχία και η έγνοια μήπως

χάσει τη θέση του. Αληθινά ευτυχισμένος είναι μόνο ο κύριος, γιατί μπορεί μεν ν' αγαπάει πολύ τον υπηρέτη του, αλλά κανονικά δεν θα πρέπει ν' ανησυχεί μήπως τον εγκαταλείψει και πάει αλλού. Και να του φύγει ένας υπηρέτης, βρίσκει αμέσως άλλους εκατό στη θέση του. Θα έχει πάντα όλα του τα καλά και θα είναι αυτεξούσιος κύριος και κάτοχος στο βίος του. Γι' αυτό τίποτα δεν σκιάζει την ευτυχία του. Ενώ η ευτυχία του υπηρέτη του είναι έρμαιο της τύχης και μπορεί να εξατμισθεί ανά πάσα στιγμή. Το ίδιο συμβαίνει και στο δικό Μου βασίλειο: όσο εξαρτάσθε από Εμένα, επειδή είμαι Εγώ ο Κύριος σε όλη τη Ζωή και σε όλο το Φως, για να σας δίνει ανελλιπώς κι από τα δυο, δεν είσαστε παρά σκλάβοι και υπηρέτες Μου. Αλλά γι' αυτό ήρθα τώρα Εγώ ο Ίδιος στη γη που αναθρέφει τα αληθινά παιδιά Μου, για να σας κάνω εντελώς ανεξάρτητους κι ευτυχισμένους ανθρώπους».

Όταν η ψυχή φθάσει στο σημείο να κυριευθεί από το πνεύμα με το οποίο είναι εμβολιασμένη, αποκτάει ταυτόχρονα πλήρη επίγνωση, διαυγέστατη ενόραση, καθώς και την ανάμνηση του πώς ήταν και πώς έγινε στην εξέλιξη της. Μια τέτοια ψυχή διαπερνάει μέχρι το βάθος με το διαυγές βλέμμα της τούτη τη γη, όπως και όλους τους άλλους πλανήτες. Γι' αυτό μπορεί να απολαύσει με τα μάτια της την καταπληκτική διαρρύθμιση και την ανείπωτη ομορφιά τους. Τότε η αγαλλίαση της για την Αγάπη, τη Σοφία και την Παντοδυναμία του μοναδικού Θεού που βλέπει ολόγυρα μπροστά της, δεν περιγράφεται με λόγια.

Ωστόσο, η ακόμη μεγαλύτερη ευτυχία για τη φτασμένη ψυχή είναι δίχως άλλο το ότι μπορεί να έχει αδιάκοπα στο πλάι της τον αποκλειστικό Κύριο και Ποιητή του σύμπαντος, σαν τον καλύτερο φίλο στη ζωή της, και να Τον λατρεύει απέραντα.

Αλλά η πιο μεγάλη ευτυχία για την τέλεια ψυχή, είναι το ότι ζει μέσα στην απεριόριστη ελευθερία που έχει κι ο Θεός, αφού χάρη στην αγάπη έχει ενωθεί ολότελα μαζί Του («Μ.Ε.Ι.», 7. 66).

Ο Θεός, ο Άνθρωπος και το Πεπρωμένο

Η κατάληξη είναι επομένως πως ο άνθρωπος στα πρώτα βήματα του είναι ατελής σε όλα του, ακόμη και στην ελεύθερη διαμόρφωση της θέλησής του. Στη ζωή όμως διδάσκεται ότι πρέπει και πως μπορεί να γίνει τέλειος σαν το Υπέρτατο Ον.

Απ' αυτό το πρίσμα λύνεται εξάλλου μια διαδεδομένη απορία. Από παλιά οι θεολόγοι διαφωνούσαν γύρω από το αν ο άνθρωπος φθάνει στη λύτρωση αποκλειστικά με τις δικές του δυνάμεις ή χάρη στο έλεος του Θεού. Ο Παύλος έγραψε πως, «ο ίδιος ο Θεός ενεργεί σ' εσάς, ώστε να θέλετε και να πράττετε ό,τι είναι σύμφωνο με το θέλημα του».

Είδαμε πως οδηγούμαστε από πολλούς διαφορετικούς δρόμους, την προδιάθεση, τη μάθηση και την καθοδήγηση, στο να θέλουμε το καλό. Όταν δε φθάσουμε στην τελειότητα, μπορούμε να κάνουμε το καλό μ' επιτυχία σε κάθε περίπτωση, μια και η θέληση μας είναι ελεύθερη από εγωιστικά κίνητρα.

Χωρίς τη βοήθεια που παίρνουμε από τον ουράνιο χώρο, η ατελής ψυχική μας υπόσταση δεν θα κατάφερνε ποτέ από μόνη της ν' αγγίξει την τελειότητα, σαν θέληση και σαν εφαρμογή της θέλησής, ακόμη κι αν αφιερωνόμασταν «ψυχή και σώμα» σ' αυτό το σκοπό. Γιατί από αυτόν που έχει αποκοπεί από το Πνεύμα και ψηλαφίζει στο σκοτάδι, λείπει τόσο η επίγνωση, όσο κι η δύναμη για την πραγμάτωση του καλού. Γι' αυτό, όπως γράφει ο Παύλος στους Ρωμαίους, εξαρτάται καταρχήν από το «έλεος του Θεού» και όχι από τις ανθρώπινες προσπάθειες, όσο φιλότιμες κι αν είναι. Αν δεν έρθει ο Πνευματικός Διδάσκαλος μας να μας παρακινήσει, να μας ξυπνήσει από το λήθαργο, να μας διδάξει και να μας καθοδηγήσει, δεν μπορούμε να πάμε πολύ μακριά στην ατραπό της λύτρωσης.

Όστόσο ο Παύλος έχει εξίσου δίκιο σε μερικά άλλα σημεία που επιφανειακά αντιφάσκουν μ' αυτή την παραδοχή. Όπως στη νουθεσία προς τους Φιλιππησίους (2, 12): «Εργαστείτε με φόβο Θεού και δέος για τη σωτηρία σας!» Αλλά κι ο Χριστός προτρέπει: "Αγωνιστείτε να περάσετε απ' τη στενή πύλη» Λουκ. 13, 24), και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη (2, 7): «Σ' όποιον νικήσει, θα δώσω να φάει τον καρπό απ' το δέντρο της ζωής».

Αρα μόνο το έλεος του Θεού δεν αρκεί! Συν Αθηνά και χείρα κίνει, η θέληση κι η δραστηριότητα του ανθρώπου είναι εντελώς αποφασιστικές. Με άλλα λόγια, ο άνθρωπος οφείλει ν' αγκαλιάσει όχι μόνο εγκεφαλικά, αλλά με ολόκληρο το είναι του και με τη θέληση του, το φως που του στέλνουν οι ουράνιες δυνάμεις. Αυτό που έχουμε να κάνουμε εμείς από πλευράς μας, είναι καταρχάς η μεταστροφή της θέλησής μας και στη συνέχεια η αδιάλειπτη, φλογερή παράκληση να μας δίνει δύναμη και αυτή τη δύναμη να τη χρησιμοποιήσουμε σωστά.

Αυτή η έμπρακτη πίστη στον Ιησού Χριστό που εκδηλώνεται σαν αγάπη, είναι η «σωτηρία μέσω του Χριστού» (Α' Θεσ. 5) που μας «δικαιώνει» στα μάτια του Θεού (Ρωμ. 1, 17).

Στον Λόρμπερ αυτό το έργο ονομάζεται «αυτοκαλλιέργεια».

Αυτοκαλλιέργεια και θεϊκή καθοδήγηση

Γι' αυτό το θέμα παραπονέθηκε ο Ιούδας στον Ιησού: «Κύριε, Εσύ ξυπνάς τους νεκρούς από τους τάφους τους και παίρνουν πάλι ζωή! Γιατί αφήνεις τότε την καρδιά μου να μαραζώνει στη σκοτεινιά και τη φθορά του τάφου της; Εγώ θέλω να γίνω καλύτερος άνθρωπος, αλλά δεν μπορώ, γιατί δεν μπορώ ν' αλλάξω την καρδιά μου. Γι' αυτό πλάσε Εσύ αλλιώς την καρδιά μου, και θα γίνω άλλος άνθρωπος στη στιγμή»

Κι ο Ιησούς αποκρίνεται: «Σ' αυτό που λες βρίσκεται ακριβώς το μυστικό της αυτοκαλλιέργειας του ανθρώπου! Μπορώ να του κάνω τα πάντα και θα μείνει άνθρωπος. Αλλά η καρδιά είναι καταδική του, για να την καλλιεργήσει μόνος του, αν θέλει να γίνει αθάνατος. Αν θα έβαζα το χέρι Μου στην καρδιά του, ο καθένας θα γινόταν μία μηχανή και δεν θα κατάφερνε ποτέ να γίνει ανεξάρτητος. Όταν όμως ο άνθρωπος δεχθεί τη διδασκαλία, δηλαδή τι χρειάζεται να κάνει ώστε να καλλιεργήσει την καρδιά του για το Θεό, πρέπει να την ακολουθήσει ελεύθερα, προκειμένου να

διαμορφώσει ανάλογα την καρδιά του!

Αφού λοιπόν καλλιεργήσει, καθαρίσει και νοικοκυρέψει την καρδιά του, τότε μόνο πια μπαίνω Εγώ να κατοικήσω εκεί πνευματικά. Τότε ολόκληρος ο άνθρωπος είναι αναγεννημένος στο πνεύμα κι αποκλείεται να χαθεί πια. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο έγινε ένα μαζί Μου, όπως Εγώ είμαι ένα με τον Πατέρα. Σταλμένος απ' αυτόν τον Πατέρα, ήρθα στον κόσμο για να δείξω σε όλα τα ανθρώπινα παιδιά το δρόμο που πρέπει να πάρουν και να πρωτοπορευθώ για να δουν πώς θα φθάσουν στο Θεό και σ' ολόκληρη την Αλήθεια! Άρα πρέπει να βάλεις μόνος σου το χέρι σου για να καλλιεργήσεις την καρδιά σου, όπως ο κάθε άλλος. Αλλιώς είσαι χαμένος, ακόμη κι αν σε ξυπνήσω χίλιες φορές από τον τάφο της σάρκας!»

Επομένως ο άνθρωπος δεν κατακτάει την τελειότητα μόνο με τις δικές του δυνάμεις, αλλά ούτε χάρη στη μεγαλοψυχία του Θεού, αλλά χρειάζεται η σύμπραξη και των δύο παραγόντων. Το στερεό υπόβαθρο είναι η Αγάπη, η Σοφία και η Παντοδυναμία του Θεού, αλλά ο στόχος είναι η αυτοτέλεια του ανθρώπου. Γι' αυτό δεν πρέπει να υποτιμάται η προσωπική ευθύνη και προσπάθεια ή να υπερτονίζεται η θεία Χάρη και να επαναπαύεται κανείς ότι θα «σωθεί» επειδή απλά «πιστεύει».

Είναι το πεπρωμένο προκαθορισμένο;

Ένα σημείο από την επιστολή του Παύλου προς τους Ρωμαίους δημιουργούσε ανέκαθεν πολλά ερωτηματικά. Παίρνοντας για παράδειγμα το Φαραώ, ο Παύλος εξηγεί πώς λειτουργεί η θεία Χάρη: «Ο Θεός, λοιπόν, ελεεί τον άνθρωπο ή σκληραίνει την καρδιά του, κατά το θέλημα Του. Θα πει βέβαια κάποιος: Γιατί λοιπόν μας βρίσκει σφάλματα ο Θεός; Σάμπως υπάρχει κανείς που να μπορεί ν' αντισταθεί στο θέλημα Του; "Άνθρωπε, ποιος είσαι εσύ για να κάνεις κριτική στο Θεό; Μπορεί να πει ένα δημιουργήμα στο δημιουργό του, «γιατί μ' έκανες έτσι;» Δεν είναι στο χέρι του αγγειοπλάστη να κάνει με τον πηλό ό,τι θέλει; Από το ίδιο υλικό φτιάχνει σκεύη πολύτιμα και σκεύη για τις πιο συνηθισμένες χρήσεις. Έτσι κι ο Θεός, θέλοντας να δείξει την οργή του και τη δύναμή του, φέρθηκε με μεγάλη μακροθυμία σ' αυτούς που άξιζαν την οργή του και που ήταν έτοιμοι να χαθούν. Σ' άλλους πάλι θέλησε να φανεί η άπειρη δόξα του, σ' αυτούς που το έλεος του όρισε να μετάσχουν στη δόξα του».

Με βάση αυτό το σημείο μπορεί κανείς να σκεφθεί πως η μοίρα του ανθρώπου είναι προδιαγραμμένη για την αιώνια καταδίκη ή για την αιώνια μακαριότητα. Βασιζόμενος σε αυτή την παράγραφο και άλλες περικοπές από τη Γραφή, ο Αυγουστίνος στήριξε με δριμύτητα, όπως είδαμε, τη «διδασκαλία του προκαθορισμού».

Η περιπέτεια της ανθρώπινης ζωής κάτω από το φως της Νέας Αποκάλυψης

Αυτή η μισάνθρωπη άποψη του Αυγουστίνου, ότι η αιώνια Αγάπη προορίζει αυθαίρετα ορισμένους για τη μακαριότητα κι άλλους για το αιώνιο πυρ, ανασκευάζεται από τη Νέα Αποκάλυψη στον Ιάκωβο Λόρμπερ.

Είναι φανερό πως ο Πλάστης προικίζει τα πλάσματα του με τις πιο διαφορετικές ιδιομορφίες, για τους πιο διαφορετικούς σκοπούς. Ένας που φτιάχνει κεραμικά, θα κάνει με τον πηλό του σύμφωνα με την κρίση του λεπτεπίλεπτα κομψοτεχνήματα ή χοντροκομμένα σκεύη για την καθημερινή χρήση. Το ίδιο κι ο Θεός από την αρχή κιάλας της δημιουργίας, προίκισε τους πρώτους αγγέλους (π.χ. τον Μιχαήλ και τον Εωσφόρο), με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που χρειάζονται για το σκοπό που είχαν να εκπληρώσουν. Έτσι και με τον άνθρωπο, σφραγίζει τον καθένα με τα ατομικά του χαρακτηριστικά και του αναθέτει το ρόλο του.

Συνάμα όμως μας εφοδιάζει με ελευθερία της βούλησης και θέτει για όλους μας, χωρίς καμιά εξαίρεση, τον ίδιο τελικό στόχο: να γίνουμε νωρίτερα ή αργότερα, ανάλογα με την προσπάθεια που καταβάλλει ο καθένας, αυτοτελή, μακάρια, αληθινά παιδιά του.

Έτσι στον λορμπερικό «Επίσκοπο Μαρτίνο», ρωτάει ο Θεός τον Εωσφόρο: «Μήπως Εγώ δεν είμαι ο Πρωτομάστορας σ' όλα τα έργα που γίνονται; Αφού είμαι λοιπόν και φτιάχνω τα εργαλεία Μου όπως χρειάζεται και όπως θέλω να Μου κάνουν τη δουλειά Μου, πώς μπορείς εσύ να Μου εναντιώνεσαι; Ή το θεωρείς εσύ αντίσταση αυτό που είσαι τώρα, τη στιγμή που δεν μπορείς να είσαι άλλο απ' ό,τι

θέλω Εγώ στο τέλος;

Όμως δεν είμαι κανένας σκληρόκαρδος σιδηρουργός. Είμαι ένας Μάστορας όλο Αγάπη, γι' αυτό είμαι έτοιμος να τραβήξω τις χύτερες Μου από τη φωτιά όπου αργοπυρώνουν, φθάνει να το επιθυμούν και να θέλουν να συμμορφωθούν με την Τάξη που ισχύει για τα ελεύθερα έργα Μου. Αν δεν θέλουν όμως και προτιμούν να σιγολειώνουν και να κάνουν για πάντα τα χωνευτήρια Μου, Εγώ δεν έχω καμιά αντίρρηση, γιατί έτσι δεν χρειάζεται να φτιάξω καινούργια. Αν παραμένουν όμως τέτοια, θα είναι αυτό που πρέπει να είναι και όχι ό,τι θέλουν εκείνα! Γιατί ένα εργαλείο δεν μπορεί να είναι παρά όπως το έφτιαξα και το θέλω Εγώ.

Γι' αυτό και η υποτιθέμενη αντίσταση που σ' αρέσει να Μου προβάλλεις, δεν είναι παρά μια χίμαιρα που ξεπηδάει από την εθελοτυφλία σου! Όσο το αγγείο δεν μπορεί να πει του αγγειοπλάστη πως είναι ό,τι θέλει εκείνο, την ώρα που αυτός το έχει βάλει πάνω στον τροχό και το φτιάχνει όπως θέλει, άλλο τόσο είσαι εσύ σε θέση να Μου πεις πως είσαι αυτό που ήθελες να είσαι γιατί όπως είσαι, είσαι υποχρεωτικά ό,τι κι όπως σε θέλω Εγώ. Μα επειδή Εγώ είμαι η Αιώνια Αγάπη, μαζί μ' αυτή την καταδίκη, σου δίνω άλλη τόση ελευθερία στη ζωή να νιώσεις και να καταλάβεις το βασανιστήριο σου. Κι έχεις την ελευθερία να τ' αλλάξεις, αν το επιθυμείς. Αν δεν θέλεις όμως, μείνε ό,τι κι όπως είσαι. Αλλά αν θέλεις να καλύτερέψεις τη μοίρα σου, Εγώ θα βάλω στη θέση σου ένα άλλο εργαλείο, για να Μου κάνει τη δουλειά Μου παρόμοια μ' εσένα!»

Βλέπουμε κι εδώ λοιπόν πως οι δυσκολίες και η διάρκεια της πορείας εξαρτώνται από την προθυμία και την αποφασιστικότητα του καθένα πάνω στον πνευματικό δρόμο. Απ' αυτή την άποψη, το καθετί που συναντάμε στο δρόμο μας είναι ένα είδος "σχολείου». Κι όταν κανείς αφομοιώνει πρόθυμα τη «διδασκτέα ύλη», τόσο πιο ελεύθερα διαμορφώνει τη μοίρα του.

Ο τελικός προορισμός είναι ίδιος για όλους

Με τη θέληση, μπορεί κι ένα σκεύος δίχως καμιά αξία να μεταμορφωθεί σε πολύτιμο κομμοτέχνημα. Είναι σίγουρο πως στον Ουρανό χαίρονται περισσότερο για έναν άνθρωπο που ξέφυγε από το σκοτεινό παρελθόν του, παρά για ενενήντα εννιά δίκαιους που δεν χρειάζονται μετάνοια. Γιατί όποιος κατάφερε με άνωθεν βοήθεια να υπερνικήσει την κόλαση μέσα του, χωρίς αμφιβολία είναι πολύ πιο πλούσιος στα βάθη της ψυχής του, από εκείνον που γεννήθηκε ενάρετος και θεοσεβούμενος, χωρίς μεγάλους πειρασμούς και αντιθέσεις στην ψυχή του.

«Το παιδί Μου που ξεφεύγει από τον κόσμο και το κρίμα και Μου δίνει ολόκληρη την καρδιά του, θα βαραίνει περισσότερο από ενενήντα εννιά ενάρετους από γέννησης τους. Ένα τέτοιο παιδί ποτέ πια δεν πρόκειται να απομακρυνθεί από το στήθος Μου, θα Μ' έχει και θα Με βλέπει σε όλη τη ζωή του!» («Θ.Ο.Κ.», 2, 122). Μπορεί δηλαδή οι ενδιάμεσοι σταθμοί της εξέλιξης μας να διαφέρουν από τον έναν άνθρωπο στον άλλο, αλλά ο τελικός προορισμός είναι ίδιος για όλους, κι αυτό είναι που μετράει. Δεν υπάρχει ανισότητα, αδικία ή «προκαθορισμένη αιώνια καταδίκη» για να μας κόβει τα φτερά!

«Να είσαι βέβαιος», ακούει στον άλλο κόσμο ένας καθολικός ηγούμενος, που βρίσκεται αντιμέτωπος με τις δοξασίες που πίστευε στη γη, «πως ο Κύριος είναι καθαρή Αγάπη ακόμη και μέσα στην ίδια την Κόλαση. Και δεν υπάρχει ούτε ένα Πνεύμα εκεί μέσα, που να μην έχει το δικαίωμα να γυρίσει σαν άσωτος γιος στον Πατέρα, φθάνει να το θέλει. Τούτο το πράγμα είναι εκατό τα εκατό βέβαιο και πέρα από κάθε αμφιβολία γι' αυτό από την αγάπη που έχεις για τον Κύριο, θα καταλάβεις πως η Παντοδυναμία του δεν σ' έφτιαξε για να γίνεις βορά της κόλασης. Πήγαινε λοιπόν και κάνε ό,τι σου είπα στ' όνομα του, για να βρεις γρήγορα τη λύτρωση σου!» («Πν. Ηλ.» 1, 86).

«Το μόνο που έχει καθορισμένο προαιώνια ο Κύριος, είναι πως η κάθε ύπαρξη έχει να περάσει από συγκεκριμένους δρόμους, απ' όπου δεν μπορεί να παρεκκλίνει. Αυτοί οι δρόμοι είναι τόσο στενά συνυφασμένοι με τη φύση και τη ζωή (της συγκεκριμένης ύπαρξης), που μόνο βαδίζοντας τους θα βρει την ευτυχία στη Ζωή. Αν δοκίμαζε κανείς να φράξει σ' έναν άνθρωπο έναν τέτοιο δρόμο, θα του έκοβε την ελευθερία του και μαζί μ' αυτή και το νήμα της ζωής του. Και ένα τέτοιο κόψιμο θα σήμαινε την Καταδίκη σε Θάνατο» («Πν. Ηλ.» 2, 121).

Η απέραντη Αγάπη και Σοφία του Δημιουργού έχει προσδιορίσει για τον κάθε άνθρωπο έναν τελικό στόχο ολοκλήρωσης, ανάλογο με την ιδιαιτερότητα του.

Το σχέδιο του Θεού και η κύρια εργασία των αγγέλων του, είναι να καθοδηγούν τις ψυχές, σεβόμενοι την απόλυτη ελευθερία τους, από τον καλύτερο δυνατό δρόμο, μέσα από τα βάθη και τα ύψη της ζωής, σ' αυτόν τον υπέρτατο στόχο τελειότητας και μακαριότητας.

Η απέραντη Αγάπη και Σοφία του Δημιουργού έχει προσδιορίσει για τον κάθε άνθρωπο έναν τελικό στόχο ολοκλήρωσης, ανάλογο με την ιδιαιτερότητα του.

Το σχέδιο του Θεού και η κύρια εργασία των αγγέλων του, είναι να καθοδηγούν τις ψυχές, σεβόμενοι την απόλυτη ελευθερία τους, από τον καλύτερο δυνατό δρόμο, μέσα από τα βάθη και τα ύψη της ζωής, σ' αυτόν τον υπέρτατο στόχο τελειότητας και ευτυχίας.